

Dung Saigon

Một Thuở Hẹn Hò

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Khánh nằm úp mặt lên gối, đôi mắt khép hờ như say ngủ. Tôi nhìn nghiêng nhìn Khánh mơ màng. Khánh chợt mở mắt nhìn tôi:

- Ông Đoàn đâu rồi ?
- Vừa đi làm ?
- Đã đi làm rồi cơ à ? Sớm thế ?

Tôi cười nhỏ:

- Hai giờ hơn rồi mà còn sớm nỗi gì ?

Khánh hỏi:

- Sao mày nằm tỉnh bơ vậy, không dậy săn sóc ông ấy 1 chút. Để anh chàng đi làm 1 mình lát chiều thế nào mặt cũng như cái bị rách.

Tôi lắc đầu nhẹ:

- Rồi đâu cũng vào đấy cả. Lo gì.

Khánh nằm xoay mình trở lại, cười cười:

- Ông Đoàn hôm nay bị vợ bỏ rơi ngủ ngoài phòng khách lại đi làm thui thủi 1 mình chắc là hận tao dữ. Điều này lần sau tao hết dám đến chơi.

Tôi ngồi dậy dựa lưng vào tường:

- Yên chí, ông Đoàn “điều” với bạn của vợ lắm. Không cần nhằn khó chịu gì đâu. Vả lại, lâu lắm mới gặp mày, cùng nói về kỷ niệm thuở con gái tao tưởng như tao trẻ lại mấy tuổi.

Khánh cười thật ròn, đôi mi cong chớp nhẹ làm duyên. Khánh nói:

- Mày là chúa đa tình và lãng mạn. Mấy năm lấy chồng tao tưởng mày quên hết kỷ niệm và ngoan ngoãn với bổn phận rồi. Ai ngờ, mày vẫn như ngày xưa ...

Tôi chớp chớp mắt, nỗi buồn bỗng dưng ập đến. Làm sao Khánh hiểu nỗi tâm hồn tôi và những bút rứt khó chịu của tôi trong cuộc sống vợ chồng này. Hình như có 1 đám mây mờ sắp làm tan đi hạnh phúc đang có. Chồng tôi ! Chồng tôi còn trẻ quá. Chàng đang dần nát đi những tháng ngày hạnh phúc tôi vun đắp. Đã bao nhiêu tháng, bao nhiêu ngày tôi quên rồi để vui với bạn bè, chăm sóc con. Đã bao nhiêu lần tôi chìm chết đi những kỷ niệm vụt đến, vụt đi. Tôi đổi thay quá rồi. Vậy mà lòng tôi vẫn thường rưng rưng, mắt tôi vẫn ướt át.

Khánh vỗ vai tôi hỏi:

- Lại mơ màng cái gì thế ? Điều này ông Đoàn cũng khổ vì cô vợ trẻ.

Tôi cười nhẹ, nắm tay Khánh:

- Tao vẫn có bạn bè với gia đình, lúc nào cũng lo cho chồng, cho con đầy đủ. Mà xem con tao sạch sẽ thơm tho ghê không. Tiếc rằng mẹ tao không còn để nhìn thấy tao biết chăm lo con cái, nhìn thấy tao đã làm mẹ. Tao nhớ bà cụ quá.

Khánh để tay lên vai tôi, im lặng. Một lát, Khánh nói:

- Tao cũng không có mẹ. Buồn lắm Hải ạ !

- Không có mẹ khổ lắm, thiệt thòi nhất trên đời.

- Rồi cũng quên đi.

Khánh nói. Tôi nghe rưng rưng muốn khóc. Cái gì cũng quên đi được, nhưng thiếu mẹ thì khổ quá, trống vắng quá. Mỗi lần về nhà nhìn đám em ngơ ngác buồn nản vì thiếu bàn tay trông nom của mẹ, lòng tôi cứ quặn lên từng cơn. Thương chúng nó không biết đâu mà lường. Tôi còn nặng với gia đình quá. Tôi thèm còn được làm con gái để làm nũng bố mẹ, để đòi cái này, muốn cái kia, để thấy mình thành thạo vô trách nhiệm. Bây giờ có gia đình rồi mới thấm thía bao nỗi

gian nan cực khổ. Cả 1 đoạn đường dài vùi đầu trong bồn phận, chăm lo con cái. Đứa này lớn lên lại tiếp nối đứa khác. Không còn thì giờ để điểm trang nhan sắc mình. Tôi lại nghĩ đến Đoàn và nỗi ám ảnh mù mờ khiến đầu óc tôi căng cứng trong từng mạch máu tôi. Tôi bèn nhảy nhìn trong ánh mắt chàng. Có thể nào chàng đan dúi với 1 người con gái khác. Chàng đã quên đi 1 thừa hẹn hò làm tình nhân. Chàng không còn yêu tôi nữa. Tim tôi cứ nhói đau từng cơn. Bao nhiêu năm tôi quên tôi để sống cho chồng. Bao năm rồi tôi làm vợ vẹn toàn, không đòi hỏi, không than van. Thế mà bỗng chốc hạnh phúc tan biến. Tôi sống với nỗi bứt rứt không nguôi từ ngày này sang ngày nọ. Đoàn thì không nhìn thấy điều đó. Chàng về trong nỗi hân hoan đã lừa được vợ. Chàng đi trong niềm vui chờ đợi ở 1 nơi nào đó. Một vài người bạn chàng đã đùa tôi:

- Dạo này ông Đoàn bay bướm lắm. Chị coi chừng đó nhé.

Tôi cười cười:

- Ông ấy muốn lăng nhăng với ai thì cứ lăng nhăng. Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy. Sợ chuyện không đẹp xảy ra.

Đoàn mắng đùa tôi khi nghe tôi nói thế:

- Em chỉ toàn nghi nhảm. Với anh, vợ con là nhất.

Tôi nhún vai im lặng. Người đàn ông nào chả thế - vợ con là nhất – dĩ nhiên – nhưng tình nhân là nhì. Anh có tình nhân để thỏa mãn lòng chinh phục của anh mà thôi. Anh có tình nhân nhưng anh vẫn yêu vợ, yêu con. Người vợ nào không biết ghen, cứ thản nhiên như chuyện bình thường người vợ đó sẽ giữ được hạnh phúc.

Mà tôi thì không, hạnh phúc còn hay mất là do Đoàn. Tôi không phải là người vợ giỏi chịu đựng nên hạnh phúc cứ chực đi.

Khánh ngồi dậy, áo đầm bị nhăn vài nếp sau lưng, Khánh hỏi:

- Có kỳ lắm không ?

Tôi nói:

- Cởi áo ra tao ủi lại cho

Khánh cười, cởi phăng chiếc áo ngoài. Tôi sượng lại nhìn thân hình no tròn của Khánh phơi bày trước mắt.

- Gì mà nhìn chăm chú vậy ?

Tôi nheo mắt:

- Thân hình mày đẹp ghê

Khánh so vai:

- Đẹp lắm chỉ thêm khổ. Tao đâu còn là con gái

Tôi nhìn Khánh ngớ ngàng:

- Mày nói lạ quá.

- Thật đó chứ. Tao đã “biết” 2 người đàn ông trong tuổi con gái tao rồi. Lúc đầu thì buồn thật, nhưng bây giờ thấy thương quá. Cần tiền để ăn diện là phải vậy.

Tôi kêu lên:

- Trời ơi là trời.

Khánh cười ồn ào và lên má tôi:

- Có gì mà phải thất thần thế. Nếp sống của mày với nếp sống của tao thì khác nhau quá xá Nhưng mà tình bạn của chúng mình vẫn thắm thiết như thửa nào. Phải thế không ?

Tôi cầm chiếc áo của Khánh lên và ủi cho nó, bỗng dưng thấy nuối tiếc 1 thửa nào đã qua đi – 1 ngày thêm 1 phần trách nhiệm. Những đứa bạn cũ đã thay đổi hết còn đâu. Một thửa nào không còn nữa.

Những chiều đến trường bằng nụ cười dài đuôi mắt tình tứ. Một thửa nào hò hẹn với những lén lút tuyệt vời. Bước chân còn tí tách, lòng còn bay bổng theo từng lời trêu chọc của đám con trai. Một thửa làm

hoa khô cho con trai mê mệt. Bây giờ hết rồi. Khánh ăn chơi hư hỏng thân xác. Tôi vui đầu với bốn phận. Đôi vai mỗi ngày nặng thêm vì lo lắng vất vả cho cuộc sống. Những Thủy, Tâm, Hiền đưa làm cô giáo, đưa còn vui đầu trong sách vở. Học cho đến già đến chết, mang mảnh bằng về treo tường để an ủi những lúc cô đơn khoắc khoải. Tôi ước mong 1 điều gì đó trong tận cùng tâm hồn tôi. Một đàn con ngoan ? Hay 1 ông chồng chăm chỉ hiền lành ? Tôi ước mong như thế đó mà sự thật thì tôi chẳng ước mong gì nữa cả. Tôi đã có 1 đứa con thật ngoan, nhưng tôi có 1 ông chồng thì đã bắt đầu hư. Lúc đầu, lời nói còn ngập ngừng, ánh mắt còn bối rối. Nhưng bây giờ thì thành thạo, ánh mắt tráo trở.

Khánh mặc sú chiêng không lại tủ lạnh tìm nước uống. Tôi thấy chiếc áo đã ủi xong cho Khánh:

- Áo đấy, mặc vào đi

Khánh cầm ly nước, cười:

- Từ từ đã chứ, làm gì rồi rít lên thế. Bộ mày sợ Ông chồng về thấy tao hở hang thế này lại tối mắt đi phải không ?

Tôi lắc đầu, im lặng. Tưởng tôi giận vì câu nói đùa, Khánh ôm vai tôi:

- Đùa tí đó bỏ. Tao đâu có đẹp bằng mày mà quyến rũ nổi ông chồng ngoan cỡ cha Đoàn, phải không cưng.

Tôi nhún vai, nghĩ đến người con gái Đoàn đang theo đuổi. Cô ta có đẹp bằng tôi không chứ. Cô ta chài được chàng là cả 1 nghệ thuật khó khăn hơn người. Tôi hỏi Khánh:

- Mày thấy tao làm sao ?

- Là gì, tao không hiểu ý mày.

Tôi cười:

- Có lỗi thôi bê bết lắm không ?

Khánh giờ 2 tay lên:

- Còn đẹp chán. Ông anh tao mà gặp mày vẫn mê mệt như thường.
Tôi lắc mái tóc, nhún nhảy đôi chân làm dáng. Có thật thế không ?
Tôi vẫn chưa đến nỗi nào. Có thật thế không ? Tuấn vẫn còn mê mệt
tôi. Ba năm rồi, tôi theo chồng quên bè bạn, quên những khuôn mặt
con trai của thửa làm học trò được nhiều người khen ngợi.

Khánh đã mặc xong áo, đứng chải đầu trước gương:

- Hôm nào chúng mình phải tổ chức 1 bữa ăn để mời bạn bè cũ tới
họp mặt, Hải ạ.

Khánh đề nghị. Tôi hơi ngớ ngàng với đề nghị ấy. Khánh xoay người
nhìn tôi:

- Thế nào, ô kê không ?

Tôi nói nhỏ:

- Ừ nhỉ ? Thế mà tao không bao giờ nghĩ đến.

Khánh nheo mắt trách tôi:

- Mày thì còn nghĩ đến ai nữa ngoài ông chồng và cậu trai cưng.

Tôi cười:

- Có gia đình rồi thì đứa nào cũng thế cả. Mày đừng trách tao, rồi
cũng đến phiên mày.

Khánh nhún vai, cay đắng:

- Tao thế này ai lấy nữa mà mong 1 gia đình đàng hoàng.

Tôi nhú mắt nhìn Khánh:

- Nói bậy bạ hoài. Mày đẹp như thế mà cứ than.

Khánh cười:

- Đẹp mà hư hỏng quá ai cũng sợ.

- Hôm nào mày lại đến thăm tao ?

- Có lẽ hơi lâu. Chuyến này tao theo phái đoàn nghệ sĩ ra tận miền

Trung.

- Mà y vũ ?

- Nghề của tao mà, vũ khóa thân 50%, tùy theo số khán giả.

Tôi nhìn chăm chú khuôn mặt Khánh. Nỗi buồn vẫn phảng phất trong ánh mắt nó. Ai mà ngờ 1 ngày Khánh đi theo nghề vũ. Thừa học trò Khánh ngoan và ít đùa, ít phá nhất, những ngày nghỉ Khánh thường đến nhà tôi, 2 đứa rủ nhau ra sau vườn ngồi thủ thỉ tâm sự. Ước mơ của Khánh là sẽ học lên cao rồi đi ngoại quốc. Tôi tưởng như Khánh sẽ đạt được ước nguyện. Một năm không gặp nó, bây giờ Khánh lại tìm đến tôi, với 1 nghề trái ngược hẳn dự định. Ai mà ngờ, tương lai xa vời theo sự mong đợi.

Khánh ngồi xuống bên tôi:

- Thôi, tao về đây Hải.

Tôi hỏi:

- Hôm nào thì mình tổ chức gặp bạn bè ?

- Để tao liên lạc với 1 vài đứa quen rồi thông báo cho mày sau.

Nhưng, chỉ là

những đứa bạn thân thôi nhé.

Tôi cười:

- Những bạn thân thôi cũng đủ mệt đừ thân mày vì phải tiếp rước.

- Tao định họp ở nhà mày đó

Tôi kêu lên:

- Thôi, cho tao xin.

Khánh hỏi:

- Gì mà sợ ghê vậy ?

- Nhà tao bằng cái lỗ mũi

Khánh cười:

- Chặt cho ấm cúng mà. Hôm đó yêu cầu ông Đoàn đi xi nê 1 mình cho tự do 1 bữa.

Tôi nghĩ Đoàn sẽ thích mê đi ấy chứ. Chàng sẽ không phải đối vờ đối con nỡ mà tự do đi xi nê 2 mình và biết đâu mượn dịp Đoàn sẽ không về nữa, Đoàn ở với “cô ta” cả đêm.

Má tôi bỗng nóng lên – không thể nào Đoàn đã quên đi 1 thỏa hẹn hò yêu đương cũ. Đoàn sắp bỏ tôi, không sớm thì muộn. Tôi phải giải quyết lấy mọi chuyện, không mong chờ gì nữa. Tôi bảo Khánh:

- Tao không thích họp mặt ở nhà này. Mà nên tìm 1 nơi nào khác tiện hơn.

Khánh đứng dậy xoa má tôi:

- Mi mi công tử của mày hộ tao với nhé.

Tôi cười cười:

- Yên trí lớn.

Hai đứa bước ra. Nắng vẫn còn gay gắt khiến tôi nheo mắt lại. Khánh đeo chiếc kính to lên mắt, đôi chân dài bước từng bước nhún nhảy kiêu căng. Tôi dựa người bên cửa nhìn theo bóng Khánh xa dần. Mắt tôi mờ đi. Những hình ảnh bẽ bẻ chập chờn, tôi cố gắng để thu nhỏ lại tất cả trong tầm mắt.

Một thỏa hẹn hò hiện dần ra trước mắt

Suốt giờ Toán Hải ngồi cặm cụi say mê viết. Tưởng Hải làm bài, Thủy ghé mắt nhìn xem, ai ngờ nàng làm thơ, Thủy lặng lẽ đọc lên cho đến chữ cuối cùng mà Hải chẳng biết gì cả. Nguồn thơ lai láng quá đâu còn nhìn thấy ai.

Vừa viết xong thì Thủy cướp mất, con nhỏ này nó rình mò từ bao giờ mà Hải không biết.

Khánh chồm người sang:

- Cho tao xem bài thơ đi Thủy

Thủy đưa bài thơ cho Khánh:

- Đọc lại đi. Ướt át lắm. Nhỏ này có người yêu rồi tụi mi ạ.

Hiền hỏi:

- Ai thế Hải ? Cho tao biết đi

Tôi lắc đầu:

- Tao làm thơ con cóc ấy chứ thơ gì

- Mà vừa làm xong.

- Đâu

- Mà nói còn hay hơn thơ nhiều. Điều này chắc hẳn yêu ai lắm mới tạo được nguồn cảm hứng tuyệt diệu như thế

Tôi cười bảo Tâm:

- Đều vừa chứ

Thủy cười:

- Chừng nào nhỏ Tâm có bồ, nó viết thư tình cho bọn mình đọc ké

Tâm nhăn mặt:

- Cho ai đọc thì được chứ riêng mày thì chào thua Cái miệng lúc nào cũng nói nghe phát nhức đầu.

Thủy xì xì:

- Cái mặt mày hiền dữ, tử tế lắm đấy

Tâm cười:

- Vậy mà hơn Thủy láu táu 1 bậc.

Khánh cầm bài thơ của tôi, hỏi to:

- Hải ơi, bài thơ mày đề tựa là gì ?

Tôi lắc đầu:

- Tao chưa đặt.

- Mày nên chọn 1 biệt hiệu

Hiền nãy giờ im lặng mới lên tiếng. Tâm cười khi:

- Biệt hiệu thì phải thật kêu

Thủy láu táu:

- “Người cô đơn” đi

Cả bọn rúc lên cười. Tâm kêu:

- Trời ơi ! Nữ sinh Bích Hải tức người cô đơn, nghe loạn quá đi mất.

Thủy cãi:

- Tại mày bảo đặt cho thật kêu, nữ sĩ người cô đơn bộ không kêu sao

Hiền cận thông thả gỡ cặp mắt kính xuống lau đi lau lại, nói:

- Chúng mày nhà quê quá. Nó đang có người yêu, thơ nó đang ướm
át tình tứ thế này mà gọi nó là “người cô đơn” quả là điên.

- Thì thi sĩ Hạnh Phúc vậy

Thủy nói. Tôi nhăn mặt:

- Tao chẳng có biệt hiệu nào hết. Thơ này, tao sẽ ký tên Hải.

- Hải trơn vậy đó hả ?

- Ừ

- Không được.

- Nghe không kêu tí nào ca?

- Tao đâu cần kêu

- Mày sẽ phải làm bích báo và thơ mày cả trường này sẽ đọc. Không
lẽ Hải trơn trội vậy sao ?

Quay sang Hiền, Tâm hỏi:

- Ê, Hiền cận, mày nghĩ sao. Tìm cho nó 1 biệt hiệu đi xem nhà hiền
triết.

Hiền nhìn tôi đăm đăm, đôi mắt nó nhấp nháy sau đôi kính cận.

- Mày làm thơ hay như vậy chắc mày hay mơ mộng ghê lắm.

- Đa tình, lãng mạn nữa

Thủy thêm vào. Hiền cười:

- Tao sẽ gọi mà là Hải Mộng.

Tâm nói to:

- Hải Mộng.

Hiền gật đầu:

- Ừ ! Hải Mộng, vì nó hay mơ mộng.

- Được lắm, Hiền cận nói có lý

Khánh khen. Hiền cười hỏi tôi:

- Sao, nữ sĩ, tôi đặt vậy chịu không ?

- Cũng được.

Tôi trả lời cụt ngủn. Thủy nhăn mặt:

- Đâu được. Ô kê gì nghe yếu xiu vậy. Phải ăn khao biệt hiệu đi chứ

Tâm vỗ tay:

- Đúng, nữ sĩ Bích Hải tức Hải Mộng cho bạn hữu ăn khao cái biệt hiệu mới toanh của mình.

- Và, bài thơ đầu tiên Hải Mộng làm trong 2 giờ Toán nhức đầu nhất.

Rồi thì ào ào, thúc giục. Tôi hét lên:

- Tao có bồ hời nào, tụi bây chỉ chặn đầu để đòi ăn mà thôi.

Thủy nheo mắt:

- Thôi, đừng cãi vô ích cô nương.

- Dấu kín tâm tình, tội đáng phạt

- Tan trường dắt tụi tao đi ăn khao ngay lập tức.

Tôi càu nhàu:

- Tiền đâu mà cho tụi mi ăn khao

Tâm lắc đầu:

- Không cần biết, có ít khao ít, có nhiều khao nhiều

Tôi lục trong chiếc cặp, hộp đựng bút, còn có 200 đồng tiền dành

dụm. Khánh la:

- 200 đồng cho mỗi đĩa 1 ly đậu đỏ dư sức.

Tôi gật đầu:

- Ủ, thì khao đậu đo?

- Có thể chứ

Rồi nó lại cúi nhìn xấp bài trên mặt bàn. Chiếc kính cận trễ xuống ngang mũi thật ngộ nghĩnh, dễ thương. Tôi nhìn đám bạn ồn ào đang ngoan ngoãn sửa soạn bài vở khi tiếng chuông vào học reo vang. Một giờ mới bắt đầu

Tan học, đám con gái chạy ào ào, chen nhau xuống lớp. Tôi đứng trên balcon chờ Khánh, Tâm sửa soạn nhan sắc trước khi đi ăn quà. Chiều tan áo trắng ngập sân trường – Áo trắng nhiều quá, sân trường không còn 1 khoảng hở cho bóng dáng con trai lạ chen vào. Thế mà tôi đã gặp “người ấy” trước cửa trường. Một buổi chiều không mong, không đợi. Người ấy đứng 1 mình ở góc sân nhỏ, điều thuốc cháy dở trên môi. Tôi về sau cùng trong đám bạn, đôi mắt tìm kiếm. Rồi thì tình cờ 2 đứa tìm đến nhau.

- Xin lỗi cô, chiều nay lớp Nhất C có học không nhỉ ?

Tôi lắc đầu vuốt nhẹ mái tóc:

- Nhất C nghỉ 2 giờ cuối

- Tôi đi đón cô em mà xui quá

- Chị ấy học Ban C ?

- Vâng.

Tôi cười cười:

- Máy cô bên ban C bay bướm tà tà lắm. Ông muốn đi đón phải hẹn

ngày kéo lỗ tàu như hôm nay thì buồn.

- Chiều nay về phải mắng cho cô bé 1 trận.

- Có phải lỗi tại chị ấy đâu

- Nhưng mà con gái nghỉ học lại không về nhà, chắc các cô rủ nhau đi bát phố.

Đi bát phố. A ! Con trai cũng rành tâm lý con gái ghê Dĩ nhiên được nghỉ 2 giờ cuối là phải đi bát phố rồi, chẳng ai đại gì mò về nhà để làm con một sách cả.

Không nhớ nổi tôi đã nói gì với chàng. Hai đứa cùng sánh bước bên nhau. Và, không hiểu chàng có tán tỉnh tôi không, nhưng tôi đã chịu cho chàng đưa về, chúng tôi biết tên nhau.

- Tôi tên Đoàn.

- Tôi tên Hải

- Hải của Nhất B.

- Con gái mà học B đầu óc hay tính toán lắm.

Đoàn cười ồn ào:

- Nhưng không tà tà bay bướm để cho người đi đón bị ăn thịt thỏ đều đều.

Như thế đó, 2 đứa quen nhau. Đoàn hết tuổi học trò rồi, chàng là quân nhân, tà tà ngày 2 buổi đến sở làm mà thôi. Không biết đánh nhau là gì, quân nhân Tâm Lý Chiến chỉ giỏi tán gái.

Tôi thoáng mỉm cười với ý nghĩ của mình. Khánh chạy ra, theo sau Tâm, Hiền, Thủy.

- Đi chứ !

Thủy nói. Tâm cười:

- Nhỏ này lại mộng mơ rồi. Thế nào, có thấy chàng chưa ?

Tôi đỏ mặt mắng Tâm:

- Nói nhảm tao cúp phần đậu đỏ của mày à

Tâm nháy chơi chơi:

- A ! Còn lâu ạ. Tao đang náo nức gần chết.

Khánh cười. Tôi cặp tay Khánh bước xuống cầu thang. Khánh hỏi tôi:

- Mày đặt tựa bài thơ là gì ?

Tôi nói:

- Tao chưa nghĩ nổi

- Tao đặt hộ mày nhé

- Ừ !

Khánh cười:

- Chiều mai tao đem bài thơ trả mày

Thủy đẩy tôi đi trước, nó nói:

- Để tao hướng dẫn đi tìm hàng quà

Khánh cười, đẩy vai Thủy:

- Mày là thổ công trong trường, nơi nào mà không biết.

- Vậy mà không tìm ra nơi hẹn hò của mày với người í mới kỳ.

Thủy nói. Khánh nhún vai:

- Tao mà có người yêu thì sức mấy mày được lang thang với tao những chiều tan học.

Thủy cười khì khì:

- Chỉ nhỏ Hải là sung sướng và hạnh phúc.

Tôi cầu Thủy la:

- Nói bậy nữa, người ta còn bé thí mô

- Bé như mày tao cũng thèm được bé

- Sao vậy ?

Thủy đọc to:

- Người ta vào lính trong chiều ấy

Nên áo trắng buồn thương quá thương.

Tôi cười. Đoàn đã vào lính từ ở buổi chiều nào xa lắc xa lơ, làm sao tôi biết được mà viết vào bài thơ làm trong lúc xuất thân. Thế thôi, kệ cho chúng nó trêu chọc. Áo trắng buồn thì buồn thật, nhưng thương quá thương thì không biết là có thật hay không ? Hôm nọ gặp Đoàn, chàng bảo:

- Anh đi công tác nửa tháng.

Tôi cười thấy dừng dừng, nhưng 1 ngày qua đi lại thấy buồn nhức nhối. Chưa phải là tình yêu. Chỉ là những buổi hẹn hò còn e ấp tình bạn. Đoàn xưng anh với tôi thản nhiên không ngượng ngập. Tôi gọi Đoàn bằng anh mà cứ có cảm tưởng là âu yếm quá, thân mật làm sao ấy, như đôi tình nhân đã yêu nhau rồi, yêu từ lâu lắm mà thật ra thì chỉ mới quen nhau có vài tuần, hẹn hò nhau 1 buổi trước hôm Đoàn đi. Tình yêu chưa kịp thấm trong giờ chia tay nhưng lại gặm nhấm tôi trong những ngày chờ. Tôi trở thành mơ mộng, tôi đắm vơ vẩn làm thơ, đọc những chuyện tình trên nhật báo và mơ làm thi sĩ nổi danh. Sách vở thôi không còn quyến rũ tôi nữa. Buổi tối ngồi 1 mình bên chiếc bàn nhỏ trông xuống vườn, lòng tôi thênh thang và ray rức như đang buồn, đang nhớ. Mà biết nhớ ai. Bạn bè thì nhiều quá, người theo tôi ngập cả lối đi. Biết ai mà nhớ, mà thương, mà trông ngóng cho tim rộn ràng.

Thủy hướng dẫn cả bọn vào xe bò bía, nó lục ví tìm tờ giấy 100 mua 10 cái bò bía rồi trở về xe đậu đỗ bên cạnh trường:

- Tao bao ké nhỏ Hải

Thủy nói. Tôi cười:

- Cám ơn mày

Thủy nheo mắt:

- Xin mời quý vị cứ tự nhiên, bò bía 10 đồng 1 cái, ai ăn thiếu tự động bỏ tiền ra mua.

Tâm gọi 5 ly đậu đỏ mà chẳng cần hỏi ý kiến đứa nào. Hiền tháo kính bỏ vào cặp táp. Khánh trừu:

- Liệu có nhìn rõ nước dừa với bánh lọt không Hiền ?

Hiền cười nheo đôi mắt:

- Tao nhìn rõ cả hàm răng thiếu 1 chiếc cửa mày

Khánh rên:

- Hiền cận đều quá xá

Năm ly đậu đỏ trôi nhanh trong cổ họng từng đứa. 10 cái bò bía của Thủy cũng không cánh mà bay. Năm đứa con gái cái miệng còn nhóp nhép thêm thường. Hiền an ủi:

- Ngày mai ta tiếp tục như hôm nay nữa, lo gì.

Tôi kêu lên:

- Ngày mai hy vọng không phải tao đầu tàu nữa.

Tâm đề nghị:

- Từ nay hễ mày làm được 1 bài thơ hay là phải khao tụi tao

Tôi bĩu môi:

- Thế thì đừng hòng tao làm thơ nữa. Giết nguồn cảm hứng của tao đi là hơn.

Khánh cười phụ họa:

- Chúng mày ăn hiếp nó quá. Đáng lẽ con Tâm phải đề nghị bao lại nhỏ Hải mỗi khi nó làm được 1 bài thơ hay mới đúng.

Hiền vỗ tay:

- Hay thật. Để khuyến khích 1 mầm non văn nghệ, từ nay chúng ta nhất định theo đề nghị của nhỏ Khánh. Các bạn ô kê không ?

- Ô kê

- Hoan hô nữ sĩ Hải Mộng.

Khánh cười:

- Hoan hô tình yêu

Thủy tròn mắt:

- Lại có cả tình yêu nữa

- Chứ sao, nhờ tình yêu nhỏ Hải mới có hứng để làm thơ cho chúng mình đọc chứ

Thủy cười:

- Hoan hô tình yêu

- Nhất tình yêu

- Tình yêu tuyệt vời

Tôi cười, nhìn trong từng khuôn mặt đám bạn, cả 1 chuỗi ngày đẹp và sung sướng hồn nhiên quạ Tôi bỗng nao nao cảm động. Thương làm sao tuổi học trò ...

Thế rồi thì chúng tôi yêu nhau, yêu từ lúc mà lòng tôi bức rức không yên những buổi tối buồn chàng không đến. Từ lúc tôi thấy chàng trong đám đông ngoài phố, tôi không nhìn thấy ai ngoài chàng. Hai đứa mừng rú gọi tên nhau, mắt chàng rục rịch, tim tôi rộn ràng. Bàn tay nắm chặt lại như không bao giờ dứt. Như thế đó, tình yêu của tôi. Buổi tối chúng tôi hôn trộm nhau trước cửa nhà, vội vã và sợ sệt. Tôi run như con mèo con chạy ào lên phòng dấu mặt xuống gối. Dấu đi làn môi vừa biết hôn đàn ông. Tôi ngượng quá, xoay mặt trở lại tôi sờ tay lên môi mình nghe tê tê 1 cảm giác kỳ thú. Yêu nhau là như thế đó. Không biết là có nên kể cho Khánh nghe về 1 thay đổi “vĩ đại” trên làn môi mình không ? Tôi cười, nhảy phóc xuống giường soi gương. Má mình hồng quá ! Môi mình ướm quá. Khánh vẫn thường nói đùa trêu tôi mỗi lần tôi cắn nhẹ đôi môi cho hồng ướm.

- Môi mảy bóng cứ như là vừa hôn nhau xong.

Tôi hỏi Khánh:

- Bộ cứ hôn nhau xong là môi ướt át hay sao ?

Khánh gật đầu. Tôi trêu lại Khánh:

- Mày đã hôn rồi nhỉ ?

Khánh đỏ mặt mắng tôi:

- Con khỉ !

Tôi cười:

- Sao mày có vẻ kinh nghiệm thế ?

Khánh nheo mắt:

- Kinh nghiệm trong tiểu thuyết.

Khánh bạo ăn, bạo nói nhưng lại hiền nhất trong bọn. Đi đâu con trai chọc chân tay cứ luống cuống ngại ngùng. Mắt thì chớp lia chớp lịa.

Khánh thường hỏi đùa tôi:

- Khi con trai nhìn mình sỗ sàng trắng trợn quá, mình nên dấu 2 chân, 2 tay ở đâu cho đỡ thừa thãi hở Hải ?

Tôi cười cười:

- Chẳng cần dấu đâu cả. Dấu ngay trong mắt hấn là yên nhất.

Khánh lườm tôi:

- Nói như mày ...

- Thì sao ?

- Tao đâu có trơ trẽn lẳng lơ như mày được.

Tôi chun chun 2 vai:

- Con gái phải lẳng lơ 1 tí cho thêm duyên, cứ như mày rồi thì không ai thèm lấy

Khánh bĩu môi:

- Tao cóc cần lấy chồng. Đâu xong ta đi ngoại quốc học nghề cho

sương tắm thân.

- Lại nổi gót con Hiền cận.

- Nó khác, ta khác.

- Cũng làm mọi cho sách vở như nhau mà khác cái nổi gì ?

Khánh cười:

- Khác chứ. Tao học chương trình giờ giấc đàng hoàng, còn con Hiền nó học không có giờ giấc. Nó học tối tắm mặt mũi, đầu óc đờ đẫn, quên cả nghĩ đến tình yêu.

- Mà thì vẫn nghĩ đến tình yêu

Tôi trêu. Khánh nheo mắt:

- Nghĩ mạnh.

- Như thế nào ?

- Tha thiết và nóng bỏng.

Tôi mắng Khánh:

- Nói y như tiểu thuyết.

Khánh cười khì khì, lắc lắc mái tóc nhún nhảy, bộ ngực căng đầy rung lên sau lớp áo trắng mỏng manh hấp dẫn. Khánh có 1 thân hình no tròn hơn 5 đứa bạn thân. Nhỏ Thủy thường gọi thân hình Khánh là thân hình “xúi người phạm tội” – Đàn ông nhìn mà chỉ nghĩ đến chuyện kia.

Khánh thường rú lên, mặt đỏ như, miệng la inh ỏi:

- Con chết bầm.

Thủy vẫn tỉnh bơ bơ, nó nói:

- Nhưng đó có phải lỗi tại mày đâu. Tại số kiếp.

Tâm chêm vào:

- Số kiếp bắt nó ăn nhiều, ngủ nhiều cho mập tròn hấp dẫn thế

Khánh mắng Tâm:

- Còn mày, cặp mắt đó chỉ liếc trai là giỏi

Tâm cười, không phản đối câu nói của Khánh.

Mỗi đứa là mỗi ưu, khuyết điểm, nhưng chưa đứa nào có bồ, ngoài tôi. Chúng nó thường lẫn lẫn hỏi nhau về tình yêu:

- Yêu nhau chắc khổ lắm nhỉ ?

- Có người yêu chắc mình thay đổi hẳn.

- Tình yêu hấp dẫn quá

Và, Khánh thì vẫn thắc mắc có 1 điều buồn cười:

- Tại sao lại hôn nhau ?

Thủy nói:

- Vì yêu

- Yêu mất vệ sinh thế đó à ?

- Mất vệ sinh mà tuyệt.

Hiền cận nói:

- Hôn nhau phải có nghệ thuật, nếu không vi trùng của người này sẽ truyền sang người kia thì khôn.

Thủy bảo Hiền:

- Mày truyền nghệ thuật hôn cho tao đi.

- Để làm gì ?

- Tao sắp yêu rồi

- Ai vậy ?

Tâm hỏi. Thủy nháy mắt:

- 1 người đàn ông.

Tâm lườm:

- Chẳng lẽ mày lại yêu đàn bà.

Thủy cười khúc khích. Nó kể cho cả bọn nghe về người đàn ông của nó – Anh chàng vừa tỏ tình xong bèn đòi hôn tao, tao không cho –

anh chàng năn nì mãi tao cho mi 1 cái lên má, rồi thôi.

Hiền gật gù:

- Anh chàng của mày thuộc loại hiền khô

Thủy cãi:

- Lúc về nhà, 2 đứa ngồi ngoài sân, hấn lại đòi hôn tao nữa, lần này đòi bằng sức mạnh, tao phải dằng co mãi mới chạy được vào nhà

- Nhứ thế là hấn hôn mày hựt.

- Tao sợ mất vệ sinh.

Tôi cười rúc lên:

- Rồi mặt hấn có như cái bị không ?

- Hấn than em không yêu anh.

- Mày trả lời ra sao ?

Thủy che tay lên miệng:

- Không biết có yêu anh không nhưng mi mi thì em sợ lắm.

Tâm nhún vai:

- Sao không trả lời thẳng rằng em sợ lây vi trùng lao từ miệng anh.

Hiền nhăn mặt:

- Chúng mày chưa hiểu gì về tình yêu cả. Nông cạn quá

Khánh hỏi:

- Còn mày, mày là con mọt sách mà cũng đòi nghĩ đến tình yêu nữa sao ?

Hiền so vai:

- Tình yêu với tao phải thật đẹp.

Khánh cười:

- Là sao ?

- Là phải yêu nhau hết mình

- Thí dụ ?

- Thí dụ em biết miệng anh có hàng ngàn con vi trùng lao, em cũng vẫn yêu anh, vẫn mi mi anh tham lam và nồng nàn nhất.

Tôi vỗ tay:

- Hoan hô Khánh.

Khánh nhìn tôi tinh nghịch:

- Còn mày ?

- Tao cũng thế

Khánh bắt tay tôi:

- Thế thì chúng mình cùng 1 ý nghĩ

Tâm phang 1 câu:

- Cùng 1 người yêu ho lao nữa cho đẹp.

Tôi cười nghĩ đến Đoàn – chàng mà ho lao tôi cũng yêu hết mình, yêu mê đắm. Chẳng đứa nào hiểu rõ tình yêu bằng tôi. Chúng nó chỉ tài suy luận và nói nhảm. Tình yêu mà còn nghĩ đến vi trùng ho lao trong đó thì quả là thường quá đi mất.

Dạo này Đoàn thường đi đón tôi buổi chiều. Không 1 đứa nào biết chúng tôi hẹn hò ở đâu – Mơ hồ, Khánh đoán ra tôi có người yêu. Nhưng theo sự suy luận của nó thì tôi và Đoàn cũng chỉ yêu nhau trong giới hạn bạn bè. Nó tưởng tôi như nó, buổi chiều vẫn có người theo bèn gót đến cổng nhà rồi lặng yên mà tận hưởng nỗi thích thú kiêu căng của 1 người được theo đuổi, tán tụng. Ở mỗi đứa con gái đều tạo cho mình 1 niềm tự tôn riêng về nhan sắc. Ở mỗi đứa con gái đều cảm thấy mình được nhiều người tán tụng si mê Tôi đã cảm được điều đó bởi tôi cũng có nhiều người si mê, không hẳn là mình đẹp, cũng không hẳn là mình lẳng lơ Tôi có nhiều người si mê như 1 sự tự nhiên vậy thôi. Anh trai của Khánh cũng đã đeo đuổi tôi mãi, nhưng mà tôi vẫn chưa thấy được mình yêu ai, cho đến lúc gặp

chàng. Tình yêu đã đến với tôi, biết được yêu. Nhan sắc con gái có thắm 1 chút tình yêu bỗng bừng rỡ ràng trông thấy. Khánh bảo:

- Anh Tuấn khen mày càng ngày càng đẹp.

Đoàn thì bảo:

- Ngày nào không đón được em anh lo quá là lo

Tôi dọa Đoàn:

- Em có nhiều người theo đuổi lắm đấy

- Nhưng chẳng ai bằng anh.

- Chưa chắc.

- Chưa chắc sao yêu người ta

- Tại thích thì yêu. Anh cấm à.

- Hoan hô hết mình chứ sao lại cấm.

- Anh khôn như ma

Tôi mắng yêu Đoàn, Đoàn cười như đứa trẻ con. Đôi mắt tình tứ như muốn hôn tôi, như muốn lôi kéo tôi vào chàng, thu nhỏ lại trong đôi mắt chàng. Tôi yêu Đoàn ở đó, như 1 trao gởi. Hình như chúng tôi đã là của nhau, vĩnh viễn là của nhau, bây giờ và kể tiếp nồng ấm.

Không biết sợ ngày mai là gì.

Tình yêu của chúng tôi không bị phản đối của ba mẹ tôi, đó là 1 bước dài thông thả nhất. Tuy vậy, 2 đứa không dám hiên ngang đi chơi với nhau mà vẫn cứ hẹn hò lén lút, chủ nhật này giả vờ xin mẹ đi đến nhà Thủy, thứ 7 kia xin mẹ đi sinh nhật bạn, không còn 1 lý do nào chính đáng hơn mà không bị tôi đem ra sử dụng để nói dối mẹ. Có tình yêu tôi nói dối như cuội, nói dối chuyên nghiệp và tròn trịa, không vấp vấp. Về nhà mặt cứ trơ trơ ...

Ôi ! Tình yêu ! Tình yêu tuyệt diệu quá. Bạn bè cũng tuyệt diệu nữa.

Khánh đã đặt tựa bài thơ đầu tay của tôi là “Một Thủa Hẹn Hò” - Một

thủ quen nhau rồi yêu nhau – Bài thơ thứ 2 tôi làm trong 1 phút nhớ nhưng vu vơ Khánh xui tôi gửi đăng báo. Tôi nói sợ họ chê, nhưng Khánh bảo đảm với tôi là thế nào thơ tôi cũng được đăng. “Anh Tuấn tao khen quá trời”. Và, để giúp tôi, tự tay Khánh đã nắn nót chép bài thơ vào giấy học trò rồi bỏ bì thư đem gửi 1 tờ nhật báo Khánh đọc. Một tuần sau bài thơ tôi được đăng. Khánh đem bài thơ vào lớp khoe ầm lên:

- Nữ thi sĩ Hải Mộng sắp nổi tiếng rồi tụi mi ạ.

Thủy hỏi:

- Sao nổi tiếng ?

- Thơ nó được đăng báo

Tâm kêu:

- Chì nhĩ ? Có nhuận bút không Hải ?

Tôi lắc đầu:

- Tao không biết

Hiền bữu môi lườm Tâm:

- Thơ được đăng là khoái rồi. Cóc khô gì có nhuận bút.

Thủy cầm bài thơ đọc khẽ cho cả bọn nghe, bài thơ Khánh đã đặt tựa: Nhớ.

Chiều trở về ngồi bên song cửa

Nghe mùa thu buồn trở giấc thờ dài

Nghe mùa thương nhưng nhớ mãi tên ai

Nghe chim hót bên thềm hoa lá đỏ.

Thủa học trò, mình thương hoài thủa đó

Hoa học trò còn rơi đỏ ngoài hiên

Chiếc nón bài thơ e ấp nghiêng nghiêng

Ánh mắt biếc xinh xinh màu hồ thủy.

Mình bảo nhau tình yêu đừng ủy mi.

Khi xuân về má mình đỏ hây hây

Ước chuyện trầu cau hai đứa xum vầy

Trao ánh mắt sao thiết tha nhiều thế.

Đám cưới tình yêu cần gì nghi lễ

Yêu thật nhiều thế là đủ phải không ?

Nắng mùa xuân làm cho má mình hồng

Cho môi thắm không cần thoa son nhé.

Áo mình bay trong màu mây nhè nhẹ.

Mắt mình vui hai đứa nắm tay cười

Nhưng tình yêu chỉ là mộng thế thôi

Nên đám cưới không bao giờ có thật.

Ánh mắt biếc ngày xưa nhiều tha thiết

Chuyện học trò đổ vỡ có ai hay

Cho tình yêu hai đứa trở thành mây

Như ai đócó bao giờ trở lại !

Thủy ôm vai tôi:

- Thơ buồn quá Hải ạ. Mà làm tao muốn khóc.

Tôi quệt tay lên má Thủy:

- Thơ buồn mới có người đọc, thơ vui thiên hạ chê.

- Tao nhớ chàng của tao

- Cái anh chàng mi mi hột mày ấy hở ?

- Ừ !

- Hấn đầu rồi ?

- Đi rồi

Tôi tròn mắt:

- Đi đâu ?

- Đi du học bên Đức.

Tôi thở dài:

- Tội nghiệp cho mày

Thủy chớp nhẹ ánh mắt:

- Tao chẳng thích hấn đi 1 tí tí nào, nhưng hấn thì có vẻ mê lắm, thôi thì kệ.

Tôi an ủi Thủy:

- Trước sau gì rồi hấn cũng về, có người yêu đẹp thế này sức mấy mà bỏ nổi

Thủy nhún vai:

- Biết tao có đợi được ngày hấn về không mà đợi

- Sao thế ?

- Tao gần già rồi

Tôi nhìn Thủy cười cười:

- Mày có vẻ si hấn rồi nhỉ ?

Thủy cắn nhẹ đôi môi, cúi mặt nhìn 2 bàn tay trên mặt bàn. Tôi hỏi nhỏ:

- Mày đã cho hấn mi mi chưa ?

Thủy gục gặc cái đầu, má đỏ bừng. Tôi trêu:

- Không sợ mất vệ sinh nữa à ?

Thủy cười:

- Tao thám tình yêu rồi

- Chàng ho lao cũng vẫn mi nồng nàn.

- Ừ

- Tình yêu kỳ nhỉ ?

Thủy nheo nheo đôi mắt. Tôi cười với Thủy và hình ảnh Đoàn chập chờn như đang ve vuốt môi tôi. Tôi sờ tay lên môi mà nghe 1 cảm giác kỳ thú.

Một Thuở Hẹn Hò

Chương 2

Tuấn “mượn” tôi bài thơ Nhung Nhớ để đăng lên báo Xuân của Văn Khoa. Tôi mừng Khánh:

- Mà tán thổi thơ tao làm gì cho khổ thân tao thế ?

Khánh cười nói:

- Ông Tuấn đọc rồi khen hay chứ đâu phải tao khoe

- Mà là chúa gian dối

- Đồ bạc bẽo

Khánh mắng lại tôi. Tôi nheo đôi mắt trêu Khánh. Nó bảo:

- Tối nay đi dự tất niên ở Văn Khoa chứ ?

Tôi ngần ngừ:

- Để xem đã

- Xem con khỉ. Hứa rồi không đi thì đừng hòng nhìn mặt tao

Tôi nói:

- Nhưng lo quá. Nhớ anh chàng về bất ngờ

Khánh nhăn mặt:

- Kệ hấn, bỏ rơi hấn 1 đêm đi

Tôi mà bỏ rơi Đoàn được 1 đêm thì cũng thật vất vả. Hôm nọ Tuấn đến trường tìm tôi, hấn mời tôi dự tất niên ở Văn Khoa với hấn.

Không biết nghĩ sao tôi lại nhận lời để rồi về nhà bút rứt khó chịu. Sợ Đoàn biết được anh chàng lại rầu rĩ nhăn nhó thì tôi cũng mất vui.

May quá, Đoàn vừa đi công tác. Chàng nói:

- Có thể anh về trước Tết mà cũng có thể ăn Tết ngoài đó luôn.

Tôi buồn buồn nói:

- Anh cố gắng về ăn Tết với em, không thôi em buồn chết mất.

Đoàn an ủi:

- Anh sẽ tìm đủ mọi cách. Xa em nhớ lắm. Phải chi chúng mình lấy nhau rồi, đi đâu anh cũng mang em theo bên cạnh.

Tôi giả vờ nói dối:

- Lấy em rồi anh bỏ em ở xó nhà ấy chứ

Đoàn cãi:

- Bậy bạ, anh chỉ mong chúng mình lấy nhau sớm để anh đi đâu em theo đó cho vui.

Tôi mím môi:

- Em bám anh như rong như rêu anh không bực mình à ?

Đoàn cười:

- Tết xong chúng mình lấy nhau đi

- Anh có đủ tiền nuôi em không ?

- Anh nhịn đói cho em sung sướng.

Tôi dấy lên:

- Nói nghe thảm quá. Thôi chờ 4 năm nữa hãy lấy nhau

- Anh thêm lấy vợ quá rồi

Đoàn rên. Tôi vỗ về Đoàn:

- Chịu khó cho em học thành tài đã chứ

- Em ở nhà làm bà vú nuôi con cho anh, cần gì phải học nhiều

Đoàn nói. Tôi cãi:

- Em học dốt cho con nó cười em sao ?

Đoàn vênh mặt:

- Không có chuyện đó. Anh sẽ đánh đòn đũa nào cười em.

Tôi nháy mắt:

- Còn lâu ạ. Con em, em quý như vàng đồ anh bắt nạt được chúng nó

- Vậy thì còn than nỗi gì ?

- Than vì buồn, vì lo, vì sợ.

- Điều gì ?

- Tất cả, tương lai và trách nhiệm.

Đoàn dẫu tiếng thở dài trong nụ cười gượng. Tôi thấy hối hận vì đã nói chuyện không đâu. Buổi sáng anh đi trời phải đẹp và tôi phải dễ thương tươi tắn. Đó là 1 ngày hên cho chuyến về, không nên nói chuyện buồn, ánh mắt không được ướm và khuôn mặt không được sụ xuống. Thế nên tôi đã cố mà vui mặc dù trong lòng chỉ muốn khóc vì nhớ. Xa nhau 1 ngày còn thấy nhớ, bây giờ lại xa cả tuần, biết đâu còn hơn thế nữa, không nhớ sao được. Mắt cứ chực đỏ lên ầm ức

nhưng vẫn cố mà chớp nhẹ làm duyên làm dáng. Chờ chàng đi ta khóc tự do Đoàn đi rồi tôi khóc tự do thật.

- Một lần xa cách buồn tê tái ...

Lần xa cách nào cũng buồn tê tái cả. Không biết Đoàn có buồn như tôi không, con trai nói 10 thì tin được 4, còn 6 phần nói xạo trong đó. Tôi tin Đoàn 1 nửa thôi, 1 nửa cũng đủ khiến tôi vui hoài mà chờ, mà đợi, mà nhớ mong rồi.

Buổi tối Khánh đến tìm tôi. Nó gọi:

- Ê ! Hải Mộng, giờ này mà vẫn còn mơ mộng thế sao ?

Tôi cười nói:

- Chờ mày lâu quá tao thay quần áo ra rồi.

- Nhanh lên, mày lằm cẩm quá

Hai đứa ríu rít xô nhau vào phòng. Khánh ngồi thoa lại phấn hồng chờ tôi thay áo.

Tôi nhìn Khánh khen:

- Hôm nay trông mày hấp dẫn quá

Khánh cười cười:

- Phải diện 1 tí cho đẹp mặt ông anh chứ

- Anh Tuấn đón mình ở đâu ?

- Ngoài đường

- Nhà tao hờ ?

- Ừ

Tôi giục:

- Vậy thì đi nhanh kéo ông ấy chờ

Khánh nhún vai:

- Cho chờ 1 tí cũng chả sao. À này, không phải 1 mình ông Tuấn, đông lắm nghe.

Tôi hỏi:

- Những ai vậy ?

- Tuấn, Long, Mẫn.

- Không có nhỏ Thủy, Hiền, Tâm à ?

- Không, tụi nó chê

- Sao chê ?

Khánh cười:

- Chê không có thiệp mời

Tôi sánh vai Khánh bước xuống nhà. Lúc chập tối đã xin phép mẹ.

Mẹ mắng đùa tôi:

- Lại đi chơi với thằng Đoàn phải không ?

Tôi nói:

- Đâu phải, lần này con đi dự lễ tất niên thật.

- Mỗi lần đi chơi, cô kiếm mỗi có
- Anh Đoàn đi công tác rồi mà me.
- Ai mà tin nổi cô.

Tôi cười hì hì, cuối cùng tôi vẫn được đi. Luôn luôn mẹ cần nhằn lấy lệ, làm như không cần nhằn như thế là buồn bực không bằng vậy. Ra đến đường thì đám con trai đã bỏ xe đi uống nước. Khánh đảo mắt gọi Tuấn luôn mồm. Tôi đứng dựa trước mũi xe nhìn tà áo mình bay nhẹ âu yếm quần quít bước chân. Tôi vuốt lại vạt áo dịu dàng. Khánh mở cửa xe chui hẳn vào trong ngồi. Một lát thì đám con trai từ trong quán nước kể bên bước ra:

- Gớm, các cô này sửa soạn gì mà lâu thế ?

Tuấn lên tiếng trước, át hẳn nỗi hậm hực trong đôi mắt Khánh. Tôi cười cười:

- Và bù lại, anh cũng để bọn tôi chờ dài người

Tuấn chỉ:

- Anh ngồi đằng kia thấy hết.

Khánh nhồm người lên:

- Cái gì mà thấy hết.
- Thấy miệng cô gào to nhất.

Khánh hất mặt:

- Thảo nào anh ế người yêu cũng phải

Tuấn nhìn tôi, nheo ánh mắt. Tôi cười nhẹ nhàng. Tuấn nói:

- Mời Hải lên.

Tôi lên ngồi cạnh Tuấn và Khánh ở băng sau. Phía trên Long, Mẫn.

Long nói:

- Chúng ta còn phải đi đón 1 cô nữa

Khánh hỏi:

- Ai vậy ?
- Phượng.
- Phượng nào thế nhỉ ?
- Phượng hát kích động nhạc ở các Club Mỹ

Khánh vỗ tay:

- A ! Khánh nhớ rồi. Cô bé đó có đôi má bầu bĩnh và cặp mắt to thật to ấy phải không ?

Tuấn gật đầu:

- Tên Long đã đưa cô bé đến nhà chơi 1 lần, em không nhớ à ?

Khánh gật gật đầu. Mẫn trêu Long:

- Anh chị sắp làm đám cưới đấy các bồ ạ.
- Ghê quá nhỉ ?

Khánh kêu lên. Tuấn cười khì khì:

- Nhưng mà cô bé không chịu, em chê anh Long còn đang đi học, tiền đâu cho em phần son quần áo đi hát.

Long cười:

- Các ông làm như tôi si tình hạng nặng không bằng.

- Chứ không sao ?

- Si tình cũng là cả 1 nghệ thuật.

Tuấn nhìn tôi hỏi:

- Hải nghĩ gì về 1 đám đông con trai ?

Tôi cười:

- Chẳng nghĩ gì ca?

- Dối

- Thật chứ

- Hải làm thơ hay quá

Tôi vuốt tóc:

- Thơ con cóc mà hay gì

Tuấn cười:

- Thế hôm nào Hải dạy anh làm thơ con cóc đi

Tôi kêu:

- Mấy ông học Văn Khoa giỏi văn chương quá trời, anh nói làm Hải mắc cỡ.

Tuấn tán:

- Hải mắc cỡ xinh lắm.

Tôi cẩn nhẹ đôi môi gọi Khánh:

- Khánh, anh Tuấn mi tán tao kìa

Khánh cười:

- Hải có bồ rồi nghe anh Tuấn.

Tuấn hỏi:

- Bồ Hải có hơn anh không ?

Tôi cười nhẹ:

- Tại sao lại bắt Hải so sánh những điều mà không bao giờ Hải nghĩ đến.

- Tại sao Hải lại học ban B, đáng lẽ Hải học C mới đúng.

- Kỳ vậy ?

- Vì Hải lạnh quá

- Học B cũng cần phải lạnh chứ sao

- Nhưng Hải giỏi văn chương, Hải làm thơ hay, nói chuyện giỏi.

Tôi so vai:

- Hải làm luận dốt, nói tiếng Anh quá dở?

- Chắc Hải giỏi Toán ?

Tôi cười:

- Giờ Toán Hải trốn để làm thợ Như vậy có giỏi không ?

Tuấn lắc đầu:

- Thế Hải giỏi về môn gì nhất ?

- Về món ăn quà, còn tất cả đều dốt.

Khánh cười khúc khích:

- Mà học ban toán mà chẳng có đầu óc tính toán chút nào hết Hải ạ.

Tôi hỏi Khánh:

- Tại sao vậy ?

Khánh chỉ Tuấn:

- Lẽ ra mà phải cặp bồ với ông Tuấn nhà tao mới đúng. Hai người thật đẹp đôi và tương lai tràn trề

Tôi nheo mắt:

- Rất tiếc, tao gặp Tuấn quá muộn.

Tuấn nói:

- Bậy nữa, anh quen Hải từ hồi Hải bé tí

- Hồi đó Hải chưa biết yêu

- Anh sẽ chạy đua

Tôi cười:

- Anh chạy đua để làm gì ?

- Xem ai chiếm được Hải

Tôi đỏ mặt:

- Anh làm cho Hải trở thành quan trọng quá

Tuấn cười, đôi mắt đẹp:

- Quan trọng thật chứ sao, anh chỉ mê có 1 mình Hải

Tôi hứ lên và ngồi im. Long đã dừng xe lại trước cửa nhà Phượng.

Lần này đích thân anh chàng vào nhà. Mẫn nói:

- Nhanh nghe ông tướng, có tỏ tình, có mi nhau thì đợi tối về đã, giờ này muộn quá rồi.

Long nháy mắt:

- Yên trí, năm phút.

Khánh ngồi tựa đầu ra nệm xe, 1 lát thì Long và Phượng bước ra.

Phượng mặc robe dài đến gót chân, màu đỏ rực. Mẫn kêu ầm lên:

- Chối mắt quá

Phượng cười:

- Chịu khó tí mà, em muốn làm đẹp mặt anh Long.

Long cười tủm tỉm – Mẫn bị đẩy xuống băng dưới ngồi cạnh Khánh.

Khánh hỏi đùa:

- Anh không có partenait à ?

Mẫn nhún vai:

- Chẳng cô nào thèm nhận giấy mời của tôi ca?

Khánh cười nghiêng mái tóc:

- Anh có vẻ mờ mờ thôi nhé.

- Còn Khánh.

Mẫn hỏi. Khánh lắc đầu:

- Khánh thích 1 mình hơn. Vả lại, hôm nay đóng vai cô em gái ngoan đi tháp tùng anh chi.

- Anh em mình cùng mờ mờ thôi nhé.

Mẫn cười cười, Khánh bấu môi:

- Thường ngày thấy anh đào hàng tá, hôm nay sao hiền thế vậy ?

Mẫn quạt tay lên má Khánh:

- Tại có Khánh

- Kỳ nhỉ ?

- Muốn 1 mình như Khánh cho đủ đôi

Khánh lườm Mẫn, im lặng. Tôi hát tay Khánh cười cười, mặt Khánh vẫn tỉnh bơ bơ.

Đêm tất niên của Văn Khoa được biến thành 1 đêm dạ vũ. Giảng đường đầy người, ở đâu cũng có đôi, có cặp. Chúng tôi lọt vào giữa ánh đèn không đủ sáng. Buổi dạ vũ mới bắt đầu. Cả bọn tự kiếm ghế ngồi và ban tiếp tân mang cho chúng tôi mỗi người 1 chai nước ngọt. Tôi nhắm ly nước trên làn môi ướt, thấy đêm thật đẹp. Long và Phượng chưa ngồi yên chỗ đã diu nhau ra piste Tuấn hỏi tôi:

- Hải nhảy được chứ ?

Tôi cười trong bóng tối:

- Được, nhưng mà dở lắm.

Tuấn nói:

- Cái gì Hải cũng kêu dở cả, vậy mà anh thấy Hải hoàn toàn tuyệt vời. Tôi so 2 vai:

- Dở thật chứ. Để khi nhảy anh sẽ thấy. Dân Văn Khoa bay bướm quá nhỉ ?

Tuấn cười:

- Mỗi năm có 1 lần, mà anh cũng không ngờ là tụi nó tổ chức dạ vũ, chỉ nghe nói văn nghệ.

- Chắc là thay đổi bất ngờ.

- Hải hát được không ?

Tuấn chột hỏi. Tôi cười mím môi:

- Không, sao anh hay tìm chuyện để hỏi khó Hải thế ?

- Tại thấy Hải có vẻ dẫu nghệ

- Anh hát được không ?

- Được.

Tôi nhìn Tuấn:

- 1 lát hát cho Hải nghe nhé
- Hải thích bài gì ?
- Thích nhiều đến nỗi quên hết cả.

Tuấn cười, im lặng. Ban nhạc đổi đèn và 1 bản nhạc vui, điệu chachacha duyên dáng. Cô ca sĩ mặc robe màu đỏ tươi, cô bé Phượng của Long. Phượng hát thật tự nhiên, thật hay. Nàng hát và nhún nhảy với micro trên tay. Long ngồi trong bóng tối, hút thuốc. Khánh và Mẫn nhảy với nhau, rồi tôi nhảy với Tuấn. Khuôn mặt đẹp với dáng Tuấn gầy gầy, mái tóc hơi dài phủ sau gáy và thường rủ xuống 1 bên mắt Tuấn. Tuấn nhảy tự do, đôi chân dài nhẹ lướt trên mặt piste bóng, tôi có cảm tưởng Tuấn không chạm mặt đất, bóng Tuấn chập chờn.

Hết bản nhạc với tiếng vỗ tay ồn ào, Phượng trở về chỗ ngồi, khép nép bên cạnh người tình. Và Tuấn bỏ tôi đứng lên. Bây giờ là giọng ca của Tuấn. Giọng ca ấm và nhẹ như cơn gió mùa xuân. Tuấn hát “nghìn trùng xa cách người đã đi rồi, còn gì đâu nữa mà khóc với cười. Mời người lên xe về miền quá khứ”

Tôi nghe chơi với nỗi buồn nào vương vấn nhớ thương - Một chiếc bóng – 1 nỗi cô đơn – 1 buổi tối buồn. Tiếng hát của Tuấn dứt. Bóng tối cũng bàng hoàng, ánh mắt tôi ngẩn ngơ nhìn bóng Tuấn nghiêng nghiêng chao động:

- Hải bằng lòng chưa ?

Tuấn hỏi tôi. Tôi gật đầu:

- Tuấn hát hay quá
- Nhờ Hải
- Thật không ?

- Thật chứ. Lúc hát anh nhìn thấy khuôn mặt Hải dịu dàng và ánh mắt chớp nhẹ duyên dáng. Anh nhủ thầm là chỉ có 1 mình Hải nghe anh hát mà thôi, nên anh thản nhiên hát với ý nghĩ ấy.

- Cám ơn Tuấn.

Tôi nói nhỏ, thật nhỏ. Khuôn mặt Tuấn cúi nhìn tôi thật gần. Chúng tôi lại nhảy với nhau – 1 điệu Boston quyến rũ. Hơi thở Tuấn làm ấm cổ tôi:

- Sao chúng mình không yêu nhau hử Hải ?

Tuấn hỏi tôi tha thiết, tôi lắc đầu không nói gì cả. Tuấn nói nhỏ:

- Không làm sao quên được Hải

Tôi cắn nhẹ sợi tóc trong 2 hàm răng ngậm ngùi.

Em yêu Đoàn mất rồi ! Tôi nghĩ đến Đoàn và thấy nửa nhớ, nửa thương. Với Đoàn tôi không được dự những buổi tối như thế này, chỉ có 2 đứa, chúng tôi thường lang thang bên phố, ghé nhà 1 vài người

bạn chàng, đi xi nê, ăn uống rồi về.

Tình yêu với Đoàn là tình yêu lớn, vững chãi và yên ổn, không ồn ào, không xao động, không tuổi trẻ. Thường thì tình yêu như 1 vòng tròn, chạy đua nhau như thế.

- Vậy thì buồn quá

- Đôi khi người ta sẵn sàng chấp nhận nỗi buồn mà không than van gì hết.

- Tình yêu như thế cao quá. Hải thì không chịu nổi

- Hải muốn nói

- Hải sợ buồn, sợ khô?

- Buồn, khổ cũng thường làm tăng thi vị cho tình yêu

- Anh thích được có thi vị tình yêu như thế không ?

Tuấn cười khế:

- Trong bữa ăn, tôi thường hay thêm miếng ớt thật cay

- Miếng ớt là tình yêu ?

- Không, miếng ớt là thi vị, bát cơm là tình yêu. Nhờ có miếng ớt mà bát cơm trở thành ngon kỳ lạ.

Tôi cười, lắc đầu trêu Tuấn:

- Miếng ớt cay xè cho nước mắt chảy không ăn nổi bát cơm. Hải không muốn thêm thi vị kiểu đó

Tuấn nheo mắt:

- Quan niệm mỗi người mỗi khác nhau chứ. Hải thấy thế không ?

Tôi gật đầu cười nụ. Mấy ông Văn Khoa tán gái cũng giỏi mà nói chuyện cũng bay bướm vô cùng. Vậy mà ông nào cũng rên mồm côi tình yêu. Chỉ tại tình yêu đến mà không ai muốn nhận rồi tình yêu đi mới tiếc ngẩn ngơ.

Buổi tối hết thật nhanh trong thế giới âm nhạc dậm dật này, mọi người lục đục tìm về bên nhau.

Một lát nữa Tuấn lại trả tôi về với Đoàn. Không còn là của nhau nữa.

Tuấn rủ cả bọn đi ăn. Khánh nói:

- Ăn là đúng, tôi đang sôi bụng.

Phượng cũng kêu:

- Văn Khoa của các ông bất lịch sự quá. Bắt người ta hát liên miên mà chỉ chia cho mỗi cái bánh.

Long cười cười:

- Tại anh sợ em no hát không hay

Phượng bấu môi:

- Anh thừa biết tính em, ham ăn ham uống cơ mà

Khánh nói:

- Thì bây giờ anh Long đền cô ca sĩ đó. Yêu cầu Phượng cho ý kiến

nên đi ăn ở đâu.

Phượng chun mũi làm ra vẻ hiền lành:

- Phượng thêm 1 tô phở Hiền Vương.

Long nói:

- Anh cũng thế

Mẫn háy mắt:

- Sao anh chị hợp ý nhau quá xá vậy ?

Long quay nhìn tôi:

- Quý vị đồng ý đi ăn phở Hiền Vương chứ ?

Mẫn trả lời lừng khừng:

- Thì đành vậy

Tuấn hỏi tôi:

- Hải bằng lòng không ?

Tôi gật đầu:

- Hải thì sao cũng được.

- Tối nay em vui chứ ?

Tôi ngẩn ngơ nghe tiếng em âu yếm trong giọng nói của Tuấn. Tôi nhỏ nhẹ:

- Vâng, thật vui

- Anh cũng thế

- Sắp Tết rồi anh nhỉ ?

Tuấn nhìn tôi dăm dăm:

- Em sẽ làm gì trong mấy ngày Tết ?

Tôi cười:

- Sẽ như mọi người, đi chơi, chờ tiền lì xì và thăm bà con.

- Hải lớn rồi vẫn còn người lì xì à ?

- Ít nhất là 1 người

Tôi nói câu đó và nghĩ đến Đoàn, thế mà chúng tôi đã quen nhau gần 1 năm. Đoàn bảo:

- Tết anh sẽ lì xì cho em.

Tôi hỏi:

- Nhiều hay ít ?

Đoàn cười tát lên má tôi:

- Chưa biết được

Tôi nói:

- Lì xì ít em không lấy cho anh mất hên cả năm.

Đoàn cười tùm tùm kêu cô bé này y như con nít. Con nít mà bày đặt có người yêu. Tôi cười khúc khích, vui như ngày Tết đã đến rồi vậy.

Đến tiệm phở, cả bọn chiếm 1 bàn bên trong, nhìn tô phở bốc khói, tôi lại nghĩ đến những lần đi xi nê với Đoàn, buổi tối gần nửa đêm 2

đưa ở xi nê chui ra lại chở nhau đi ăn phở, rồi nhâm nhi ly nước ngọt không muốn rời nhau, không muốn ra về. Nhìn nhau thấy tình yêu tràn lên khóe mắt. Ánh mắt dài có đuôi. Nụ cười như ve vuốt triền miên làn môi ướt.

Tôi nhớ Đoàn, nhớ quá rồi. Nhớ đến nguội tanh tô phở, mà vẫn chưa muốn ăn. Khánh thúc tôi:

- Gì mà thờ người ra thế ?

Tôi nói:

- Tao muốn về quá

Khánh nhăn mặt:

- Thì về, tan cuộc rồi chẳng ai mời mày ở lại nữa đâu mà rên.

- Ngày mai mày làm gì ?

Tôi hỏi Khánh. Khánh nhún vai:

- Ngủ vùi đến 10 giờ sáng.

- Còn tao sẽ làm gì ?

- Buổi chiều đi dạo phố với người yêu

Tôi kêu khẽ:

- Buồn chết mất, người yêu đi công tác chưa về

Khánh nói:

- Thì đến tao chơi đỡ với lão Tuấn vào ngày Xuân tưng bừng này đi

Tôi cười:

- Sợ tao bị anh mày quyến rũ mất.

- Thì bỏ tên kia

- Bỏ không nổi

- Tại sao ?

- Tao lỡ yêu

Khánh mắng tôi:

- Lắm cảm quá

Tôi cười nhẹ. Tuấn bắt gặp nụ cười của tôi, anh chàng cười theo âu yếm.

Buổi sáng trở dậy thật khó khăn, tôi qua về đến nhà đã gần nửa khuya, cả nhà đi ngủ hết chỉ còn mẹ thức. Mở cửa cho tôi mẹ mắng:

- Đi đâu mà khuya thế ?

Tôi nhỏ nhẹ:

- Con đi dự tất niên mà mẹ.

Mẹ nói:

- Đoàn nó mới về xong, chờ con mãi đấy.

Tôi kêu lên:

- Anh ấy về rồi hờ mẹ ?

- Ừ

- Anh ấy có hỏi gì con không ?

Mẹ quay đi nói:

- Mặt nó như cái bị ấy. Con gái hư quá, đi chơi gì mà giờ này mới về
Tôi cười:

- Con xin phép mẹ đang hoàng rồi mà mẹ còn mắng con.

Mẹ cười hiền lành:

- Cô giỏi nịnh.

Tôi chạy vụt lên phòng, bước chân như muốn bay bổng. Đoàn về rồi ! Mình thôi hết cô đơn. Tôi thay quần áo thật nhanh lên giường nằm, miên man nghĩ về Tuấn với buổi dạ vũ, nghĩ về Đoàn với ngày về quá bất ngờ, quá gần gũi, tôi đi dần vào giấc ngủ ngon.

Sáng nay thức giấc trong mong đợi. Tuyệt bảo tôi:

- Anh Đoàn giận chị rồi

Tôi hỏi:

- Sao mà giận ?

- Chị đi chơi không ở nhà chờ anh ấy

Tôi cười cười:

- Biết anh ấy về ngày nào mà chờ

Tuyệt dẫu môi:

- Ai mà hiểu được chuyện lắm cẩm của tình yêu

Mà, tình yêu sao lắm cẩm thật.

Đoàn đến khi tôi đang ăn sáng, Tuyệt gọi to:

- Anh Đoàn đến đó Hải

Tôi chui miệng thật nhanh chạy ra và ngăn người nhìn khuôn mặt lăm lăm của Đoàn:

- Sao thế anh ?

Tôi hỏi. Đoàn nói dối:

- Không sao cả?

- Anh không mừng chung với em à

Đoàn mát mẻ:

- Em còn mong anh đi luôn chứ mừng gì ?

Tôi cười tủm tỉm, Đoàn giận trông chàng như trẻ con. Thôi, cho em xin, cho em cất đi khuôn mặt khó dăm dăm đó của anh vào 1 ngày khác. Ngày hôm nay em đang vui.

Đoàn chỉ giận tôi 1 tí thôi, mát mẻ tôi 1 câu thôi, rồi thì nhớ, thì thương, thì mong nhớ đợi chờ tràn ra lời nói, ào ạt qua ánh mắt dăm đuối, qua nụ hôn gió ngập ngừng. Bàn tay tìm nhau vụng trộm giữa phòng khách ồn ào. Đoàn rủ:

- Đi chơi đi Hải

Tôi hỏi:

- Đi ngay bây giờ ?

- Ủ !

- Bao giờ về ?

- Chiều

Tôi chun vai:

- Bằng cách nào để đi ra khỏi nhà bây giờ

Đoàn cười:

- Anh giả vờ về, em xin mẹ đi đến nhà cô bạn nào đó ăn cơm trưa.

Chúng mình gặp nhau chỗ cũ.

Tôi lắc đầu:

- Nói dối hết linh rồi, mẹ không cho nữa đâu, tối qua mẹ mới mắng.

Đoàn sụ mặt:

- Ờ, tại tối qua em đi chơi “ngoan” quá chứ sao, 11 rưỡi đêm chưa về đến nhà, mẹ mắng là phải

Tôi cười:

- Anh xạo quá, em về đến nhà vừa đúng 11 giờ rưỡi

- Anh về đến nhà thì cũng vừa giới nghiêm.

Tôi nheo mắt:

- Thôi mà, lâu lâu mới trốn anh 1 lần, nói hoài kỳ quá

Đoàn đứng dậy, tôi hỏi:

- Giận đấy hả ?

Đoàn lắc đầu:

- Không.

- Đi đâu vậy ?

- Xin phép cho chúng mình ra khỏi nhà

- Gan quá nhỉ ?

- Chứ sao

Tôi ngồi chờ Đoàn. Một lát anh chàng đến ôm 2 vai tôi:

- Thay đồ đi em. Mẹ cho phép rồi đó

Tôi tròn mắt:

- Thật không ?

- Thật

- Mẹ không nhăn nhó gì sao ?

Đoàn cười:

- Anh thuyết phục mẹ tài lắm.

Tôi bảo Đoàn:

- Chờ em.

Rồi chạy bay vào phòng, tôi mặc jupe xám với áo thun vàng thật trẻ, chạy ra với Đoàn, chàng kêu:

- Em tuyệt quá

Tôi cười nhẹ. Hai đứa tìm tay nhau xuống đường. Buổi sáng thật đẹp – Như tình yêu đông đầy trong ánh mắt chúng tôi.

Cô em gái bạn C tà tà bay bướm của Đoàn đã thi đậu Bình Thứ. Cô bé nói đùa với Đoàn:

- Thiếu 1 tí nữa thôi em sẽ đậu Bình. Nhưng thôi, con gái đẹp, tà tà như em mà đỗ được Bình Thứ cũng là quá giỏi.

Đoàn đến tìm tôi khoe tài cô em gái. Mặt tôi thì cứ buồn thiu vì chờ đợi giờ có bằng. Bạn C có trước nửa ngày. Buổi chiều tôi bảo Đoàn:

- Đưa em đi xem kết quả nghe

Đoàn nói:

- Mặt tươi lên 1 tí anh mới đưa đi

Tôi gắt:

- Đau muốn chết chứ tươi gì nổi

Đoàn hỏi:

- Sao đau ? Nhức đầu à ? Hay em đau bụng ?

Tôi rên:

- Đau ruột, em đau ruột quá. Sợ rớt là cái chắc.

Đoàn cười:

- Rớt thì thôi, ở nhà làm vợ anh khỏi cần đi học.

Tôi vùng vằng nhăn nhó với Đoàn:

- Người ta lo muốn chết mà mặt anh cứ nhớn nhợ Có đưa người ta đi không ?

Đoàn ra lệnh:

- Đi vào nhà trang điểm 1 tí cho tươi tắn khuôn mặt lại, anh không thích em xấu xí thế kia

Tôi dậm chân nói:

- Thôi em đi 1 mình.

Nhưng rồi tôi vẫn chiều Đoàn. Hai đứa chen nhau xem tên tôi trên bảng. Không có, Tôi tìm tên cho Hiền, Tâm, Thủy, Khánh. Có tên Hiền đậu Bình và Tâm đậu Thứ, Thủy rớt, tôi rớt và Khánh rớt.

Thôi không còn mơ mộng nữa. Khánh bỏ ý định đi ngoại quốc học nghề, nó xoay sang học 2 thứ sinh ngữ chính. Để làm gì Khánh cũng không biết nữa. Tôi buồn nằm đừ người trong phòng nghe mộng mình tan vỡ. Ai bảo giờ Toán ta cứ mãi làm thợ Ai bảo bài làm mình không chăm chú. Tôi dốt đủ thứ trong các môn học, tôi lười biếng như 1 con chim non chỉ thích ăn thích nhở nhợ Thủy khuyên tôi đi học chung với nó. Mình còn 1 đời để học, không phải 1 lần này. Tôi cười thấy bơ vơ giữa 2 con đường lựa chọn. Một đời để học hay 1 lần để thi, rồi thôi. Tâm và Hiền cũng đến thăm tôi. Chúng nó bảo:

- Hải ạ, bọn mình sắp tan hết rồi, hôm nào rủ nhau họp mặt 1 lần

trước khi mỗi đứa 1 ngã.

Tôi hỏi Hiền:

- Mà học ở đâu ?

Hiền cười:

- Tao ghi tên học Khoa Học

- Còn Tâm ?

- Tao học Sư Phạm, mai mốt làm cô giáo

Tôi nhìn Hiền:

- Không đứa nào đi ngoại quốc cả à ?

Tâm cười mỉm:

- Con Hiền đậu Bình không đi thì thôi, tao đậu Thử mà đi gì được.

Hiền nhìn lên bức tranh trên tường của tôi. Bức tranh vẽ cậu bé mục đồng ngồi thổi sáo bên bờ suối. - Quê hương mình đẹp quá

Hiền nói:

- Nước mình cũng dư chữ cho mình học, cần gì phải đi ngoại quốc cho xa xôi

Tôi thoáng buồn:

- Thế mà nhỏ Khánh đang khổ vì vỡ mộng, nó chỉ ước đậu cao để đi ngoại quốc.

- Nhỏ Thủy nữa

Tâm nói. Tôi gật đầu:

- Thủy muốn đi lại là 1 lẽ khác.

- Lẽ gì ?

- Nó đi tìm người yêu bên Tây Đức.

Tâm gật đầu:

- Thảo nào, trước đó con nhỏ không hề có ý định đi Tây Đức. Tình yêu mạnh quá

Hài nhì ?

Tôi hỏi Tâm:

- Mà có tình yêu chưa ?

Tâm lắc đầu:

- Chưa

- Còn Hiền ?

- Cũng chưa

- Thảo nào chúng mày đậu

Tâm nheo mắt lý lắc:

- Vậy ra mà rớt vì “nó” ?

Tôi cười:

- Nó nào

- Tình yêu

- Có lẽ

Tâm hất mặt:

- Sang năm “tù” nó đi mày sẽ đỗ Bình như con Hiền.

Tôi so vai:

- Lỡ mang nó trong lòng rồi không cách nào từ nổi

Tâm bấu môi:

- Vậy thì mày cứ mang phận rớt cho xong.

- Lẽ ra mày không nên học Sư Phạm.

Tôi bảo Tâm. Nó hỏi:

- Sao vậy ?

Tôi nheo mắt ngắm nó:

- Mày không có dáng dấp của 1 nhà giáo

- Nhưng tao yêu nghề dạy học từ nhỏ?

- Mày dạy học trò lí lắc như mày ấy hả ?

Tâm nghiêm nét mặt:

- Bậy bạ. Dạy học trò trước hết tao phải tập cho mình có khuôn mặt khắc khổ nghiêm trang để dọa chúng nó đã.

Tôi phì cười:

- Mày nên học Luật. Nghề thầy cãi coi bộ hợp với mày hơn.

Tâm lắc đầu:

- Tao không đủ sức học lên, đỗ được cái bằng Tú Tài là cố sức lắm rồi đó. Vả lại, tao còn 1 lũ em, phải lo cho chúng nó ăn học đàng hoàng nữa.

Tôi nhìn Tâm, thoáng thấy nôn nao buồn trong giọng nói của cô bé học trò nghịch ngợm đã vương nhiều nét suy tư – Cô bé vụt lớn rồi. Bước lên ngưỡng cửa Đại học, cô nào cũng thấy mình băng khuâng giữa tuổi đùa phá và suy tư như thế cả. Chọn cho mình 1 nghề, tìm cho mình 1 tương lai. Tất cả đám bạn bè đã có 1 nghề, thấy tương lai, còn tôi vẫn bơ vơ. Không biết rồi mình sẽ phải làm gì ? Học lại để cố vớt lấy cái mảnh bằng hay ở nhà tập làm vợ, làm mẹ. Tôi không muốn 1 thứ nào cả.

Hiền rủ Tâm về - tao còn phải đi dò các phân khoa xem ngày nào cho ghi tên.

Tôi cười gượng gạo tiễn các bạn ra cửa. Buồn quá ! Phút này mới thấm thía xót xa Tôi không dứt khoát được tư tưởng của mình. Nhìn theo tà áo trắng của Hiền, của Tâm quần quít lấy nhau như đôi tình nhân, tôi chợt thở dài băng khuâng

Một Thuở Hẹn Hò

Chương 3

Khánh hẹn tôi:

- Đúng 8 giờ sáng tại tao tới đón mày, chúng mình tìm 1 khoảng trời nhỏ picnic với nhau rồi chia tay.

Tôi gật đầu:

- Ủ ! Đừng để tao chờ lâu sốt ruột lắm.

Tối qua tôi nói với Đoàn:

- Em đi chơi với bạn trọn ngày mai, anh có bằng lòng không ?

Đoàn gật đầu:

- Em nên vui chơi cho thoải mái. Tội gì nằm nhà mà rên buồn.

- Anh có muốn đi chung với em không ?

Đoàn cười:

- Thôi, để cho các cô tự do, bạn em phá lắm, vả lại anh còn phải đi làm.

Tôi cười hôn bàn tay Đoàn:

- Em thì tốt anh vẫn không bỏ em chứ ?

Đoàn tát khẽ lên má tôi:

- Nói bậy bạ hoài

Tôi nói:

- Biết đâu đó

Đoàn nheo mắt:

- Cuối năm chúng mình lấy nhau nghe

Tôi hỏi:

- Anh nói thật hay đùa ?

- Thật chứ

- Anh có đủ tiền lo đám cưới không ?

Đoàn nghiêm nét mặt:

- Anh có gia đình, có bạn bè. Mọi người đều mong anh lấy vợ.

Tôi áp má lên lòng bàn tay Đoàn:

- Em bằng lòng hết. Cho anh quyết định mọi chuyện.

Đoàn hôn nhanh lên môi tôi:

- Chỉ sợ em hối hận đã lấy anh.

Tôi nói nhỏ:

- Chỉ sợ anh bỏ em, còn thì không bao giờ em hối hận ca?

Đoàn nhăn mặt:

- Em khéo lo, anh bỏ em để yêu ai bây giờ
- Yêu người trẻ hơn em. Tìm lại thửa hẹn hò đã qua đi, vì lúc đó em già rồi, em

phải nuôi con, em vất vả, em không còn đẹp nữa.

Đoàn nhìn tôi âu yếm:

- Chúng mình sẽ có cả 1 đời trăng mật chứ không phải 1 tuần. Em con gái hay em 10 đứa con, anh vẫn thấy em duyên dáng như ngày đầu.

Tôi cúi mặt nhìn bàn tay mình trau chuốt những chiếc móng gọn gàng, bàn tay đẹp khổ 1 đời. Khi nghĩ đến chuyện lập gia đình, tôi lại mong bàn tay mình thật khô, thật xấu xí cho cuộc đời tôi sung sướng, bình yên, cho tôi giữ hoài được hạnh phúc.

Đoàn ra về lúc nửa khuya. Tôi đứng trên ban công nhìn bóng chàng lằm lũi - Một ngày nào đó mình sẽ có nhau. Em theo anh như 1 chiếc bóng – 1 ngày nào đó anh hết còn lằm lũi trên đường về vì anh đã có em bên cạnh. Em lúc nào cũng quấn quít bên anh. Lòng tôi chột xôn xao, nghĩ đến ngày tôi làm vợ Đoàn, nước mắt bỗng ứa ra. Tôi cảm động quá ! Tôi thềm khóc quá !

*

Khánh đến thật đúng giờ như đã hẹn, tôi cầm chiếc sắc nhỏ tung tăng bước ra. Buổi sáng đã xin phép mẹ, cụ bằng lòng cho đi với bạn bè, lần này không 1 tiếng cản nhằn như những lần trước, mẹ sợ tôi buồn, đã bao nhiêu ngày tôi buồn rồi.

Theo Khánh ra hết con ngõ, tôi nhìn thấy bóng Thủy, Tâm, Hiền với quần áo ngập màu sắc. Chúng nó reo lên:

- Nàng thơ của chúng ta đến.

Thủy lí lắc:

- Tao mới đọc mấy bài thơ mày trên báo, nghe thắm thía những ngày bỏ trường quá Hải ạ.

Hiền đùa:

- Nhờ cái biệt hiệu Hải Mộng tao đặt mà tiếng tăm nó nổi như cồn.

Tâm lim dim đôi mắt diễn tả:

- Anh dìu em vào môi hôn nhè nhẹ.

Đêm trở thành huyền thoại của xa xưa.

Mày làm tao phải bỏ nghề mô phạm để đi tìm tình yêu quá Hải ạ.

Tôi cười rưng rức. Đám bạn bè này thuộc thơ tôi hơn thuộc bài trong lớp. Câu nào do Thủy ngâm lên thì thật hay mà do Tâm đọc lên là nghe náo nức. Khánh thường gọi thơ tôi là thơ thiêu. Con Thủy đọc thì còn mới, còn ngon, mà đến giọng ngâm của con Tâm thì thành thiêu chảy ra rồi. Giọng nó chỉ bắt nạt học trò. Hiền nói. Tôi hỏi:

- Chúng mình đi bằng phương tiện gì ?

Khánh cười:

- Có ngay, tài xế thả tao xuống đây rồi vừa đi đồ xăng.

Tôi hỏi:

- Tài xế nào vậy ?

Thủy nói:

- Tài xế này beau giai lắm.

Tôi nhìn Khánh:

- Long hả ?

Khánh lắc đầu. Tâm nói:

- Lão Tuấn chớ ai. Lão ấy nghe nói có mày, thế là năn nỉ đòi đi theo cho được.

Tôi nghe băng khuâng 1 chút, tưởng đến khuôn mặt Tuấn và nghe thấy tình cảm mình cũng ngọt ngào. Một chút rung động, 1 chút thân mật. Tôi chấp nhận sự có mặt của Tuấn như đám bạn. Tuấn cũng là bạn, cũng đem đến cho tôi những phút giây êm đềm thoải mái như thế.

Năm đứa đứng bao bọc nhau như 1 vòng tròn thân ái. Hiền khoe:

- Tao đem giò lụa và bánh mì

Thủy nháy mắt:

- Tao đem theo thịt quay

Khánh nhìn tôi:

- Tao dám chắc thế nào 2 ông tướng của mua gà, mua vịt.

Tôi hỏi:

- Ai nữa ?

- Long

- Long cũng có mặt nữa à ?

Khánh cười:

- Dĩ nhiên, đi chơi xa phải mang theo vài tên con trai cho yên bụng.

Khánh cười tủm tỉm:

- Nhưng cầm đứa nào đem theo bồ ruột.

Tôi hỏi:

- Sao vậy ?

Khánh nheo mắt trêu tôi:

- Tại bồ ruột anh chị cứ rủ nhau đi tìm bóng tối thủ thỉ mí nhau, bỏ rơi bạn bè chứ sao.

Tôi mắng Khánh:

- Mày chỉ giỏi tưởng tượng.

- Tao dám chắc mày mà rủ lão Đoàn theo là bọn tao mất mày ngay

Tôi nói đùa:

- Có rủ đó chứ

Khánh kêu:

- Úi giờ ời !

- Nhưng mà Đoàn không đi

- Tử tế nhỉ ?

- Ông ấy bảo tụi mi phá quá, đi theo mắc cỡ thấy mồ

Khánh vung tay:

- May mắn quá

Tôi cười:

- Ông ấy nói để tao tự do

- Tự do đi tìm tình yêu khác ấy hả ?

Tôi đỏ mặt, không nói. Khánh chỉ:

- Tài xế về kìa tụi bây

Tuấn bóp còi xe kêu tin tin kêu chúng tôi. Cả bọn ào ào tìm chỗ lên xe. Long bảo Tuấn:

- Ông lái xe đi, tôi mệt quá rồi

Tuấn gật gù:

- Cũng được.

Long nhảy xuống băng dưới ngời với bọn con gái, Khánh đẩy tôi lên trên:

- Lên bớt 1 người đi, dưới này chật chội quá

Tôi hét lên:

- Nhỏ này khôn quá. Mà lên ngời đi

Khánh nói:

- Tao kẹt rồi

- Kẹt gì ?

- Kẹt ở giữa ông Long và con Tâm, không nhúc nhích được.

Tâm cũng đẩy tôi:

- Mà với con Hiền lên ngời với tài xế cho tao thờ 1 tí kéo chết mất, dưới này 6

mạng, ở trên đó có 1 mạng thì thành thơi quá

Tuấn quay xuống gọi tôi:

- Xin mời nữ sĩ và nhà hiền triết nhường không khi cho các bạn tôi.

Chúng mình ngời băng trên tha hồ thoải mái

Tôi kéo Hiền bước ra khỏi xe. Thủy kêu:

- May quá, 2 đứa nó mà ngời lì đây chắc tao chết ngạt.

Long quay kính gió cho mọi người ngắm cảnh. Tôi ngời bên cạnh

Tuấn. Hiền ngời cạnh tôi. Khánh ra lệnh:

- Chúng mình đi Thủ Đức.

Thủy la:

- Không, đi Lái Thiêu ăn trái cây

Khánh cãi:

- Lái Thiêu hồi này nguy hiểm lắm. Lên nhà anh Long cũng tha hồ ăn trái cây vậy

Thủy hỏi:

- Nhà anh Long ở đâu ?

- Thủ Đức

- Vào xa không ?

- Tận trong làng.

Tâm nói:

- Thôi cũng được, miễn sao có chỗ cho chúng mình picnic.

Long cười:

- Nhà tôi thì tha hồ cho các cô picnic. Ngoài lão làm vườn ra, chẳng còn 1 bóng người nào khác.

Tuấn nhìn tôi:

- Hải mà ở đó tha hồ tìm nguồn thơ

Tôi hỏi:

- Chắc anh hay lên đó lắm.

Tuấn lắc đầu:

- Có 1 lần với Long.

Tôi nheo mắt:

- Với 1 mình Long thôi à ?

- Ừ !

- Không có bạn gái ?

- Ừ !

- Ai mà tin nổi

Tuấn cười:

- Long tin anh. Hôm đó về làng có chuyện cần cho ông cụ hẩn, nên anh về theo, 15 phút sau đi ngay.

Tôi quay sang hỏi Hiền:

- Hiền có thấy mấy ông học Văn Khoa ông nào cũng khéo nói không ?

Hiền cười nhỏ nhẹ:

- Như anh Tuấn là cùng.

Tuấn kêu nhỏ:

- Tôi hiền lắm, bằng cứ là từng này tuổi vẫn còn mớ cô tình yêu

Hiền nói:

- Không có tình yêu không có nghĩa là hiền mà có nghĩa là chờ đợi

- Tôi không hề chờ đợi

- Anh đang lựa chọn nhưng không tha thiết lắm.

Tuấn nhỏ giọng:

- Với tôi, tình yêu thì thật gần nhưng khi mình tìm đến lại quá xa, không có được trong vòng tay mình.

Hiền chớp nhẹ đôi mắt sau chiếc kính cận. Tôi giả vờ nhìn bờ vờ ra 2 bên đường, nhà cửa và cây cối lùi dần trong chớp mắt. Xe đã đến xa lộ, gió thổi phất phật, bay tung mái tóc ngắn của tôi rồi vùi tôi tả. Tóc Hiền dài được cột chặt bằng 1 sợi thun màu đỏ nó vừa tìm trong gói bánh mì. Tôi ghét tai Hiền nói:

- Cúi chừng tóc mày thơm mùi giò lụa

Hiền cũng ghé tai tôi nói nhỏ:

- Mày đừng nhắc đến ăn, tao đang đói bụng.

Tôi cúi khể vai Hiền:

- Sao mà hư quá thế. Chưa đi đã đói rồi

Hiền cười tủm tỉm, không nói. Phía dưới có tiếng bẻ bánh mì sột soạt, tôi quay lại, Long, Thủy, Khánh, Tâm mỗi người nhai 1 miếng bánh khọt Tôi khều vai Hiền, Hiền la nhỏ:

- Trời ơi ! Cái gì mà picnic trên xe thế kia ?

Thủy đút vội vào mồm Hiền miếng thịt quay mỡ. Hiền kêu ú ớ trong miệng, Khánh cười đưa cho nó mẫu bánh mì thừa:

- Ăn cho trôi miếng mỡ đi

Khi miếng mỡ trong miệng Hiền đã trôi đi không mùi vị, Hiền mắng Thủy:

- Con mắt dạy, con tham lam, đồ đều cáng ...

Thủy cười khúc khích để tay lên miệng:

- Suyt, ở trong xe còn có quý vị con trai, khéo mà ế chồng vì những câu văng tục của mày

Tôi cười thành tiếng nhỏ. Tuấn nhìn trong kính chiếu hậu bảo tôi:

- Các cô này nhộn quá

Tôi hỏi Tuấn:

- Anh thấy bức không ?

- Vui lắm.

- Chúng nó thường đùa nhau kiểu đó

- Thế mới là bạn bè thân.

Tôi nói nhỏ:

- Nghĩ đến lúc mỗi đứa 1 nơi sao buồn ghê Hải chỉ mong thế này mãi Hiền chen vào mắng tôi:

- Mày sắp bỏ tui tao đi lấy chồng rồi còn khéo đẩy đưa mãi

Tôi chớp mắt duyên dáng. Tuấn liếc nhìn tôi rồi lại im lặng.

Xe đến Thủ Đức thì nắng đã gay gắt, Tuấn quẹo xe vào 1 ngôi vườn rộng, chiếc cổng sắt xê dịch như 1 bức tường cao. Bác giữ vườn nhà

Long nhìn thấy bọn tôi lúc nhúc trên xe, đôi môi khô nẻ 1 nụ cười đón chào.

Tuần khóa xe trước thềm nhà, chúng tôi chen nhau mà xuống. Long gọi bác làm vườn:

- Hôm nay tụi cháu xuống phá bác cả ngày đấy nhé

Hai bàn tay cần cỗi của bác làm vườn xoắn xít lấy nhau:

- Cô cậu xuống đông vui quá

- Mùa này có gì ăn hờ bác Phúc.

Tuần hỏi. Bác Phúc cười:

- Có ổi, chôm chôm, cam, quýt.

Tuần nheo mắt với tôi:

- Thế thì no cho các cô

Tôi lườm Tuần thân mật kêu:

- Các ông thì chỉ mong có món nhậu

Tuần vỗ tay:

- Hải nói đúng đó. Con trai chỉ ưa nhậu. Ở đây có bán la de không bác Phúc nhỉ ?

Long khoác vai Tuần nói thay bác Phúc:

- Thiếu gì trong làng. Lát nữa chúng mình đi kiếm.

Bác Phúc lảng xảng hỏi Long:

- Các cô cậu lên nhà nghỉ hay ra vườn chơi

Long quay nhìn bọn con gái. Thủy nhanh nhẩu:

- Ra vườn, chúng mình phải picnic cho đúng nghĩa

Long cười:

- Các cô ấy đòi ra vườn chơi. Bác cho mượn mấy cái chiếu và 1 bàn thấp.

Bác Phúc gật đầu:

- Được, để tôi lo

Cả bọn đu nhau theo Long chạy ào ào ra vườn. Chọn 1 lùm cây cao, bóng mát phủ xuống như 1 vùng thân ái. Thủy trải chiếu trên cỏ ướt. Chiếc bàn thấp được kê bên gốc vú sữa, những chiếc lá vàng rụng xuống vai áo Thủy thân ái và âu yếm quá. Tôi buông người dựa lưng trên gốc cây, thấy lòng thanh thoi như sau bao ngày vất vả cực nhọc. Tất cả như vừa qua 1 cơn ngủ mê, Khánh duỗi dài đôi chân trong chiếc quần ống rộng, dựa đầu lên vai tôi:

- Khu vườn nhà tên Long tuyệt quá Hải nhỉ ?

Tôi gật đầu mơ màng nhìn những chú chim non tập chuyền cành trên 1 ngọn cam thưa lá. Tâm với Thủy đuổi nhau trong ánh nắng thừa thớt của khu vườn, tiếng cười ngọt như giòng suối mát. Hiền ngồi ở 1 góc cây khác đang chùi kính trong 1 miếng nỉ xám. Mái tóc đã tháo

sợi thun ra nên tự do mơn man đôi vai tròn của Hiền.

Tôi hỏi Khánh:

- Hai ông ấy đâu rồi nhỉ ?

Khánh bức 1 chiếc lá ổi non cắn nhẹ giữa 2 hàm răng:

- Đi vào làng.

- Chắc là tìm thức uống.

Khánh nói:

- Đàn ông ít chịu ngắm cảnh vật và ngồi 1 chỗ như mình.

Tôi cười nhẹ:

- Đàn ông ít nhạy cảm bằng con gái

Khánh hỏi tôi:

- Mày sẽ làm gì trong những ngày sắp tới

Tôi vẽ ngón tay lên mặt chiếu, buồn buồn:

- Chưa định được mình sẽ làm gì. Có lẽ lấy chồng.

Khánh ngồi nhồm dậy, nhìn tôi chăm chú:

- Lấy chồng là hết sao ?

Vẫn không nhìn lên, tôi nói:

- Có lẽ thế

Khánh chớp mắt, nó thở dài thật nhẹ:

- Chỉ mới mấy tháng thôi mà tao tưởng như xa lắm vậy. Anh Tuấn muốn tao học lại để sang năm đi thi, nhưng tao thì chán học quá.

Ngày mai không giống như ngày hôm nay nữa, mày có thấy thế không ?

Tôi gật đầu nhìn trong mắt Khánh những tia buồn nhức nhối. Khánh nói nhỏ:

- Phải chi tao còn có mẹ như mày

Tôi mím chặt đôi môi. Thương Khánh quá. Nó mất mẹ từ thừa bé.

Sống lủi thủi với ông anh trai và 1 người cha chỉ biết làm ra tiền mà không biết săn sóc con cái. Mới đây nghe nói cha Khánh đã ăn ở với 1 người đàn bà còn trẻ. Ông thuê nhà riêng cho bà ta ở, thỉnh thoảng lắm ông mới đảo về nhà thăm con rồi lại đi. Cuộc sống của Khánh lủi thủi cô đơn như thế đó. Khánh thường nói:

- Chỉ có anh Tuấn bên tao, nếu không, tao không biết sẽ sống thế nào nữa.

Tiếng cười của 2 tên con trai vang lên từ 1 lùm cây khuất bóng. Tuấn nói to:

- Các cô ơi ra hộ tôi 1 tay

Hiền đứng vụt dậy, nằng đỡ những chai nước ngọt trên tay Tuấn:

- Anh vất vả quá

Tuấn cười:

- Tôi hoạt động cho quen đi. Sống thế này vui quá
Tiếng Hiền cười đơn đả, tôi khều vai Khánh:
- Chúng mình ra giúp họ đi
Khánh quệt 1 ngón tay lên mắt, đứng dậy theo tôi. Hai đứa xếp đồ ăn ra đĩa bác Phúc đem ra. Long mua thêm gà quay và xôi. Tuấn bảo:
- Ở quán có gà quay đấy
Tôi cười:
- Ăn sang quá thế này chắc ngày nào Hải cũng muốn picnic quá
Tuấn nhìn tôi âu yếm:
- Nếu Hải muốn, chúng mình cứ picnic hoài với nhau
Tôi trốn ánh mắt Tuấn dưới những đĩa thức ăn thơm phức.
Hiền thái giơ lựa bằng con dao nhỏ. Tôi bảo Hiền:
- Tao thèm ăn vụng quá
Hiền nháy tôi, nhìn xung quanh không thấy 2 tên con trai để ý, nó nhón 1 miếng chả dứt vào mồm tôi. Tôi cười, miếng chả lúng búng trong miệng sao mà ngon đến thế.
Thủy đang cắt bánh mì và nói đùa gì với Long, anh chàng cười rúc rích. Tuấn mở từng chai nước ngọt cho mọi người. Hai tên con trai uống bia. Thức ăn được xếp đầy lên mặt bàn. Tâm bảo:
- Xin mời quý vị cứ tự nhiên.
Tôi ngồi bên cạnh Tuấn, cách xa mọi người 1 khoảng ngắn, với bánh mì và giò lụa, Tuấn dựa đầu vào thân cây sát bên cạnh tôi gặm đùi gà và nhâm nhi ly bia. Chai nước ngọt của tôi mở nút để bên cạnh.
Tuấn hỏi tôi:
- Hải nghĩ gì về những giây phút thế này ?
Tôi nhỏ nhẹ:
- Vui và thoải mái
- Bình yên và êm đềm.
Tuấn nói theo tôi, tôi cười nhẹ nhàng. Tuấn rủ:
- Ở trong làng có nhiều nơi thật đẹp, tí nữa Hải đi với anh nhé.
Tôi hỏi:
- Với 1 mình anh hay tất cả ?
- 1 mình anh.
- Chúng nó mắng chết
- Mình trốn đi
- Buổi sáng Thủy nó đã ra điều kiện cấm đứa nào đi chơi riêng.
Tuấn bảo:
- Mặc kệ, chúng mình đi 1 lát rồi về, ai biết mà lo.
Tôi lắc đầu như máy. Tuấn hỏi tôi:
- Hải sợ 1 mình với anh.

Tôi nhìn Tuấn nheo mắt:

- Không sợ nhưng phải tránh.

Tuấn cười:

- Tuổi trẻ phải buông thả, không nên đề phòng quá

Tôi cười lắc lắc mái tóc:

- Hải sắp mất tuổi trẻ rồi

- Hải già bao giờ thế ?

- Từ lúc bỏ trường.

Tuấn nhăn mặt:

- Hải phải đi học lại, bỏ học phí phạm cả 1 đời. Anh không muốn nhìn các cô bi quan quá thế. Mới có 1 năm mà sao nản chí thế ?

Tôi cúi mặt nghĩ đến Khánh. Tuấn cũng không muốn Khánh bỏ trường, nhưng Khánh vẫn bỏ. Đoàn cũng khuyên tôi đi học lại mà tôi thì chần chờ. Nghĩ đến lớp học mới với những khuôn mặt lạ. Nghĩ đến nỗi buồn nản của mình và niềm vui của những khuôn mặt trẻ hơn, hồn nhiên hơn, lòng tôi bỗng xót xa – Nghe như mình già nua cằn cỗi quá.

Khánh đến, nó mang cho tôi 1 chiếc đùi gà và đĩa xôi trơn bóng:

- Mày ăn uống nhỏ nhẹ như con mèo, đằng kia tụi nó đang làm thịt đến con vịt quay, tao mà không dành phần cho mày thì hết từ khuya.

Tôi kéo tay Khánh ngồi xuống cạnh tôi, Khánh nhìn anh nhăn mặt:

- Mấy ông này đi đâu là nhậu đó. Ông Long ba hoa với mấy đứa đằng kia kìa. Có tí rượu vào, chuyện kín chuyện hở gì là tuôn ra hết.

Tuấn cười vuốt ve Khánh:

- 1 chai bia mà cô la oai oái. Cỡ anh với Long phải uống cả chục chai mới say nổi.

Tôi bảo Tuấn:

- Mặt Tuấn đỏ rồi

Tuấn cười:

- Mặt trời rọi vào đó. Hải uống 1 miếng không ?

Tôi lắc đầu:

- Chịu thôi. Hải thường bị chóng mặt.

Khánh nằm dài xuống chiếu, vòng 2 tay lên đầu làm gối, ngửa mặt lên nhìn những trái cam xanh mướt nặng trĩu đong đưa cành non.

Tuấn bảo tôi:

- Anh đưa Hải đi rửa tay

Tôi đứng dậy theo Tuấn, bước chân muốn nghiêng nghiêng vì ngồi lâu. Tuấn giữ cánh tay tôi trong đôi tay cứng chắc của Tuấn, chúng tôi đi vào nhà. Bọn Tâm, Hiền cũng lục đục rủ nhau đi trước, cả bọn chờ nhau quanh chiếc lavabo Thủy vẩy nước vào mặt tôi nói:

- Tao đi tìm chỗ ngu?
 - Ở đâu ?
 Tôi hỏi. Thủy nheo mắt:
 - Ở đâu có trăng thanh gió mát, có mùi thơm của hoa, có trái chín rụng đầy người.
 Tâm cười khúc khích:
 - Con Thủy lại tập làm thơ thiêu
 Thủy hát mặt mắng Tâm:
 - Mày là con cà chớn.
 Rồi Thủy ôm vai tôi, nói nhỏ:
 - Tao tìm 1 nơi yên tĩnh nằm nhớ chàng. Mộng vỡ rồi, bây giờ phải tưởng tượng đến nơi chàng ở. Nhớ hôm tiễn nhau tuyệt vời.
 Tôi dí tay lên trán Thủy:
 - Mày lãng mạn quá, thế rớt cũng phải
 Thủy cười:
 - Tháng sau tao đi học lại, mày đi với tao không ?
 Tôi lắc đầu:
 - Chưa biết được. Thôi, đừng bàn chuyện ấy nữa.
 Thủy nói:
 - Đúng, vui chơi là nhất.
 Rồi Thủy bỏ tôi cặp tay Tâm và Hiền đi ra vườn.
 Tôi đứng ngẩn ngơ nhìn đám bạn thân – hình như tất cả đã thay đổi, đã vụt lớn.
 Tuấn đưa tôi trở ra vườn, tôi có ý định đi thăm 1 vòng quanh vườn.
 Tuấn nói:
 - Anh hướng dẫn.
 Xuyên qua những hàng ổi xanh lá, đến vườn măng cầu trữu trái, qua vườn trồng dâu đất, những chùm dâu bao kín thân cây. Tôi hái 1 chùm cầm trên tay, 1 con sâu từ trong kẽ cuống chui ra, tôi hét lên, quăng chùm dâu vung vãi. Tuấn cười, nắm chặt 2 tay tôi, tôi nói:
 - Thôi, trở ra đi Tuấn.
 Tuấn vẫn nắm tay tôi:
 - Ở đây với anh 1 lát.
 Tôi giật nhẹ tay ra:
 - Mọi người tưởng mình mất tích rủ nhau đi tìm bây giờ
 Tuấn đứng sững dưới gốc dâu:
 - Hải !
 Tôi nhìn lên, ánh mắt Tuấn thắm thiết, mê đắm. Tôi ngỡ ngàng 1 phút rồi định vùng bỏ chạy. Bên tai tôi, tiếng Tuấn rúc buồn:
 - Không có gì đâu Hải. Anh vẫn muốn giữ kỷ niệm đẹp này mãi mãi.

Tôi nhìn xa xăm lên ngọn cây cao nghe lòng mình nhức nhối 1 thứ tình cảm mơ hồ, man mác, thên thưng. Một thứ tình cảm nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua làm tê 1 bên má, mát cả làn môi.

Buổi chiều cả bọn sửa soạn đi về với những túi trái cây nặng trĩu, ổi, măng cầu, dâu da đủ thứ. Tuấn trả xe cho Long lái, nằm dựa đầu lên cửa xe lim dim ngủ. Đám con gái tóc tai rồi nùi nhưng ánh mắt thì rực rỡ, nụ cười nồng nàn. Khánh than:

- Còn dịp nào cho chúng mình gặp nhau vui chơi như ngày hôm nay nữa không nhỉ ?

Thủy chớp nhẹ ánh mắt, làn mi cong sụp xuống. Tôi vòng tay lên ngực ngồi nhìn 2 hàng cây lá đan nhau lùi dần trước mũi xe. Một ngày thôi đã hết ...

Cuối năm chúng tôi làm đám hỏi và giữa năm sau thì tổ chức đám cưới. Những ngày trước đó tôi thường bàn với Đoàn:

- Tổ chức sơ sài thôi anh, em ghét phô trương ồn ào lắm.

Đoàn cười vuốt ve tôi:

- Chỉ cần em đừng bắt anh sắm hột xoàn, kim cương thôi, còn thì anh lo được tất cả.

Bố mẹ tôi vẫn tuyên bố với họ hàng:

- Chúng nó yêu nhau thì tôi cho lấy, giàu được hưởng mà nghèo thì chịu. Tôi không đòi hỏi gì cả.

Lời bố mẹ làm tôi và Đoàn cảm động. Thực sự mẹ đã hiểu về Đoàn và những khó khăn của cuộc sống. Đồng lương ít ỏi của 1 quân nhân. Gia đình tôi tương đối khá giả 1 chút. Nhưng tôi thì không muốn phải nhờ vả bên nào. Ngửa tay xin bố mẹ giúp cho 1 món tiền lớn để tổ chức 1 đám cưới rình rang là điều tôi không thích tí nào.

Đoàn cũng thế, chúng tôi tự lo liệu cho nhau mọi thứ.

Ngày đám cưới tôi không đeo kim cương, không có hột xoàn. Chỉ 1 chiếc nhẫn nhỏ Đoàn lồng trong ngón tay áp út của tôi và tôi âu yếm tìm tay Đoàn đeo cho chàng 1 chiếc. Thế là tròn 1 nghi lễ. Rồi thì bạn bè Đoàn mỗi người giúp 1 ít, chúng tôi tổ chức linh đình, đám cưới kéo dài 3 đêm. Tất cả đều vui, kể cả tôi, không 1 lời than van, vòng tay tôi trơn tru không 1 thứ trang sức. Chiếc nhẫn xinh nằm ngoan hiền trong ngón tay thon như mang trọn cả ý nghĩa yêu thương nồng ấm. Chỉ cần thế thôi và 2 đứa yêu nhau mặn mà.

Ngày tôi lấy chồng Tâm, Hiền, Thủy, Khánh có đi dự. Tôi mời cả Tuấn, nhưng cuối cùng Tuấn không đến. Khánh trao cho tôi 1 gói giấy nhỏ. Tôi mở ra xem, 1 băng nhạc của Tuấn. Băng nhạc có 1 bài hát độc nhất, bài Nghìn Trùng Xa Cách với lời nói đầm ấm của người con trai đã nhiều lần tỏ tình với tôi. Gửi Hải, người của nghìn trùng xa

cách. Tôi bỏ băng nhạc vào máy để nghe Tuấn hát – Như 1 ngày cuối năm nào, giọng hát của Tuấn vẫn thiết tha, vẫn nồng ấm và du hồn tôi vào nỗi chơi vui thắm lặng. Tôi ngồi im nghe kỷ niệm thôi thúc, những tháng ngày rong chơi, những nụ cười và ánh mắt tha thiết. Thực sự, tôi đã bắt đầu rời xa kỷ niệm mất rồi.

Tôi cất món quà của Tuấn trong 1 ngăn kéo nhỏ riêng biệt, chiếc chìa khóa tôi giấu kín sau tủ áo của thửa làm con gái. Tôi về nhà chồng với 2 bàn tay không. Kỷ niệm để lại nhốt kín trong tận cùng tâm hồn tôi.

Không bao giờ cho nó thức tỉnh nữa.

Tôi mất dần bạn bè. Những tháng đầu trong cuộc sống vợ chồng đã bắt đầu cho tôi ý thức được bốn phận. Tôi bơ vơ giữa 1 rừng người xa lạ. Tôi phải tập đủ thứ ngôn ngữ, đủ thứ nghi lễ. Suốt ngày tôi giam tôi trong 1 khuôn phép cứng ngắc. Tôi thêm thờ 1 chút không khí tự do của những ngày con gái. Khổ thân tôi, tôi “trốn” về thăm nhà khi Đoàn đi làm. Tôi reo vui như đứa trẻ con, tìm về căn phòng cũ tôi nằm dài lên nệm gối quen thuộc. Ôm ấp các món đồ chơi bé nhỏ của những lần sinh nhật bạn bè tặng. Mở hộp thư cũ đọc lại những lời tình tứ của Đoàn, tìm lại những lần hẹn hò nhau lén lút.

Sao vui quá là vui. Tôi ăn uống xô bồ, đùa phá với đám em, nói đùa với mẹ, cãi nhau với các chị, tôi hít thở sự thoải mái hoàn toàn ở gia đình với 1 bầy em lúc nhúc dễ thương. Không sợ 1 ánh mắt nào dòm ngó. Không lo lắng 1 lời bình phẩm nào. Mẹ nhìn tôi trở về lí lắc như 1 con chim nhỏ, mẹ cười hài lòng – con bé này lấy chồng chắc cũng sung sướng.

Có tình yêu của Đoàn thì tôi sung sướng thật. Nhưng mà Đoàn thường hay đi công tác – Nha Trang, Vũng Tàu, Qui Nhơn, Đà Nẵng. Tôi chưa bao giờ được bám Đoàn như rong, như rêu mỗi chuyến công tác của chàng. Vậy đó, những ngày còn là tình nhân chàng ước ao, chàng hứa hẹn, chúng mình sẽ quán quít bên nhau. Những ngày còn là tình nhân tôi không được tự do thì chàng lại thêm đưa tôi đi theo mỗi chuyến công tác của chàng. “Ở Nha Trang nhìn thiên hạ dập dìu, nhìn thiên hạ nằm phơi nắng giữa sóng biển, anh thêm có em quá. Ước gì chúng mình lấy nhau rồi, anh sẽ đưa em đi” Thư Đoàn viết bao giờ cũng thế. Mỗi nơi Đoàn đến, chàng đều ao ước có tôi. Tôi ngây thơ cứ tưởng thật, đàn ông nói 10 thì tin được 5. Tôi cũng chỉ tin Đoàn 5 phần thôi, nhưng trong 5 phần tin đó vẫn có niềm tin được theo chàng đi đây đó khi 2 đứa đã lấy nhau.

Bây giờ có nhau rồi, Đoàn mất hết nét tình tứ. Mỗi chuyến đi Đoàn vẫn âm thầm bỏ tôi ở nhà. Những ngày đầu tôi điên lên được vì buồn, vì ngọt ngào. Với mọi cử chỉ cứng ngắc trong khuôn phép. Tôi

đi, tôi đứng như 1 chiếc bóng. Tôi ngậm nhấm nỗi đắng cay từ ngày này sang ngày khác. Mất tất cả rồi. Không còn bạn bè, không còn tình nhân. Tôi chỉ còn 1 thân xác buồn khổ. Một đôi mắt lúc nào cũng thâm quầng vì thao thức suy nghĩ. Lấy chồng, tôi mất tất cả. Khánh nói đúng – Hôm nào nhận được tin tôi lấy chồng, Khánh hỏi tôi:

- Thế là hết sao ?

Tôi gật đầu, lúc đó niềm tin còn mạnh mẽ lắm. Tôi tưởng tượng ra 1 cuộc sống lứa đôi êm đềm hạnh phúc như trong tiểu thuyết. Không lo nghĩ, không buồn phiền. Chỉ có 2 đứa thôi. Chúng tôi sẽ tự do, thoải mái bên nhau. Vậy đó, Khánh cũng yên tâm cho tôi, nhưng đôi mắt nó vẫn thoáng nét lo âu mơ hồ không thành nghĩa, thành lời.

Sống như thế, tôi bị giằng co và đầu óc tôi trở thành khó khăn, căng cứng. Luôn luôn tôi bị dằn vặt vì những lời hứa hẹn của Đoàn, tôi mang cảm tưởng mình bị lừa, trắng trợn và bạc bẽo. Tôi khổ sở ray rứt – Tôi thay đổi tính tình. Sống với Đoàn lúc thì nhũn như con chi chi, lúc thì tôi hung hăng như con chó dữ. Nhiều lúc buồn lang thang về nhà, nhìn không khí ồn ào quen thuộc của gia đình, tôi bật khóc.

Mẹ nhìn tôi lạ lùng, mấy đứa em riu rít:

- Sao vậy Hải ?

- Ai ăn hiếp Hải vậy ?

Tôi lắc đầu quầy quậy, không nói được. Mẹ ngồi nhìn tôi lâu lắm, chờ tôi chùi nước mắt, mẹ hỏi:

- Làm sao con, nói cho mẹ nghe xem, con buồn chuyện gì ?

Tôi ảm ức:

- Anh Đoàn ...anh ấy đi hoài. Con ở nhà 1 mình buồn muốn chết.

Tôi chỉ nói được có thế, rồi thôi. Không nói rõ hơn được những điều mình đã nghĩ. Mẹ nhìn tôi cười âu yếm:

- Nó đi công việc chứ có phải đi chơi đâu mà con trách nó. Vợ chồng ở với nhau cả đời chứ không phải 1 ngày, 1 tháng. Phải chịu đựng cho quen con ạ. Ngày xưa ba mẹ lấy nhau xong, mẹ phải ở nhà ông bà nội, còn ba đi làm xa, mỗi tháng mới về 1 lần thì sao ?

Tôi cắn môi, im lặng. Mẹ không hiểu được những cắn rứt gặm nhấm trong đầu óc tôi đâu. Tôi thất vọng vì mới bước chân vào cuộc sống vợ chồng quá. Thừa tình nhân thì cái gì cũng đẹp, cũng thơ mộng cả. Lấy nhau rồi mới thấy thực tế bạc bẽo – Như người đàn ông. Lòng tôi quặn thắt từng cơn - người đàn ông bạc bẽo khi đã lấy được mình. Tôi nhức nhối trong ý nghĩ.

Tôi lấy chồng 1 năm thì có bầu, rồi thì có con, tôi bắt đầu thấy cuộc đời có ý nghĩa. Nhưng sau khi tôi sanh được 1 tháng thì mẹ tôi mất. Trời ơi ! Tin này như 1 tai họa khủng khiếp phủ xuống cuộc đời tôi.

Một tai nạn tàn nhẫn nhất. Tôi nuôi con buổi sáng héo hon thân xác, ban đêm vừa nằm xuống bên cạnh thì hình ảnh mẹ tôi chập chờn ẩn hiện. Tôi rú lên từng cơn trong giấc mơ hãi hùng, tưởng như mình có thể chết được. Ban ngày tôi cố làm việc quần quật cả buổi, bỏ hẳn giấc ngủ trưa vì tôi sợ suy nghĩ, phút nghỉ ngơi là những phút đau đớn nhất của tôi. Tôi không dám nghĩ đến mẹ, tôi nghĩ ngơi là hình ảnh mẹ ám ảnh từ đêm này qua đêm khác. Thân thể tôi quắt queo như 1 nhánh cây khô Không còn nước mắt để khóc. Tôi âm thầm nhớ đến cái chết của mẹ. Đời tôi thế là chẳng còn gì - Hằng đêm tôi nằm cầu nguyện xin mẹ cho con quên mẹ để con sống nuôi con, xin mẹ cho con thôi nhớ mẹ để con lo cho cháu bé. Xin mẹ, tôi xin mẹ tất cả. Làm sao tìm được da thịt mẹ, hơi thở mẹ, nụ cười hiền hòa và vòng tay ôm trọn cả chúng tôi. Làm sao ? Làm sao bây giờ ? Cứ 1 mình lủi thủi tôi ngơ ngác gọi mẹ, ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng kia. Lúc nào tôi cũng nhìn thấy mẹ như ngày hôm qua – như mới đây. Như mẹ đang hiện diện trước mặt tôi, rồi tôi bỏ tất cả mà khóc. Tôi lục lổng kiểm tìm trên 2 bàn tay mình, những sợi gân xanh đã nổi đầy che khuất những ngón dài trau chuốt. Tôi mất mẹ rồi ! Tôi đã thực sự là người lớn ! Lòng tôi chết đi những nao nức tuổi trẻ và mộng ước thừa con gái với những ngày tháng hẹn hò. Chỉ còn bốn phận và nhớ thương

Tiếng khóc của cậu bé đã thức tỉnh lòng tôi. Sờ tay lên má, hình như tôi vừa khóc. Đã bao nhiêu giờ, bao nhiêu phút tôi đứng đây nhìn nắng vàng mà mơ về dĩ vãng con gái rồi nhỉ ? Khánh đã đến và kỷ niệm chôn kín từ bao năm nay thức dậy trong tôi. Con bé học trò hôm nào bây giờ đã thay đổi nhiều quá. Không riêng gì tôi, cả Khánh cũng thế. Cả Thủy, Tâm, Hiền đám bạn ngày xưa đã thay đổi như nhau. Tôi bỗng thấy nhớ xót xa 1 bài hát, nghìn trùng xa cách người đã đi rồi, còn gì đâu nữa mà khóc với cười. Mời người lên xe về miền quá khứ

Miền quá khứ đã đi theo thời gian mà bỗng chốc như tôi thấy đã trở lại, những bước chân tí tách đuổi nhau trong vườn cây ở Thủ Đức. Khuôn mặt Tuấn sáng rỡ trong ánh nắng non của buổi sáng đẹp trời. Lòng tôi quặn lên.

Bước nhanh vào phòng con, cậu bé đã tụt xuống đất và đang nghịch ngợm xỏ 2 chân nhỏ xíu vào đôi dép dưới giường. Tôi ngồi thụp xuống ôm cậu bé vào lòng, hôn lên trán nó. Cậu bé đẩy tôi ra, vẫn hí

hoáy với cái quai dép. Tôi cười âu yếm nói:

- Để mẹ mang vào chân cho con.

Cậu bé nhoẻn miệng cười gật đầu. Hàm răng non nớt nà cho tôi thêm hôn ngấu nghiến lên đó.

Mang dép xong cậu bé nắm tay tôi chạy ra cửa:

- Mẹ, bánh.

Tôi nắm tay con dắt nó đi bộ trong nhà. Thằng bé nghịch ngợm cứ đu tôi ra cửa.

Tôi nói:

- Ra đón bố nhé

Cậu bé cười, bước chân thoăn thoắt như muốn chạy. Tôi vui với sự hồn nhiên của con. Hai mẹ con đứng chờ Đoàn ở cửa. Buổi chiều đã xuống lâu rồi. Nắng tắt từ lúc nãy, tôi thấy se 2 cánh tay trần. Đang định bế con vào nhà thì Đoàn về.

Chàng cười với tôi:

- Khánh về rồi hả em ?

Tôi gật đầu:

- Về từ lâu rồi

Đoàn bế cu tí, hôn lên má cậu bé. Tôi theo Đoàn vào nhà. Cu tí vẫn đòi ăn bánh, tôi nói bánh hết rồi. Đoàn dỗ con:

- Tí nữa bố đi mua cho con nhé

Cu tí dậm đôi chân nhỏ. Đoàn thả con ra rửa mặt, tôi ngồi dỗ con trên giường. Đoàn đến cạnh tôi:

- Chiều nay anh không ăn cơm nhà đâu em.

Tôi ngẩng đầu nhìn Đoàn:

- Ăn cơm khách à.

- Ủ, mấy người bạn họ mời đi nhậu

Tôi lặng thinh không nói. Đoàn mở tủ tự tìm quần áo lấy. Chờ Đoàn sửa soạn xong, tôi hỏi Đoàn:

- Chùng nào anh về ?

Đoàn cười:

- Chắc là hơi khuya, em ngủ trước bao giờ về anh gọi cửa

Tôi cắn chặt đôi môi, mắt cay xè như muốn khóc. Đoàn vừa huýt sáo vừa trang điểm trước gương. Chiếc áo trắng phẳng phiu và đôi giày bóng. Đi nhậu với bạn bè mà diện như đi dự tiệc. Tôi nhói đau với ý nghĩ vừa đến. Chiều nay cuối tuần, chắc chắn là Đoàn đi chơi với cô ta, lại tiếp tục những buổi hẹn hò lén lút. Tôi ngu quá, đã bao nhiêu năm tôi chôn kín tôi trong nhà, tôi không bao giờ theo dõi Đoàn. Để đến ngày hôm nay ...

Đoàn đã ngắm vuốt xong, chàng bảo con:

- Bố đi mua bánh cho con nhé

Thằng bé nghịch chiếc nhẫn trong ngón tay mẹ, quên mất đã đòi bánh ăn. Tôi nhăn mặt với Đoàn:

- Anh đừng nói dối con như thế

Đoàn cười:

- Anh đi nghe chừng.

Tôi đứng dậy bước theo Đoàn ra cửa. Đoàn nhìn tôi 1 thoáng rồi đi thẳng.

Tôi trở vào nhà, mâm cơm lạng lẽ, tôi ăn 1 mình bát cơm đắng ngắt rồi gọi chị người làm dọn dẹp.

Nằm 1 mình trong căn phòng vắng và cái giường quá rộng, lòng tôi nghe cay đắng xót xa. Nửa đêm Đoàn gọi cửa, tôi mở cánh cửa nặng nề cho Đoàn, hơi rượu hắt ra bay đến mặt tôi, vai áo xô lệch. Tôi đẩy Đoàn ngồi xuống ghế dựa, mùi nước hoa lạ từ vai áo Đoàn phảng phất bên tôi. Tôi cúi xuống như thể tìm kiếm. Mùi nước hoa như 1 chứng cứ khiêu khích. Mặt tôi tím lại, bỏ Đoàn ngồi đó tôi bình thản vào nhà, tiếng Đoàn đuổi theo tôi:

- Hải

Tôi không quay lại. Hết rồi, không còn gì nữa mà níu kéo, mà than thở. Tôi lên giường trùm mền ngang người, 1 lát Đoàn vào theo, tôi bỗng thấy sợ hãi và ghê gớm làm sao đó khi bàn tay Đoàn choàng sang người tôi. Tôi nằm sát vào tường. Mùi nước hoa lạ vẫn theo Đoàn phảng phất, khiêu khích đến tận trên. Tôi nhắm mắt cắn chặt 2 hàm răng. Đoàn hỏi nhỏ:

- Con ngủ lâu chưa em ?

Tôi nói:

- Lâu rồi

- Xích lại đây anh nói chuyện này cho mà nghe

- Buồn ngủ lắm.

Tôi trả lời Đoàn. Đoàn cười cười:

- 1 tí thôi

Tôi nói như gắt:

- Mệt quá, có chuyện gì để mai nói

Đoàn nằm im, 1 lát sau tôi nghe tiếng Đoàn thở dài và chàng ngồi dậy tìm thuốc hút. Tôi mở bừng mắt ra, trong bóng tối, khuôn mặt Đoàn xa xăm và mơ mộng. Anh đang tính toán gì trong đầu óc thế kia, anh đang nghĩ đến buổi tối đã qua và mơ mộng nhớ lại những giây phút bên người tình nào đó chứ gì. Tôi chớp nhẹ ánh mắt, gọi:

- Anh.

Hình như tiếng gọi của tôi quá nhỏ mà trí óc Đoàn thì đang mộng du

Tôi muốn hét lên, muốn phá vỡ căn nhà này, những vun đắp từ bao năm nay. Tôi muốn trả Đoàn với người tình của chàng. Tôi ôm con tôi về sống cô cút bên những đứa em tôi. Không còn gì nữa cả - Một thửa hên hò đã qua đi, những ngày trong tình yêu cũng đã mất. Tôi cô cút tình thương và sống lủi thủi như 1 chiếc bóng.

Đoàn dụi điều thuốc tàn trên chiếc gạt để ở đầu giường và bắt chột Đoàn quay nhìn tôi. Mắt tôi mở trừng trừng và 4 ánh mắt nhìn nhau. Đoàn có vẻ bối rối và tôi thì lạnh lùng, thách đố.

- Em chưa ngủ à ?

Đoàn hỏi. Tôi lắc đầu:

- Chưa

- Em có gì định nói với anh ?

- Sao anh biết ?

- Ánh mắt em.

Tôi cười nhe, cay đắng:

- Lẽ ra thì em muốn hỏi chứ không phải muốn nói, nhiều lắm, nhưng thôi, em sợ phải đối diện với sự thật. Thà là em im đi, lặng lẽ đi cho em âm thầm 1 mình mà hơn.

Đoàn nằm sát lại bên tôi. Tôi nhích xa Đoàn thêm 1 chút.

- Em nói gì anh không hiểu

Đoàn hỏi, tôi lặng thinh, Đoàn bóp cánh tay tôi:

- Có chuyện gì thế ?

- Không có gì cả?

- Tôi giăng tay ra khỏi tay Đoàn:

- Em làm anh điên đầu

Tôi muốn cười rú lên sau câu nói của Đoàn. Đáng lẽ câu nói đó phải do tôi thốt ra mới đúng – Anh làm em điên đầu loạn óc, anh làm em đau xót ngẩn ngơ, anh làm em nhớ lại cả 1 thửa yêu nhau mà tiếc nuối buồn phiền, mà xót xa ray rứt. Bây giờ thì anh quên rồi, kỷ niệm chỉ là những chứng tích đại khờ ngớ ngẩn phải không anh ? Bây giờ anh đang chạy đuổi theo 1 tình yêu mới. Rồi thì cũng vẫn hên hò lén lút, vẫn nhìn nhau ánh mắt có đuôi.

Tôi căm gan nghĩ đến sự bội bạc của Đoàn. Anh mắt tình có đuôi. Tôi vẫn còn xuân sắc, tôi vẫn còn trẻ đẹp, vậy mà Đoàn không nhìn đến. Cái gì có trong vòng tay mình rồi thì bỗng dưng nhàm chán xấu xạ. Ánh mắt dửng dưng không buồn chớp. Đoàn giữ tôi như vật sở hữu của Đoàn – như 1 món đồ chàng đã mua vào thời cũ kỹ, hết còn mới mẻ quyến rũ cho Đoàn nhìn ngắm nữa mặc dù món đồ vẫn đẹp, Đoàn không muốn bỏ đi.

Như thế đó, đàn ông nói 10 chỉ nên tin 1, tôi thì hết cả tin Đoàn rồi.

Những ngày làm vợ Đoàn tôi chẳng có phút nào riêng tư gọi là trăng mật, gọi là âu yếm cho đúng nghĩa. Chỉ là những dần vật, ầm ỨC, chỉ là những đau buồn âm thầm mà thôi. Đứa con đầu lòng sanh ra quá mới mẻ, thế nhưng tôi đã vội vàng chấp nhận. Tôi đành lòng sống với niềm vui ở mỗi ánh mắt non dại của con tôi, trong nụ cười và từng bước lớn của cậu bé. Hạnh phúc tôi chỉ tìm thấy trong bốn phận chăm sóc cho con cùng với hình ảnh của mẹ. Cả 1 đời săn sóc cho tôi, bây giờ tôi phải dành cả 1 đời cho con tôi. Để đền ơn mẹ, tôi phải lo cho thật đàng hoàng, thật xứng đáng. Tim tôi nhói lên, hình ảnh mẹ với cái chết ảm đạm vẫn cứ ám ảnh đầu óc tôi, như mới ngày hôm qua Tôi cắn nhẹ đôi môi gọi mẹ âm thầm – Lòng tôi ray rứt. Tôi đang ngồi ghi lại 1 đoạn nhật ký thì Đoàn về. Tôi buông bút đứng dậy. Đoàn hỏi tôi:

- Con đâu em ?

Tôi nói:

- Chơi với chị Hai ở nhà sau.

Đoàn liếc nhìn lên bàn rồi đi thẳng vào nhà, tôi gom lại tất cả những giấy tờ vương vãi trên bàn cất hết vào ngăn kéo, những tờ giấy chưa kịp đánh số trang và những hàng chữ đầy chi chít chữ. Tôi đang viết 1 hồi ký và lấy tựa đề bài thơ của những ngày còn đi học – “Một Thủa Hẹn Hò”. Ngày còn đi học Khánh vẫn thường khuyên tôi viết truyện:

- Mày làm thơ hay quá. Viết truyện đi. Viết về chúng mình với những đùa phá ồn ào, tao thấy mày dư sức.

Tôi cười cười, chưa bao giờ tôi nghĩ đến 1 ngày mình sẽ viết truyện. Thơ thì làm trong lúc hứng thú. Tôi tưởng viết truyện phải khó khăn lắm. Những buổi tối lười học bài tôi cũng tập viết vớ vẩn những câu văn ngắn rồi thấy kỳ cục trẻ con quá tôi lại xé đi. Bỏ mộng viết văn từ ngày đó.

Cho đến bây giờ, tự nhiên tôi thèm viết quá. Ngày đầu ngồi vào bàn ngồi với xấp giấy trắng trước mặt, tôi lại tưởng tượng đến những sự việc không liên tục. Lúc tôi nhớ Khánh có nụ cười thật xinh và thân hình lồ lộ, rõ ràng. Lúc tôi nhớ đến Thủy với người tình của nàng bên Tây Đức, rồi thì tôi lại nhớ Đoàn của những ngày còn là tình nhân. Xa nhau 1 bước đã thấy nhớ, vắng nhau 1 ngày mà ánh mắt đã xót xa, tôi nhớ những người con trai tôi quen và những người con trai đã theo đuổi tôi. Tuấn với giọng hát buồn như nghìn trùng xa cách - với vườn cây nhà Long 1 ngày nào đi picnic. Đoàn với ngày đám cưới rộn ràng. Hai đứa lòng nhẩn cho nhau với ánh mắt như thầm nói - Từ nay anh là của em - Từ nay em cũng là của anh đời đời, chúng mình

bám nhau suốt kiếp nhé. Không bao giờ bỏ nhau. Tôi nhớ bữa tiệc đông người, buổi tối trước khi ra về Khánh ôm chầm lên áo cô dâu mà thủ thỉ:

- Hạnh phúc nhé Hải

Thủy mắt rưng buồn nắm nhẹ bàn tay tôi:

- Bỏ sáng tác thơ đi để sang năm sáng tác 1 cu tí để thương cho vui cửa vui nhà.

Tâm thì ồn ào hơn, nó ghé tai tôi thì thầm:

- Nên kéo nhau lên Đà Lạt hưởng tuần trăng mật. Mùa này Đà Lạt thật tuyệt vời, mây sẽ mau có tí nhau.

Và Hiền với đôi kính cận muôn đời tát nhẹ lên má tôi:

- Chúc mày 1 đời bình yên và hạnh phúc.

Cứ như thế, đầu óc tôi quay cuồng hỗn độn, không biết bắt đầu ở đoạn nào và kết thúc ở đâu. Tôi lại quăng bút xuống bàn đi đùa với con, 1 lát trở vào bàn, tôi quyết định cứ viết bất cứ ở đoạn nào, cứ viết rồi viết. Mình cứ nghĩ cái gì viết cái đó, nhớ cái gì viết cái đó. Một thửa hẹn hò là 1 thửa mộng mơ tình tứ nhất. Tại sao không viết ? Tại sao không có quyền sống với kỷ niệm khi Đoàn đã bỏ tôi. Một vài người bạn Đoàn đã bóng gió cho tôi biết Đoàn đang say mê người con gái nào đó, nhưng tôi thì chưa biết được sự thật. Chỉ thấy những chứng tích của 1 mùi nước hoa lạ phảng phất quanh Đoàn khi chàng đi chơi về. Tôi đâm khinh bỉ và căm hận cái mùi nước hoa đó. Tôi khinh bỉ đến không thêm hỏi, tôi lạnh lùng đến không thêm ngăn mỗi khi Đoàn ra đi. Tôi chúi đầu với quyển truyện đang viết.

Một đôi lúc bắt gặp tôi cặm cúi ở bàn, Đoàn hỏi tôi:

- Em viết cái gì mà say mê thế ?

Tôi nói dối:

- Viết thư thăm bạn bè

Đoàn không hỏi thêm. Tôi nghĩ là Đoàn chẳng còn thời giờ đâu mà nhớ đến gia đình nữa. Tối nào không đi chơi, tôi thấy Đoàn bút rút sao đó. Chàng đùa với con bằng khuôn mặt thờ ơ, chàng hỏi tôi những câu hỏi không cần tôi trả lời. Lúc đầu thì tôi khổ thật, nhưng lâu dần tôi cũng thành dửng dưng, không còn xúc cảm nữa.

Đoàn gọi tôi trong phòng:

- Hải ơi

Tôi đứng dậy bước vào, Đoàn nhìn thấy tôi chàng cười:

- Tối nay mình đi chơi nhé

Tôi hừ nhẹ trong cổ họng, lắc đầu:

- Em mệt lắm.

- Lâu quá chúng mình chưa đi chơi với nhau, em không muốn đi với

anh à ?

Tôi ngồi dựa người trên giường, cố giữ 1 vẻ tự nhiên mà trong lòng đang muốn gào thét đập phá. Em không muốn đi chơi với anh à ?

Sao mà tình tứ đến thế. Anh “trả ợn” em những ngày em im lặng cho anh tự do với người tình bằng 1 tối đi chơi này đây hả ? Không cần, tôi không cần. Sự gào thét như đang âm ỉ trong đầu tôi. Tôi nói:

- Em ở nhà quen rồi nên ngại đi chơi lắm. Anh rủ bạn bè đi

Đoàn lắc đầu, ánh mắt chàng thoáng nét bối rối:

- Em không đi thì thôi, anh cũng ở nhà

Tôi im lặng không nói thêm. Đoàn khẽ liếc nhìn tôi, tôi lại nhìn Đoàn lạnh lùng. Đoàn bật cười gượng gạo:

- Đạo này Khánh có đến chơi với em không ?

Tôi lắc đầu:

- Khánh đi trình diễn ở các tỉnh chưa về

- Cô ấy thay đổi nhanh quá nhỉ?

Đoàn nói mà không nhìn tôi, tôi cười nhẹ:

- Tất cả đều thay đổi, không riêng chỉ Khánh đâu anh.

Tôi thấy Đoàn chớp mắt, 1 đường nhăn trên trán đã hằn lên – Chúng mình sắp già rồi, anh đã ngoài 30 tuổi, tôi nghe rưng rưng buồn tiếc cả 1 thời đi học đã qua, mắt tôi cay cay muốn khóc.

Buổi cơm chiều Đoàn khen ngon luôn miệng. Tôi thấy khó chịu trong sự vui vẻ quá đáng của Đoàn. Hình như chàng đang tính toán 1 điều gì. Và, tôi cứ như người chờ đợi cái điều mà Đoàn đang nghĩ.

Bữa cơm tàn trong nụ cười gượng gạo của tôi. Tôi bế con ngồi chơi ở salon, thằng bé ngồi nghịch mấy cây tăm trong hộp 1 cách thích thú. Đoàn đến cạnh tôi. Hai đứa im lặng như 2 chiếc bóng. Đoàn lên tiếng trước, chàng bảo:

- Mai anh đi công tác em a.

Tôi cười dấu ánh mắt xót xa – Cái điều mà tôi chờ đợi đã đến. Đoàn đặt tay lên vai tôi:

- Anh đi có 3 ngày thôi

Tôi hỏi:

- Anh đi đâu ?

- Vũng Tàu

Tôi nói nhỏ:

- Đi Vũng Tàu gần quá nhỉ ?

Đoàn dựa người lên ghế im lặng, 1 lát chàng nói:

- Em cho con về bên ngoại chơi 1 vài ngày cho vui

Tôi chớp nhẹ ánh mắt:

- Anh đừng lo cho em.

- Ba ngày anh về, cũng có thể là anh sẽ về sớm hơn.

Tôi nhìn lên cuốn lịch trên tường:

- Hôm nay thứ mấy rồi anh ?

- Thứ 5, mai thứ 6

Tôi nghĩ đến cuốn sách tôi đang viết, đã bao nhiêu tuần lễ rồi tôi không nhớ, cuốn sách dày theo từng kỷ niệm chất chiu. Những ngày nói dối mẹ đi Vũng Tàu với Đoàn, chỉ đủ thì giờ tắm biển, uống 1 chai nước, nằm phơi nắng trên bãi cát rồi về - vội vã và tiếc nuối, tôi thường bảo Đoàn:

- Em mong chúng mình lấy nhau lè lẹ để em được đi chơi với anh thả cửa mà không nghĩ đến giờ về, chứ bồ bịch với nhau cực quá, gặp nhau chưa nói hết chuyện đã phải về rồi

Đoàn cười vỗ về tôi:

- ĐỪNG vội vã, lấy nhau rồi anh đưa em đi khắp nơi, khắp chốn, tha hồ cho em ngắm trăng ở biển ban đêm.

Tôi nói với Đoàn tôi thích đi dạo với chàng ban đêm ở biển, chân dẫm trên cát ướt, hay nằm dài ở 1 mô đá phẳng để nhìn trăng, nghe sóng biển vỗ rì rào, tìm 1 giờ thanh thoi tình tứ.

Những ngày là tình nhân, tôi ao ước mà không bao giờ thực hiện được. Tôi vẫn chưa bao giờ được đi dạo dưới ánh trăng khuya, nhìn mặt trời buổi sáng và hít thở không khí mát lạnh của biển vào ban đêm. Tôi thèm quá, thèm quá thể. Cuốn sách viết như 1 tiếng than thở. Tôi vẫn chưa đọc lại để tìm dĩ vãng. Viết cho 1 đoạn đời đã trôi qua Và bây giờ không còn gì.

Cu Tí đã chán đồ chơi, cậu bé ôm cổ mẹ những nhéo đòi bế. Đoàn bảo:

- Ra đây bố ru ngủ?

Thằng bé lắc đầu. Tôi vuốt ve mái tóc mềm thơm mùi sữa của con tôi. Thằng bé dúi đầu vào mẹ âu yếm. Tôi gọi, con trai của mẹ. Tiếng mẹ thoát ra nửa chừng tắc nghẹn. Tôi muốn khóc quá đi thôi. Mất tất cả rồi, tôi chỉ còn đứa con yêu mến, lòng tôi như đại đi.

Bé con vào phòng, tôi nằm xuống bên cạnh nó. Cậu bé cười khanh khách khi tôi cù vào nách, nó lăn tròn vòng ôm chặt chiếc gối ôm trong đôi tay bé nhỏ. Tôi cười rộn ràng nhìn ánh mắt con long lanh đen tròn như 2 hạt nhãn. Tôi dịu đi nỗi ảm ức buồn phiền. Hai mẹ con nằm đùa với nhau như thế cho đến lúc cậu bé chúi đầu vào lòng tôi, hơi thở thơm như mật. Tôi khe khẽ nhìn đôi tay non của con, và tôi siết nhẹ hình hài bé dại của cậu bé vào lòng, tôi muốn khóc vì cảm động.

Vừa về đến cổng, những đứa em tôi đã ồn ào chạy ra. Cu Tí trên tay tôi bị chúng nó dành dặt 1 cách khó khăn. Hai ba đứa cãi nhau chí chóe:

- Tao dành bể thẳng cu trước.
- Em dành trước hơn.
- Bé theo dì hay theo cậu ?

Tôi la:

- Cho cháu vào nhà đã chứ. Ở đây nắng quá dì cậu nào cũng dành nhau bể cháu, khổ thân cháu lắm.

Con bé cười hì hì, nó bế được Cu Tí chạy tót vào trong nhà gọi:

- Tuyệt ơi, chị Hải với Cu Tí đến.

Tuyệt từ trong phòng chạy ào ra, tôi cười:

- Gớm, chủ nhật mà sao cô chịu khó ở nhà vậy ?

Tuyệt nói:

- Em mới đi Vũng Tàu về mặt mũi đen thui như mọi, sức mảy mà dám đi chơi

Tôi bảo:

- Sung sướng quá nhỉ?

Tuyệt nhìn tôi, ánh mắt thoáng tò mò:

- Anh Đoàn có đến không ?

Tôi lắc đầu:

- Anh ấy đi công tác chưa về

Tuyệt hỏi:

- Công tác ở đâu vậy ?
- Vũng Tàu

Tuyệt gật đầu bí mật. Tôi có cảm tưởng Tuyệt đang dò xét tôi, tôi hỏi:

- Có gì lạ không ?

Tuyệt cười:

- Em cũng định hỏi chị như thế
- Nghĩa là sao ?
- Có gì thay đổi trong cuộc sống của chị không ?

Tôi cười nhẹ, cay đắng:

- Thay đổi quá nhiều. Tao đang viết 1 quyển sách.

Tuyệt reo lên:

- Chị viết truyện hả ? Tuyệt quá nhỉ ? Chị viết về cái gì ?
- Về một thửa hẹn hò
- Của chị và anh Đoàn ?
- Với tất cả, tình yêu và bạn bè của những ngày còn là con gái

Tuyết nhìn tôi băn khoăn:

- Theo chị, tình yêu có tuyết vời không ?

Tôi nhìn Tuyết soi mói. Có điều gì thay đổi trong đầu óc cô em gái mà với tôi, tôi nghĩ là vẫn còn bé nhỏ thế kia. Tuyết tránh đôi mắt tôi. Hai chị em nằm dài lên giường – căn phòng của những ngày chưa có gia đình, căn phòng còn nguyên mùi con gái. Tôi mở ngăn kéo riêng vẫn khóa kín của tôi, tìm băng nhạc của Tuấn cho vào máy. Tiếng hát thừa nào vang lên nồng ấm, thiết tha. Tôi nhớ miên man những kỷ niệm tuyết vời. Những bước Tango bay bướm quyến bước chân tôi, và điệu Boston tình tứ. Tôi nhớ Tuấn với 1 tình cảm êm đềm man mác của buổi tối Văn Khoa hôm nào. Lòng tôi lịm vào nỗi nhớ không nguôi.

Tiếng hát dứt từ lâu mà tôi thì vẫn ngẩn ngơ tiếc nuối. Tuyết nhẹ tay tắt máy. Nó hỏi tôi:

- Người yêu của chị đây hả ?

Tôi lắc đầu:

- Bạn thôi

- Bạn gì mà tình tứ quá thế vậy ?

- Có gì đâu mà tình tứ

Tuyết nheo mắt:

- Cái gì mà thăm thì gọi người của nghìn trùng xa cách. Có yêu mới nói câu thăm thiết như thế.

Tôi lặng thinh. Tuyết lại nhìn tôi, bối rối ngập ngừng. Tôi hỏi:

- Có điều gì muốn nói với tôi mà sao cô không nói đi

Tuyết cười:

- Chị nhìn thấy như thế à ?

- Ủ ! Trong ánh mắt của mày

- Thì em nói nhé

Tôi gật đầu:

- Nói đi

Tuyết nhìn quanh:

- Chúng nó đi đâu cả rồi nhỉ ?

Tôi nói:

- Hai ba đứa dành Cu Tí, không biết là đem thằng bé đến xứ nào rồi

Tuyết lại nhìn tôi, ánh mắt dò xét:

- Chị có thấy anh Đoàn dạo này thay đổi không ?

Tôi nhìn Tuyết đo lường câu hỏi của nó. Tuyết bảo tôi:

- Em mới ở Vũng Tàu về trưa nay

Linh tính như có 1 điều đau đớn sắp xảy đến với tôi. Tôi nhìn Tuyết chăm chăm. Tuyết kêu lên:

- Chị nhìn em kỳ cục quá
- Tuyết có gặp anh Đoàn ở Vũng Tàu phải không ?

Tuyết gật đầu, nó hỏi tôi:

- Vũng Tàu gần thế sao chị không đi theo anh ấy ?

Tôi lắc đầu:

- Anh ấy đi công tác mà theo làm gì ?

Tuyết cười nhẹ:

- Có lẽ anh ấy đi công tác thật

Tôi hỏi Tuyết:

- Tuyết đã “thấy” những gì ?
- Thấy chị với anh Đoàn đi tắm biển.

Tôi kêu lên:

- Trời ơi ! Tuyết điên đấy hả ?

Tuyết lắc đầu:

- Em nhìn lầm đấy. Lúc đầu em nhìn thấy anh Đoàn nằm phơi nắng ở ghế bố, 1 lát em thấy thêm 1 người con gái từ dưới biển chạy lên, nằm xuống chiếc ghế trống bên cạnh anh Đoàn. Em tưởng là chị mừng quá định chạy lại, nhưng rồi con Mai bạn em nói vội kéo tay em lại nói:

- Chị Hải sao hồi này mập thế - Em giật mình nói ừ nhỉ. Mượn chiếc ống nhòm, em nhìn rõ mặt 2 người, anh Đoàn thì đúng mà người đàn bà không phải là chị.

Tôi nói “dĩ nhiên” mà tim đau nhói lên từng cơn.

Tuyết bảo tôi:

- Em ở cách xa “cặp đố” và cố gắng không để anh Đoàn nhìn thấy em. Họ nằm 1 lúc rồi lại xuống biển tắm, đùa giỡn với nhau như 1 đôi nhân tình sắp đến ngày cưới. Em với Mai bỏ đám bạn bè để theo dõi họ. Gần chiều thì 2 người lên bờ, cứ mặc như thế, mỗi người khoác thêm 1 chiếc áo choàng lên người rồi trở về. Em với Mai vẫn lẻo đẻo theo. Đến trước 1 khách sạn lớn, 2 người ôm eo nhau đi vào. Em với Mai đứng chờ 1 lát không thấy họ ra, 2 đứa đành trở về. Đó là chiều ngày thứ 7. Sáng chủ nhật em ra xe về Saigon không gặp lại 2 người lần nào nữa.

Tôi điếng người, sự vật và trời quay tròn trước mắt. Tôi nằm bẹp xuống giường đè chiếc gối lên đầu, nhắm mắt lại, Tuyết nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Tôi cảm giác như 1 tù hãm bị kín cuộc đời tôi – như người mê thiếp. Tôi gọi tên Đoàn và muốn cầu xé vứt bỏ đi tất cả. Điều mà tôi đoán được đã rõ, như 1 sự trắng trợn. Đoàn chà đạp cả cuộc đời tôi trong những ngày tháng phản bội của chàng. Tôi phải làm 1 cái gì – mình phải làm 1 cái gì. Tôi tung gối đứng vụt dậy. Làm

1 cái gì bây giờ? Ly dị ? Ly dị có đi đến giải quyết nổi không ? Tôi phải làm cái gì bây giờ, trời ơi ! Tôi muốn gào, muốn khóc. Tôi muốn giết chết người đàn ông đã 1 thời tôi yêu. Tưởng rằng cuộc đời tôi sẽ êm trôi bình lặng. Vậy mà tan rã, tôi nhìn bàn tay tôi, thời gian và bồn phận vẫn không làm những ngón tay khô cứng, bàn tay vẫn trau chuốt mềm mại như thửa nào. Tôi khổ quá ! Vò nát 2 bàn tay vào nhau, tôi muốn bàn tay xấu đi, khô cằn và bàn tay xấu là bàn tay an nhàn sung sướng. Bàn tay đẹp vất vả cả cuộc đời. Tôi cần 1 sự yên lặng chưa gì đã sóng gió, khổ sở. Mà nhan sắc của tôi vẫn còn như thửa nào, tôi mong nhớ đợi chờ Đoàn, thế mà Đoàn bỏ tôi. Một thửa yêu nhau với biết bao kỷ niệm mà Đoàn nhớ quên đi. Đàn ông ơi ! Đàn ông là 1 sinh vật bạc bẽo giả dối nhất đời.

Tuyết bế Cu Tí đẩy cửa bước vào. Cậu bé sà vào lòng mẹ, nụ cười xinh thật xinh. Tuyết hỏi tôi:

- Chị đã bình tĩnh lại chưa ?

Tôi chớp nhẹ đôi mắt, đặt Cu Tí xuống giường, tôi hỏi Tuyết:

- Tao phải làm gì bây giờ ?

Tuyết nói nhỏ:

- Em không quyết định hộ chị nổi. Phải chi em đừng tò mò theo dõi anh Đoàn, em sẽ không biết gì cả, có lẽ em yên tâm hơn.

Tôi hỏi Tuyết:

- Sao lạ vậy ?

- Em không muốn chị buồn, vì đã lỡ nhìn thấy, nói cho chị nghe cũng thấy ân hận mà giữ trong lòng thì em không giữ nổi, còn ân hận hơn.

Tôi bảo Tuyết:

- Đàn ông rồi cũng như thế cả. Chẳng ai hơn ai nổi về sự an phận với vợ con.

Tuyết thở dài nhẹ:

- Em cảm thấy sợ đàn ông.

- Tuyết có người yêu chưa ?

Tôi hỏi bất ngờ, Tuyết hơi ngập ngừng. Tôi vỗ về Tuyết:

- Yêu thôi, đừng bao giờ lấy người mình yêu hết, sợ rồi phải hối hận như tao. Thà lấy 1 người nào đó mình không yêu, rồi hằng ngày cứ nhủ “hắn sẽ có nhân tình, hắn sẽ có nhân tình”. Cứ như thế đến ngày hắn có nhân tình thật sự, lòng mình sẽ nhẹ nhõm hơn, không đau đớn như tao lúc này.

Tuyết nhìn vào khoảng không. Đố mà hiểu nổi đầu óc con bé đang nghĩ gì. Mà sự thực, tôi cũng chẳng nghĩ gì cả. Nghĩ làm gì ? Rồi thì tất cả cũng tan đi. Tôi nhớ đến những trang truyện viết dở của tôi ở nhà. Tối nay về sẽ viết tiếp vào đó những bút rứt của tuổi trẻ và tình

yêu. Những xao xuyến trước sự việc. Sẽ viết về Đoàn của những ngày yêu nhau. Bao giờ kết thúc xong quyển sách tôi sẽ gửi cho Khánh đọc. Tình yêu chỉ có thừa đó. Tình yêu chết trong ngày hôm nay.

Tôi ở lại ăn cơm chiều, buổi tối Tuyết bảo tôi:

- Em về nhà với chị nhé

Tôi nói:

- Thôi

- Đừng thèm nghĩ gì cả Hải ạ. Rồi anh ấy sẽ về với chị.

Tôi cười cay đắng:

- Về với tao bằng 1 xác thân vô hồn à

- Chị nên bình tĩnh và khôn ngoan mà giải quyết công việc, nghĩ đến Cu Tí trước hết.

Tôi nói:

- Tuyết đừng nói cho ba và các em biết chuyện này. Hứa không ?

Tuyết gật đầu:

- Cái chết của mẹ đã làm ba khổ quá rồi, em đâu còn đủ can đảm nói với ba về hạnh phúc của chị nữa.

Tôi bật khóc khi nghĩ đến mẹ:

- Và đừng nói gì với mẹ nữa, Tuyết nhé. Đừng đánh thức mẹ dậy, cứ cho mẹ ngủ yên với nụ cười an lòng con gái mẹ sung sướng và hạnh phúc.

Tuyết khóc theo tôi:

- Tối nay em sẽ thắp hương bàn thờ mẹ. Chị đừng làm gì liều lĩnh cả, khổ cho những người thân của mình.

Tôi cười đau đớn:

- Yên trí đi, dù có hoàn cảnh nào, tao cũng phải sống để lo cho Cu Tí, chẳng bao giờ tao muốn nó mất mẹ, bơ vơ lạc lõng như chúng mình bây giờ khổ quá.

Tuyết chùi nước mắt, bế Cu Tí đưa tôi ra xe. Lòng tôi dịu lại và tình yêu thì nguội lạnh, không muốn nghĩ gì thêm nữa. Tôi ôm Cu Tí trong lòng, cắn nhẹ lên những ngón tay non của con trai tôi, cậu bé xoa má mẹ cười rộn ràng.

Một Thuở Hẹn Hò

Chương 4

Với những cố gắng tỉ mỉ, tôi đã đề cập với Đoàn về cuộc sống của 2 đứa. Trước đó thì tôi và chàng cãi nhau sôi nổi nhưng rồi cũng không có kết quả gì cả, chỉ xảy ra những đổ vỡ mà chính tôi thì không muốn. Đoàn bảo tôi:

- Em chỉ biết em là vợ anh, ngoài ra em đừng thắc mắc gì về cuộc sống của anh hết.

Tôi gào lên, những ý nghĩ vỡ òa, và tôi nói, nói hết về 1 mùi nước hoa lạ suốt ngày khiêu khích thị giác tôi, về những ngày công tác ở Vũng Tàu của chàng. Tôi nói hết những ngày đắng cay của tôi. Cuối cùng Đoàn im lặng nhận chịu trong lúc tôi mệt nhoài, nghĩ đến 1 quyết định dứt khoát.

Tôi đã làm được 1 cái gì trong những lúc vắng Đoàn rồi. Sau hôm cãi nhau chúng tôi sống lặng lẽ như 1 chiếc bóng, tôi cố viết cho xong tập hồi ký, song song với thời gian ấy, tôi tìm thấy bình an ở giải pháp của mình. Tôi và Đoàn phải ly dị. Chỉ có thế tôi mới không héo hắt buồn khổ thấy Đoàn càng ngày càng trắng trợn bỏ tôi. Tình yêu đã hết, tôi trả Đoàn về với người tình không ràng buộc, chẳng nên ép uổng chàng sống bên tôi khi mà tình yêu đi khỏi. Tôi cũng thế, tình yêu chết rồi, tôi bây giờ giá bằng tình cảm. Trong 1 đoạn cuối cùng để kết thúc tập hồi ký. Tôi viết về ngày lấy chồng của tôi bằng 1 ngôn ngữ thấm nước mắt, như thể ngày tôi chết không bằng, ngày lấy chồng và ngày mình chết có khác gì nhau đâu, cũng từng đó khuôn mặt bạn bè đưa đón, họ hàng tiễn chân. Tôi về nhà chồng bằng những bước bơ vơ lạc lõng. Căn nhà chôn kín tôi như tôi đã tách rời ra khỏi thế giới của người sống. Có phải tôi đã chết rồi không? Tiếng khóc của những đứa em nghe nao nức buồn phiền. Tôi chết thật rồi – Gia đình đã mất tôi, họ hàng đã mất tôi, bạn bè cũng đã mất tôi. Khóc to lên đi những khuôn mặt thân yêu kia ời, tôi chết rồi, thôi, vĩnh biệt mọi người, vĩnh biệt một thửa hẹn hò yêu dấu.

Trang sách cuối cùng đã chấm dứt. Buổi tối tôi nhỏ nhẹ đề cập với Đoàn chuyện ly dị. Như 1 nhà hùng biện tài ba, tôi nói đến những ràng buộc bên tôi và bổn phận của chàng. Em để anh tự do lựa chọn, hiện giờ thì anh yêu cô ấy, anh không bỏ được cô ta mà em thì già cỗi quá rồi, không còn đủ sức để vun tình yêu cho anh trở về nữa. Hãy buông tha cho em, em chỉ là 1 người đàn bà nhỏ nhen, ích kỷ, em không sống nổi với cuộc sống chia xẻ này. Thà là em mất anh, em không đòi gì ở anh cả. Hãy xa nhau đi. Tình yêu chết rồi thì sống với nhau làm gì.

Lúc đầu Đoàn gầm gừ la lối:

- Tại sao lại ly dị, tại sao phải xa nhau, anh vẫn yêu em mà không bao giờ có ý nghĩ bỏ em. Tại sao em lại quyết định hồ đồ như thế ? Giá như những lần trước tôi đã hùng hổ cãi lại Đoàn, và đập phá, than khóc. Thế nhưng lần này tôi từ tốn, nhẹ nhàng. Tôi nói từng câu, từng câu và buộc tội Đoàn thật cứng rắn. Đoàn im lặng, 1 lát chàng đứng dậy nói:

- Em chán sống với anh rồi phải không ?

Tôi gật đầu:

- Có lẽ thế

- Vậy thì tùy em quyết định, nhưng xin cho anh 1 thời gian suy nghĩ. Rồi Đoàn bỏ đi, ngày thứ nhất chàng không về, đến ngày thứ hai, thứ ba Tôi vẫn kiên nhẫn đợi chờ, mắt khô queo như chưa bao giờ biết khóc. Tim lạnh băng như chưa bao giờ biết yêu. Tôi vẫn kiên nhẫn chờ Đoàn về để thuyết phục theo ý định của tôi. Buổi tối tôi đang ăn cơm thì có tiếng chuông. Chị Hai bảo tôi:

- Thưa cô có khách.

Tôi nói:

- Chị ra mở cửa hô.

Tôi vào nhà chải lại mái tóc, chị Hai chạy vào:

- Thưa cô, có 1 cô tìm cậu

Tôi nói:

- Để tôi ra trả lời

Rồi khoan thai bước ra cửa. Bốn ánh mắt giao nhau chăm chú. Tôi hỏi:

- Cô muốn tìm nhà tôi ?

Người đàn bà với đôi mắt đậm dặt và 1 nhan sắc trung bình đứng lặng nhìn tôi, hình như không nghe tôi hỏi. Tôi lặp lại 1 lần, thật từ tốn và khoan thai:

- Cô muốn hỏi gì về anh Đoàn ?

Người đàn bà gật đầu, nụ cười trơ trẽn:

- Vâng, thưa bà. Tôi có chút chuyện muốn hỏi thăm ông ấy

Tôi đơn đả:

- Mời cô vào nhà chơi, nhà tôi mới đi ra ngoài có chút việc, chắc là cũng sắp về

Người đàn bà ngập ngừng:

- Thôi, xin phép bà để hôm khác.

Tôi đứng gần vào người đàn bà hơn, không, cô ta mới đúng vì dáng dấp và khuôn mặt còn trẻ lắm, có thể là nhỏ tuổi hơn cả tôi, cô ta đứng nhích xa tôi 1 bước như đề phòng. Tôi ngọt ngào:

- Cô cứ vào nhà ngồi chờ đi mà. Anh Đoàn vẫn thường bỏ đi chơi với

bạn bè như thế. Mấy cô bạn của anh ấy có khi đến đây chờ hàng giờ luôn.

Người con gái mở ví rút mùi xoa thấm mồ hôi. Mùi nước hoa từ người cô ta thoảng lên mũi tôi, tôi lộn ruột vì mùi nước hoa ấy. Nó đã thấm sang chồng tôi, nó khiêu khích thị giác tôi. Bây giờ tôi mới thật sự nhìn thấy được tình địch. Tôi không cảm được nỗi thù ghét cô ta nhưng tôi thù ghét mùi nước hoa đậm đặc của cô. Tôi bước lại gần cô ta thêm 1 bước nữa. Cô gái nhìn tôi như sợ hãi. Tôi cười:

- Cô muốn nhắn gì với nhà tôi không ?

Cô gái lắc đầu vội vã:

- Thưa không, để hôm nào tôi gặp lại ông nhà cũng được, không có gì cần lắm.

Tôi cười:

- Chiều mai xin mời cô đến chơi, tôi nói trước anh ấy ở nhà chờ. Vợ chồng tôi hiếu khách lắm. Bạn gái của tôi và của anh ấy đến đây chơi tự nhiên như ở nhà vậy.

Tôi nhìn bước chân người con gái chập choạng như muốn ngã, khuôn mặt ướt mồ hôi. Cô ta ghen chăng ? Tôi thú vị nhìn cái dáng thiếu nữ của tình địch. Bây giờ thì tôi không coi cô ta là tình địch nữa rồi. Cô chỉ là 1 con nai tơ ngu ngốc mới chập chững vào bước ăn chơi. Cô ta dám đến tận nhà tìm Đoàn mà lại không đủ can đảm đối diện với tôi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt tôi. Chắc ánh mắt tôi dữ dằn lắm. Tôi bật cười khan. Cô gái không quay lại, bước đi vội vã như chạy trốn, như biến mất khỏi thế giới này. Tôi lặng nhìn theo, bóng cô gái đã khuất từ lâu lắm nhưng mùi nước hoa vẫn như 1 ám ảnh không dứt trong tôi, tôi lắc đầu xua đuổi nỗi ám ảnh quái ác đó.

Buổi tối Đoàn về, khuôn mặt hốc hác với hàm râu không cạo rửa. Tôi đứng im ở cửa phòng ngắm Đoàn. Người tình của những ngày đi học đó, tình yêu của 1 thửa hẹn hò. Ngay trước mắt tôi, người của 1 thời yêu nhau đắm đuối say mê đang xa dần tôi, tôi sắp mất chàng rồi. Nước mắt tôi ứa ra, tôi quay đi để dấu cảm xúc của mình, tôi ngồi đan áo cho Cu Tí trên đầu giường, 2 chiếc gối phẳng phiu nằm cô đơn, chiếc chăn đôi của ngày cưới. Chứng tích đêm tân hôn mặn nồng vẫn còn đó, mà người tình thì đổi thay. Tôi thấy xót xa 1 nỗi nhớ vô cùng.

Đoàn vào ngồi cạnh tôi, lặng lẽ thay quần áo. Cả 2 không ai buồn lên tiếng trước. Mùi mồ hôi từ người Đoàn toát ra nồng nực, khe khét. Tôi thoáng cảm động được thấy lại mùi mồ hôi quen thuộc của Đoàn, đó mới là mùi vị tình yêu của tôi, không còn phảng phất mùi nước

hoa buồn nồn chóng mặt mà tôi cảm được từ người đàn bà đó toát ra, lây lất sang chàng nữa. Tôi ngược nhìn Đoàn, đôi mắt sâu hốc hác. Chắc 3 đêm rồi Đoàn không gặp lại người tình nên cô ta mới đến đây tìm chàng. Ba hôm Đoàn bỏ nhà, bỏ tôi và bỏ cả người yêu đi hoang, lòng tôi se lại vì buồn.

Khi đã quyết định, tôi thường cứng rắn, nhưng Đoàn thì lại mềm yếu. Đàn ông thường tham như thế đó. Đoàn lấy quần áo đi tắm. Tôi vẫn lặng lẽ ngồi chờ chàng không nồn nóng, không hồi thúc. Việc gì đến rồi sẽ đến, Đoàn mặc pijama trở lại ngồi bên tôi, khuôn mặt đã bớt đi vẻ mệt mỏi. Tôi hỏi Đoàn:

- Anh ăn cơm chưa ?

Đoàn nói trống không:

- Rồi

Tôi cười nhẹ:

- Hồi nầy cô ta mới đến tìm anh.

Đoàn trợn mắt:

- Ai ?

- Cô ấy

- Em nói gì vậy ?

- Em có mời cô ta ở lại nhưng cô ta từ chối

Đoàn mím môi, ánh mắt thoáng vẻ dữ tợn:

- Em đừng tàn nhẫn quá như vậy, dù sao em cũng đã thắng anh rồi, em gài anh vào thế kẹt, bây giờ em còn muốn gì nữa.

Tôi cười lạnh lùng:

- Anh sợ sự thật à ! Làm sao em quên được cái mùi nước hoa buồn nồn của cô ta vương vấn trên vai áo anh, em đã tưởng tượng đến người con gái ấy. Và, buổi tối nay em đã gặp, trước hết là mùi nước hoa của cô ta, sau đó em mới nhìn ngắm lại người con gái đã cướp được anh trên tay em. Cô ta trung bình mọi thứ, không hơn em ở điểm nào mà sao anh say mê được nhỉ ?

Đoàn cau nét mặt hét:

- Đủ rồi, cô im đi

Tôi vẫn thản nhiên nhìn Đoàn:

- Anh cũng không biết được điều đó à ? Chỉ cần 15 phút thôi, em đã tìm ra câu trả lời. Cô ta được tự do, còn em đã quá cũ trong mắt anh, anh cần phải có những giờ thanh thoi giải trí. Anh hết yêu em rồi, anh cũng đang thềm 1 cuộc sống độc thân tự do không bồn phận như những người bạn anh. Vậy nên từ nay, em xin trả lại anh những phút tự do đó.

Đoàn hỏi tôi:

- Em còn muốn nói gì nữa ?
- Có lẽ còn, nhưng mà thôi cũng được.
- Em đã chán anh rồi phải không ?
- Anh muốn nghĩ thế cũng được.

Đoàn thở dài:

- Nếu bây giờ anh nói anh vẫn còn yêu em. Anh vẫn cần em, chắc hẳn là em

không tin anh. Nhưng, đó là sự thật.

Tôi mân mê vạt áo cười buồn:

- Em không muốn bị chia xẻ tình yêu. Xin anh hiểu cho, em chỉ là 1 người đàn bà tầm thường nhất.

Đoàn buồn buồn:

- Em cũng không chờ anh được 1 thời gian nữa sao. Cho anh sửa soạn lại tất cả chứ.

Tôi ngẩn ngơ nhìn Đoàn. Còn phải chờ, phải đợi, phải đắng cay đến tháng năm nào nữa hờ trời. Tôi thở dài thật nhẹ:

- Em chờ anh từ những ngày mình chưa cưới nhau cho đến ngày hôm nay còn gì nữa hờ anh ?
- Em vẫn giữ ý định ly dị ?
- Đó là giải pháp cuối

Tôi cay đắng:

- Em đã nghĩ quá nhiều để bây giờ không còn nghĩ nổi nữa

Đoàn thở dài:

- Anh vẫn không hiểu nổi em.

Tôi nói:

- Chúng mình đều không hiểu nổi nhau
- Anh vẫn chưa quyết định gì ca?

Đoàn nhún vai. Tôi nhìn Đoàn:

- Anh sống cho anh nhiều quá. Đã bao nhiêu năm nay rồi anh không hề nghĩ đến em.
- Em nói để buộc tội anh hay nói trong vô tư
- Tùy anh hiểu

Tôi nói buông xuôi. Đoàn đứng dậy vỗ vai tôi:

- Cho anh 1 thời gian yên ổn em nhé

Tôi đứng bật dậy:

- Anh nói như thế có nghĩa gì ?
- Anh vẫn chưa quyết định được.

Tôi hừ nhẹ:

- Anh nói thế cũng được. Từ hôm nay, để tránh cho anh khỏi bỏ nhà

đi nữa, sáng mai em cho con về bên ngoại ở để chờ anh suy nghĩ. Em mong anh sớm dứt khoát được tư tưởng của anh đi. Đừng đây em phải sống trong khổ sở như thế này nữa. Em chịu đựng không nổi nữa rồi. Buông tha cho em.

Tôi bỏ ra nhà ngoài không để cho Đoàn kịp phản ứng.

Hết thật rồi ! Tôi không còn hơi, còn sức để chịu đựng nữa. Tôi vào bàn viết ngồi, xếp lại tập bản thảo đã viết xong bỏ vào ngăn kéo khóa lại, tôi chôn thêm 1 ký ức nữa, không buồn đọc lại.

Trong phòng Đoàn đã tắt đèn, tôi nhẹ vào phòng Cu Tí, cậu bé đã ngủ ngoan trong dáng điệu vô tư thoải mái, tôi cúi xuống hôn lên má con, cậu bé giật mình quờ quạng đôi tay. Tôi nằm ép bên cạnh Cu Tí. Chiếc giường nhỏ vừa đủ cho 2 mẹ con nằm ôm nhau khít khao. Tôi tắt đèn, bóng tối bao trùm căn phòng nhỏ ấm cúng. Bên kia, tiếng Đoàn thở dài và tiếng trở mình của chàng như bút rút. Tôi nghĩ đến 2 chiếc gối phẳng phiu của đêm tân hôn. Lòng tôi quặng lên. Dấu mặt vào mái tóc mềm của con, tôi cắn chặt môi để khỏi bật lên tiếng khóc. Hai chị em hì hục dọn dẹp lại căn phòng nhỏ như những ngày con gái. Tuyết nói:

- Phải kiếm cho anh Cu Tí 1 chỗ để kê giường riêng.

Tôi nói:

- Thôi, để cu cậu ngủ chung với mẹ.

Tuyết cười trêu tôi:

- Chị sợ cô đơn rồi phải không ? Mượn hơi con để nhớ chồng chứ gì

Tôi mắng Tuyết:

- Nói bậy ba.

Tuyết cười khúc khích. Tôi kê chiếc ghế nhỏ dưới chân giường, phải làm thêm 2 cái gối. Tuyết la:

- 1 cái đủ rồi, gì mà 2 cái y như giường tân hôn ấy.

Tôi nói:

- 1 cái để gối, 1 cái để ôm.

Tuyết lườm tôi:

- Chị lấy chồng đâm hư hỏng.

Tôi sụ mặt. Có lẽ tôi hư thật. Lấy chồng tôi đâm hư hỏng, nhìn chiếc giường rộng tôi vẫn thường thấy cô đơn, nửa đêm vẫn cắn chiếc viền gối mà khóc ầm ỨC. Buổi sáng tôi đưa con về nhà nói với các em:

- Tao về đây ở luôn nhé

Những đứa em reo lên:

- Thật không, em hoan hô hết mình.

Chỉ có Tuyết là không nói gì cả. Buổi trưa ba về, tôi thưa với cụ:

- Con về đây ở 1 thời gian cho cháu nó có các dì, các cậu đùa nghịch. Ở nhà 1

mình cháu chậm biết đi

Ba cười cởi mở bảo Tuyết:

- Chiều nay 2 chị em dọn dẹp cái phòng bỏ trống cho mẹ con Cu Tí ở. Căn phòng của Hải ngày xưa đó

Tôi nghe rưng rưng như muốn khóc. Căn phòng của những ngày con gái ồn ào đã đóng kín từ ngày tôi lấy chồng. Bây giờ tôi trở về đây, căn phòng sẽ lại ấm cúng như thừa trước. Tôi nghe lòng ấm lại. Buổi chiều các dì bế Cu Tí đi chơi, tôi và Tuyết bắt tay vào việc. Lúc chỉ còn có 2 chị em, Tuyết hỏi tôi:

- Chị với anh Đoàn đã xảy ra chuyện gì rồi ?

Tôi nói:

- Tao đã gặp cô gái đó

- Rồi sao ?

Tôi cười băng quơ:

- Mùi nước hoa của cô ta khiến tao buồn nôn.

- Chỉ vì mùi nước hoa thôi à

- Ừ

Tuyết cười:

- Có “đấu võ” với nhau không ?

Tôi nói:

- Làm gì có chuyện đó. Tao còn mời cô ta vào nhà chơi

Tuyết tròn mắt:

- Bộ cô nàng đến tận nhà với anh Đoàn ?

- Đến kiếm.

- Ghê quá hỉ ?

Tôi hỏi Tuyết:

- Ai ghê ?

- Cô ta

Tôi nhún vai:

- Tao thì thấy cô nàng như 1 con chồn cái chưa tu luyện còn non nớt và ngu ngơ

lắm, chẳng có gì là ghê cả.

Tuyết nói:

- Vậy mà cô ta vẫn đoạt được anh Đoàn trong tay chi.

Tôi im lặng. Điều đó thì đúng và tôi hết chối cãi nỗi lời Tuyết. Người con gái đó đã mê hoặc được Đoàn và người đàn ông của 1 thừa hện hò đã quên đi biết bao kỷ niệm yêu đương để yêu cô ta Tôi chỉ là kẻ bị quên lãng 1 cách buồn phiền.

Căn phòng đã gọn gàng theo ý muốn. Tuyết nói:

- Em sẽ ngủ với chị.

Tôi dọa Tuyết:

- Ở hẳn tao đem chăn gối liệng ra ngoài đường đấy

Tuyết cười:

- Em có mỗi 1 cái giường, còn chị bao nhiêu thứ. Để xem ai ở hẳn thì biết.

Tôi nói:

- Ủ, chờ xem.

Thảo từ ngoài chạy vào, con bé la:

- Cho em ngủ trong phòng này với

Tuyết nheo mắt:

- Ta chiếm trước rồi, mi còn bé ra ngoài kia mà ngu?

Thảo dọa tôi:

- Em không bế Cu Tí cho chị Hải nữa

Tôi nói:

- Cám ơn, cô không giữ cháu tôi đem nó về

Thảo hét lên:

- Gớm ! Thấy người ta cần nên làm bộ dữ

Tôi cười nghen ngào nhìn bóng Thảo chạy ra, nằm dài lên giường, duỗi thẳng đôi chân, tôi nhắm mắt nhớ đến cả 1 thời con gái nồng nàn trong căn phòng này, êm ái quá.

Khánh đến tìm tôi buổi chiều. Khánh mặc áo dài xanh, quần sa tanh đen rộng ống phủ ngang gót giày nâu đoan hậu. Tôi đứng trước cửa nhìn Khánh kêu lên:

- Mày giống cô nữ sinh ngày xưa lạ lùng.

Khánh khoát vai tôi. Tôi đưa Khánh vào phòng, không có ghế. Khánh bỏ dép leo lên giường ngồi. Tôi hỏi Khánh:

- Sao biết tao về đây ?

Khánh nhìn tôi chăm chú, soi mói:

- Trông mày hốc hác quá

Tôi chớp mắt:

- Tao hay mệt mấy hôm nay

- Có chuyện gì mà mày về đây ơ?

Khánh hỏi. Tôi lắc đầu:

- Lâu lâu về ở với gia đình cho thoải mái chứ có gì đâu

Khánh ngắm tôi:

- Mắt mày thâm quầng như người suy nghĩ. Sao tao nghi mày quá

Tôi cười nhẹ hỏi lại Khánh:

- Sao mà biết tao về đây ?

Khánh nói:

- Tao đến nhà tìm mày thì nghe chị Hai bảo mày về bên ngoại cả tuần nay rồi, tao lại đến đây, có chuyện gì đó phải không ?

Tôi nói tiếng không yếu ớt. Khánh bảo tôi:

- Tao về từ tuần trước và đang sửa soạn cho ngày họp mặt của tụi mình. Tao liên lạc được với con Tâm, và Thủy, hẹn chúng nó thứ 7 này tại nhà riêng của tao sẽ có đông đủ bạn bè.

Tôi reo lên:

- Vui quá nhi?

Khánh cười:

- Vui là cái chắc.

- Còn con Hiền ?

- Thủy nó bảo để nó liên lạc cho

Tôi hỏi:

- Đã đưa nào có gia đình chưa Khánh ?

Khánh mỉm cười:

- Thứ 7 này sẽ biết, lo gì. Bao giờ mày trở về

Tôi mỉm môi:

- Có lẽ còn lâu lắm.

Khánh trêu tôi:

- Bộ tính về ăn bám ông bà nữa hả ?

Tôi cười nhẹ:

- 1 thời gian thôi. Mai mốt tao đi kiếm việc làm.

Khánh nhìn tôi ngờ ngác:

- Sao mà bi thảm thế ?

Tôi nhìn Khánh, Khánh hỏi tôi:

- Mày với ông Đoàn cãi nhau phải không ?

Tôi lắc đầu:

- Chúng tao sắp ly dị.

Khánh kêu lên:

- Ly dị. Sao lạ lùng vậy ?

Tôi cười nhạt:

- Hết yêu nhau thì xa nhau, có gì đâu mà mày hốt hoảng thế.

Khánh nắm tay tôi:

- Kể cho tao nghe đi.

Tôi nói để tao bình tĩnh, Rồi thì tôi nói về sự phản bội của Đoàn, về người con gái đó, về những đau đớn mà tôi chịu khổ bấy lâu nay. Về những cắn rứt vô lối. Tôi nói về 1 thửa hẹn hò đầm ấm. Tất cả, tôi

đã nói hết cho Khánh nghe. Khánh dựa người lên gối nhìn tôi chăm chú. Một lát, Khánh hỏi:

- Mà đã nghĩ kỹ chưa ?

Tôi nói:

- Tao quyết định rồi, không có ai lay chuyển nổi ý tao nữa

Khánh khuyên tôi:

- Tao sợ mày vội vàng quá. Trước sau gì rồi ông Đoàn cũng chán cô ta về với vợ. Chẳng lẽ ...

Tôi ngắt lời Khánh:

- Tao hết hy vọng rồi. Bát nước đã đổ không thể nào múc lại được đầy như cũ. Chỉ mong tao quên được ông ấy cho lòng tao thanh thoi mà thôi.

Khánh thở dài thật nhẹ:

- Không ngờ mày gian nan đến thế. Tao tưởng chỉ có mình tao

Tôi chớp mắt:

- Chẳng ai đoán trước được tương lai của mình. Thửa đi học chúng mình hồn nhiên như chim non, vậy mà chỉ mới mấy năm mà thay đổi hết cả?

Khánh cắn môi, tôi bảo Khánh:

- Về đây tao tìm lại được những ngày còn con gái. Vui lắm cơ

Khánh quệt má tôi:

- Vui mà mặt mày hốc hác thế này

Tôi cười:

- Nhưng cố gắng đến mấy tao vẫn không tìm được tao hoàn toàn của ngày xưa, đôi lúc buồn đến thèm chết.

Khánh đứng dậy:

- Thôi, tao về đây. Tối nay còn phải trình diễn “khỏa thân” cho mọi người ngắm.

Tôi đứng dậy theo Khánh. Tà áo dài của Khánh quán quít bước chân tôi, tôi nói:

- Mày chẳng khác ngày xưa là mấy, vẫn áo dài hiền ngoan với quần đen duyên dáng.

Khánh ôm vai tôi, nói nhỏ:

- Tao đánh lừa sự trơ trẽn của mình bằng bộ đồ đoan trang này

Tôi cười cười:

- Tao cũng đánh lừa nỗi bất hạnh của tao bằng bộ mặt vui tươi cho ông bà khỏi nghi ngờ. Rồi buổi tối nằm ôm con mới thấy mình đang khóc.

Khánh la tôi:

- Khóc làm chó gì cho tàn phai nhan sắc, đàn ông bạc bẽo như vôi,

hơi đâu mà yêu thương cho mệt.

Rồi Khánh hát - Tuổi về chiều như chùm lá khô, tình vợ chồng như chiếc bánh thiu ! Buồn sao là buồn !

Tôi bật cười hỏi Khánh:

- Bài hát gì kỳ cục vậy ?

Khánh nheo mắt:

- Bài hát do tao sáng tác trong những lúc 1 mình cô đơn.

Tôi bảo Khánh:

- Mày lấy chồng đi cho đời đỡ buồn.

Khánh hỏi lại tôi:

- Lấy chồng để nhìn chồng bạc bẽo với mình như mày ấy hả ?

Tôi thở nhẹ:

- Tao khác, mày khác. Mỗi người 1 số phận chứ

Khánh nhún vai:

- Đàn ông vẫn thường sinh tật bất ngờ, không hẳn là họ hết yêu vợ thương con mới đi lang bang mà nhiều ông về nhà yêu vợ hết mình, ra ngoài đường vẫn âu yếm tình nhân như không muốn rời muốn dứt.

Tôi cầm bàn tay Khánh lên xem. Những ngón tay vẫn tròn trĩnh mềm mại. Tôi nói:

- Tay mày còn đẹp quá

Khánh cười:

- Tao có phải làm lụng vất vả gì đâu mà bàn tay chẳng đẹp. Đó là nỗi bất hạnh lớn trong đời tao

Tôi chợt hỏi Khánh:

- Còn Tuấn ?

- Anh ấy đi dạy học. Giáo sư Anh Văn thì không thể nào có cô em gái làm nghề vũ khỏa thân nên tao không gặp lại

Tôi mỉm cười:

- Làm gì mà tuyệt anh em thế. Tao tưởng anh Tuấn thương mày nhiều lắm.

Khánh gạt đầu, đôi mắt đượm buồn.

Tôi đứng dựa cánh cổng, Khánh lao mình ra ngoài, tà áo vẫn quần quít trong gió. Khánh dặn tôi:

- Thứ 7 này nhé, đến thật sớm ở nhà tao, địa chỉ tao viết trong tấm carte để trên đầu giường mày.

Tôi gạt đầu đưa tay vẫy Khánh. Buổi chiều đã tắt ở cuối đoạn đường dài.

Một Thuở Hẹn Hò

Chương 5

Hôm qua Đoàn mới ghé thăm con. Cậu bé thấy bố mừng rú ôm bố chặt cứng. Tôi đứng nhìn Đoàn siết chặt con trong lòng mà nghe rưng rưng buồn, rưng rưng nhớ. Đoàn hỏi tôi, nhỏ và thoáng âu yếm:

- Em có khỏe không ?

Tôi chỉ gật đầu, không nói, tránh ánh mắt Đoàn tôi bước hẳn ra ngoài. Đoàn vào phòng chào ba tôi, cụ nói:

- Ăn cơm chưa bảo em nó dọn cho

Đoàn nói:

- Thừa ba, con ăn rồi

Ba tôi nhìn Cu Tí trong tay bố, cười:

- Thằng Cu gặp bố rồi quên cả chào ông nhé.

Cu Tí vẫn dúm mặt trong lòng Đoàn. Tôi bước trở ra ngồi bên cạnh

Tuyết, Tuyết hỏi tôi:

- Chán nhân tình rồi về hồi chánh bên vợ hả ?

Tôi lắc đầu:

- Kệ Ông ấy, không còn lý do nào để mà lay chuyển ý tao nữa

Tuyết nói với tôi:

- Chị nên nghĩ đến ba, ba chưa biết anh Đoàn lăng nhăng và hai người định ly dị. Ba già quá rồi.

Tôi rơm rớm nước mắt:

- Biết làm sao bây giờ. Ly dị xong tao sẽ bỏ xứ này mà đi thật xa

Tuyết nhồm người lên:

- Lại khùng nữa. Ở đây còn chưa lo nổi thân mình, chị đi cho chị chết à

Tôi mỉm cười cay đắng:

- Chết làm sao được mà chết. Bộ mày nghĩ chết dễ lắm sao ?

Tuyết nhún vai:

- Đôi khi, chỉ cần 1 ống thuốc ngủ mạnh trong 1 căn nhà vắng người là xong.

Tôi cười:

- Mày chỉ đường cho tao tự tử đây nhé

Tuyết cũng cười:

- Chị còn cái hẹn chiều thứ 7, chưa chết nổi đâu mà lo

Đoàn bế Cu Tí ra ngồi cạnh tôi. Chàng hỏi:

- Hai chị em có vẻ vui nhỉ ?

Tuyết trêu Đoàn:

- Hồi này anh Đoàn trẻ và đẹp ra, ở ngoài đường chắc em không nhận nổi anh.

Đoàn cười nhẹ:

- Cô mĩa mai tôi hơi kỹ đấy

Tuyết nói:

- Anh nói oan cho em.

Đoàn hỏi:

- Oan thật đấy à ?

Tuyết gật đầu. Đoàn bật cười. Tôi bế Cu Tí trong tay Đoàn, chàng bảo tôi:

- Em có vẻ xanh và gầy quá

Tuyết nói đùa:

- Xanh 1 tí thế cho ra vẻ tiểu thư Anh Đoàn này, chị Hải về đây xóm này trở nên tấp nập ra. Chiều nào mấy ông con trai trong xóm cũng lượn qua, lượn lại trước cửa nhà hoài

Tôi lườm Tuyết, mặt con bé vẫn tỉnh bơ, nó bảo:

- Mấy tên ấy tưởng chị Hải chưa có chồng, lại thêm nhỏ Thảo nói bịa chuyện chị em học trên Đà Lạt về nhà nghỉ hè, mai mốt lên lại. Mấy tên cứ đòi làm quen.

Tôi mắng Tuyết:

- Mày nói như con vẹt ấy Tuyết à.

Tuyết cười rúc rích. Đoàn nhìn tôi đăm đăm:

- Em mới đi cắt tóc hả ?

Tôi gật đầu:

- Tuyết nó cắt hô.

- Em trẻ quá, đẹp ra thật.

Tuyết cười trêu:

- Có người bắt đầu lo rồi. Chị Hải này cũng ghê lắm, thấy có nhiều người để ý nên chiều nào cũng rủ em ra ngồi ngoài sân chơi. Bắt nhỏ Thảo bế Cu Tí ở trong nhà hoài.

Tôi gõ lên đầu Tuyết. Tuyết nheo mắt tinh nghịch. Mặt Đoàn cứ đờ đẫn cả ra, chàng nói:

- Thảo nào

Tôi nhìn Đoàn, ánh mắt Đoàn sụp xuống.

- Thảo nào chị ấy gài bẫy anh để trốn về đây ở. Cô nữ sinh học Đà Lạt thì thiếu gì người mê

Tôi ngăn người nghe Đoàn nói, anh ghen đấy à. Tôi chột phá ra cười. Đoàn đỏ mặt:

- Em cười anh ngu ngốc hả ?

Tôi bảo Đoàn:

- Chúng mình sắp ly dị, anh nên trở về với cô ta

Đoàn tím mặt:

- Cô nào, em thế này mà em đi ghen với 1 cô gái không ra gì như cô ta à, sao em đại thế, em không kịp suy xét nghĩ ngợi, em nông cạn quá.

Tôi mím môi lại:

- Anh đừng ồn ào, ở đây còn có ba và những đứa em nhỏ, chúng nó không biết gì cả, và Ba cũng chưa biết gì cả?

Đoàn nín lặng, Tuyết bế Cu Tí trên tay tôi lần ra ngoài nhà sau. Chỉ còn lại 2 đứa, Đoàn buồn buồn:

- Em vẫn không nghĩ lại

- Em chỉ chờ anh.

- Anh không quyết định gì cả?

Tôi nhìn Đoàn thù hận:

- Sao anh tàn nhẫn thế, tôi về đây để trả nhà cho anh tự do ăn ở với cô ta, anh không biết nghĩ đến nỗi khổ sở đau đớn của tôi mà buông tha cho tôi. Anh còn đeo đuổi theo tôi đến bao giờ nữa chứ

Đoàn vỗ vai tôi:

- Đến phiên em làm ồn ào rồi. Anh thề với em là cô ta không bao giờ được bước chân vào nhà chúng mình sau cái hôm gặp em đó

Tôi lắc đầu:

- Anh nói nhà của chúng mình là tôi tủi. Đó là nhà của anh và anh toàn quyền chung sống với cô ấy

Đoàn nhăn mặt:

- Em về mà xem, tất cả vẫn còn y nguyên, cả cái giường của chúng mình vẫn còn nguyên nếp drap em trải. Nhà của chúng mình, đồ vật của chúng mình và con của chúng mình. Em nghĩ đến những thân yêu đó mà tha thứ cho anh.

Tôi lắc đầu:

- Anh về đi, đừng làm khổ tôi nữa

- Anh đã có 1 tuần để làm lại tất cả rồi, em không tha thứ cho anh sao ?

Tôi chớp mắt, lòng tôi mềm đi trong giọng nói âu yếm của Đoàn, nhưng nghĩ đến mùi nước hoa trên áo chàng, tôi lại cắn răng lạnh lùng.

- Hết rồi, hết rồi, anh để cho tôi yên.

- Em cố chấp quá

Tôi gằn giọng:

- Có lẽ thế

- Em không nghĩ đến kỷ niệm của chúng mình.

Môi tôi tái đi vì giận – Bây giờ anh đang có lỗi với em. Chính anh mới là kẻ vô tâm vô tình, anh không nhớ đến 1 chuỗi dài những ngày yêu nhau, anh bỏ em cô đơn trong căn nhà vắng 1 mình.

Thế đó, bây giờ anh trở mặt. Đầu óc tôi choáng váng, căng cứng. Sao dạo này tôi thường có những phút bất thường như thế nhỉ. Vịn tay vào thành ghế để đứng lên, tôi bảo Đoàn:

- Khuya rồi, anh về cho em đỡ con ngu?

Đoàn nói:

- Anh ở lại đây !

Tôi bảo:

- Anh đừng khủng như thế. Khéo không cô ta lại tìm được căn nhà này đến đây đánh ghen em thì khổ cho cả nhà

Đoàn lắc đầu, thở dài:

- Được rồi, anh về vậy

Tôi bỏ về phòng trước khi Đoàn chào ba tôi rồi lăm lũi bước ra cửa. Nhớ ngày nào Đoàn đưa tôi về nhà rồi cũng lăm lũi bước đi như thế, tôi đã ước ao cho mau đến ngày cưới để chàng thôi hết cô đơn, trên đường về sẽ có tôi bên cạnh, chúng mình yêu nhau 1 đời không xa nhau, không bỏ nhau. Chúng mình yêu nhau 1 đời ánh mắt vẫn còn nhìn nhau dài có đuôi, nhìn nhau vẫn còn thổn thức thương nhau. Vậy mà chẳng còn gì. Bây giờ nhìn Đoàn lăm lũi bước đi, tôi chỉ thoáng băng khuâng như nhìn 1 kỷ niệm đã xa, kỷ niệm không bao giờ còn trở lại.

Buổi tối tôi rửa Tuyết bắc ghế ra sân ngồi. Mùi dạ lý hương nồng nàn ngan ngát hương thơm và những chùm hoa giấy lung lay theo gió. Thành phố đã ngủ yên và bước chân Đoàn đã thoát khỏi ý nghĩ của tôi rồi. Cu Tí ngồi chơi với các dì, các cậu bên chậu Đinh Lăng, tiếng cười như tiếng bắp rang ròn vỡ. Cu Tí từ ngày về đây ham chơi quên mẹ, suốt ngày theo chân các dì, các cậu bày trò chơi, tôi thất nghiệp không có việc làm, rảnh rang chăm chút được nhan sắc mình, dưa lại được 2 bàn tay bỏ quên, sơn được lớp sơn thời trang lên đôi chân khô héo. Tuyết thường bảo tôi:

- Chị phải chăm sóc lại chị, phải ăn diện chải chuốt cho đẹp, cho sang, đừng bê bối thế anh Đoàn chán cũng phải

Tuyết đã thuyết phục tôi ngồi yên nó sửa lại mái tóc, sơn lại móng chân cho tôi.

- Một bây giờ phải trang điểm thế này, cắt tóc thế kia. Chị bây giờ còn đẹp gấp mấy lần con gái

Tôi buông xuôi buồn nản không nghĩ đến sửa sang. Tình yêu đã mất rồi, rút cuộc tôi là kẻ thiệt thòi nhất. Tôi ly dị chồng ôm con về sống

nhờ bố. Phải chi tôi còn mẹ. Lòng tôi lại quặn lên với ước ao đó.
Hôm nào của 1 thời con gái Khánh cũng đã ước ao với tôi.

- Phải chi tao có mẹ như mày

Bây giờ thì tôi cũng mất mẹ như nó mới cảm được nỗi cô cút bơ vơ thiếu bàn tay mẹ. Sống với đàn em, tôi như nhìn thấy mẹ dù không đứa nào dám nghĩ đến, mà hình như mẹ Ở trong từng ấy đứa, dáng dấp này, nụ cười kia, tất cả là mẹ.

Tuyết gác chân lên chiếc ghế tôi ngồi, tôi nhìn miên man ra bóng đêm. Tuyết nói:

- Tối nào em cũng theo chị ra sân ngồi xếp hàng thế này trông có vẻ ế ẩm quá

Tôi bảo Tuyết:

- Ngồi đây dễ chịu ghê đi, gió mát và hoa thơm khiến tao thanh thản được đôi chút.

- Chị nên nghĩ lại, về với anh Đoàn cho trót 1 đời, em thấy anh ấy cũng tội nghiệp.

Tôi hự lên 1 tiếng bâng quơ:

- Tội nghiệp à, bây giờ anh ấy đang đi chơi với cô ta, anh ấy có tội nghiệp tao không ?

- Anh Đoàn bỏ cô ấy rồi

- Sao mày biết ?

- Đàn ông, ông nào chả thế, rút cuộc rồi cũng về với vợ con.

Tôi nhìn Tuyết:

- Mày nói như người từng trải, bộ tao không biết được lòng tao sao ?

- Chị vẫn còn yêu anh Đoàn.

- Hết rồi

Tuyết bấu môi:

- Thôi đừng xạo đi bà, yêu thì nhận đại còn chối

Tôi nói:

- Tao yêu kỷ niệm, không phải yêu anh Đoàn.

Tuyết cười rúc lên:

- Sao chị biện luận giỏi thế. Gặp người đàn bà cướp chồng mình thì bảo tao không tức cô ta nhưng tức mùi nước hoa của cô ta Yêu chồng thì bảo là yêu kỷ niệm. Cuối cùng thì chỉ có mình chị hiểu.

Tôi cũng cười theo Tuyết, hỏi:

- Bộ mày không muốn tao ở đây nữa hay sao mà cứ kiếm chuyện đuổi tao về hoài vậy ?

Tuyết nói:

- Dĩ nhiên là muốn chị Ở đây quá đi chứ nhưng với điều kiện chị Ở trong niềm vui, trong hạnh phúc kia chứ. Chị Ở đây mà mặt mũi lúc

nào cũng rầu rầu chán muốn chết.

Tôi xoa vai Tuyết:

- Phải 1 thời gian tao mới qua được bước khó khăn này, mày nói tao buồn quá, muốn chết cho xong.

Tuyết lườm tôi:

- Lại nhà quê nữa, hơi 1 tí thì tự tử. Chị phải yêu đời, phải ăn diện trẻ trung cho anh Đoàn sáng mắt ra. Em thấy cô bồ của anh ấy xấu như con ma lem, có đẹp để gì hơn chị đâu mà anh ấy mê được mới lạ.

Đàn ông kỳ ghê.

Tôi sụ mặt, không còn tình yêu cũng còn tình nghĩa. Đoàn giết chết tình yêu trong tôi nhưng tôi vẫn nghĩ đến chàng, vẫn giật mình lo lắng lúc nửa khuya. Đàn bà cũng lạ thật.

Cu Tí chán đùa, chạy lại ôm chân tôi gọi mẹ, mẹ. Tôi xoa đầu con hỏi:

- Đi ngủ nhé

Cậu bé gật đầu, Thảo nói:

- Để em ru Cu Tí ngủ cho Hải

Cậu bé lắc đầu quây quây. Tôi cười ôm con vào lòng nói với Thảo:

- Thôi, để chị cho cháu đi ngủ?

Tuyết đứng dậy:

- Khuya rồi, em cũng đi ngủ luôn.

Mấy chị em lục đục kéo nhau vào nhà, tôi bế Cu Tí lên giường, cậu bé duỗi 2 tay toét miệng cười thoải mái. Tuyết tắt lên má cháu mắng yêu:

- Cái miệng này mai mốt tán gái giỏi hơn bố

Cậu bé quay mặt vào lòng mẹ Ôm chặt chiếc gối ôm. Tuyết tắt ngọn đèn lớn, tôi bật ngọn đèn ngủ ở đầu giường. Màu xanh dịu cả căn phòng nhỏ, Tuyết nằm cuộn tròn, ánh mắt tròn xoe mở trong đêm.

Tôi nằm gác tay lên trán nghe cuộc đời mình buồn như tiếng thở dài, tim tôi thốn đau.

Một Thuở Hẹn Hò

Chương 6

Tôi sửa soạn đến Khánh buổi trưa, nắng còn gay gắt. Lúc sáng tôi thấy nhức đầu, chóng mặt, Tuyết tìm cho tôi hai viên Rhumex bảo:

- Uống đi cho khỏi, chiều còn đi họp bạn bè

Buổi trưa nhìn tôi sửa soạn, trang điểm, Tuyết nói:

- Bà cũng ghê gớm lắm, có chồng có con rồi còn bày vẽ họp với hành, chả trách ông Đoàn ...

Tôi ngồi vẽ mắt trước gương, quay sang mắng Tuyết:

- Ơ ! Con bé này, mày làm gì cần nhằn y như bà cô tao vậy ?

Tuyết cười hì hì:

- Mẹ còn sống thế nào chị cũng bị mắng chết.

Tôi nhớ đến những ngày xin mẹ đi chơi, mẹ cần nhằn nhằn nhớ đủ chuyện, nhưng rút cuộc vẫn cho đi

Trưa nay, tôi mặc áo dài màu nâu nhạt với quần đen hiện hòa và mang ví nâu. Bước ra cửa tôi dặn Tuyết:

- Cho tao gọi cháu, Tuyết nhé

Tuyết cười:

- Đi đi, chị ra đường đồ ai biết chị đã có con.

Tôi nheo mắt nhìn bóng mình nghiêng trên mặt đường, Tuyết nhìn theo tôi, nụ cười xinh nở trên đôi môi nó. Tôi vẫy tay với Tuyết rồi khoan thai bước ra đường. Lâu lắm rồi tôi mới được một mình thông thả như thế này. Tôi quên đi hoàn cảnh mình, bước chân trở nên tí tách reo vui. Đón được xe tôi nói địa chỉ nhà Khánh. Bác tài xé gập đầu cười. Ngồi soi lại bóng mình trong gương, tôi thấy tôi còn nguyên nét học trò của một thửa đã qua Nghĩ đến Tâm, Thủy, Hiền, Khánh, tim tôi lại rộn lên. Ôi ! Bạn bè, lâu lắm rồi ta mới lại gặp nhau. Lâu lắm rồi tôi mới tìm lại được một thửa hẹn hò đã mất. Đầu óc tôi chơi vơi.

- Đến rồi đó cô

Bác tài xế nhắc, tôi giật mình nhô ra cửa xe:

- Đến rồi hở bác ?

- Da.

Tôi mở ví trả tiền xe rồi thông thả vào ngõ. Tiếng ồn ào ở một căn nhà đối diện vọng đến tai tôi, tôi giật mình nhìn vào, toàn những khuôn mặt lạ, tôi nói thầm không phải rồi tìm lại nhà Khánh trong tấm carte.

- A ! Hải Mộng đây rồi.

Người con gái kêu đúng tên tôi đang đứng chống nạnh trước bậc cửa. Tôi ngăn người reo lên:

- Thủy

Thủy cười:

- Tao chờ mày từ lúc này

Hai đứa khoác tay nhau vào nhà. Tôi hỏi:

- Tâm, Hiền đâu ?

- Chúng nó dưới bếp.

Tôi kéo tay Thủy chạy ào xuống bếp, những đứa con gái reo lên:

- A, Hải Mộng, thi sĩ của chúng mình trông trẻ quá

Tâm nháy mắt:

- Mày sản xuất được mấy tí nhau rồi ?

Tôi ngồi sà xuống bên Hiền trả lời Tâm:

- một thôi

Tâm kêu lên:

- Sao mà chậm thế. Con Thủy nó mới bảo mày ít nhất cũng một công chúa với 3 hoàng tử là ít.

Tôi dấy lên:

- Khiếp, chúng mày làm như tao là cái máy để không bằng vậy. một đứa mà lo muốn chết.

Thủy kêu:

- Ấy, ấy ngày gặp nhau chớ nên dùng tiếng chết.

Hiền cười:

- Nhỏ Thủy hồi này tin dị đoan ghê nhỉ?

Thủy cười:

- Tao đang học về khoa tử vi. Lúc này tao lấy tử vi khá lắm.

Khánh hỏi Thủy:

- Mày xem thử số tao bao giờ mới hết long đong.

Thủy nói:

- Cái đó còn chờ

Khánh thắc mắc:

- Chờ gì ?

- Chờ gặp được người trong mộng.

Tâm cười:

- Trong bọn mình chỉ có nhỏ Hải là hạnh phúc. Còn thì đứa nào cũng long đong.

Tôi hỏi Tâm:

- Mà có chắc là tao hạnh phúc không ?

Tâm nhìn tôi:

- Dù sao mày cũng đã yên phận.

Tôi liếc nhìn Khánh cùng lúc Khánh cũng đang nhìn tôi, ánh mắt hai đứa như thầm nói với nhau những điều buồn chán.

Hiền cuộn chả giò bằng hai bàn tay ngược ngáp. Thủy kêu:

- Hôm nay nhỏ Khánh đãi mình ăn chả giò và bún thang. Toàn những món con gái tuyệt cú mèo

Khánh cười:

- một lát nữa sẽ có ông Tuấn đến.

Tâm kêu:

- Sao mày cho ông ấy cô đơn lọt vào đám con gái thế này ?

Khánh chun mũi:

- Ông đó thính mũi quá đi. Hồi sáng tao đi chợ gặp ông ấy. Thế là tra với hỏi loạn cả lên, tao đành thú thật.

Thủy hỏi:

- Thú thật tội gì ?

- Tội mời chúng mày đến họp mặt.

Hiền nói vào:

- Thế là chàng nằng nặc đòi dự phải không ?

Khánh gật đầu, nhìn tôi Khánh nói:

- Anh Tuấn hỏi thăm Hải

Tôi mân mê cọng rau trong lòng bàn tay, một chút băng khuôn bỗng đầu ập đến. Tôi xa lạ quá rồi, tôi cách biệt tuổi trẻ giữa đám bạn bè còn hồn nhiên này. Vì tôi đã có chồng, bỗng dưng tôi vào bốn phận quá sớm thế nhỉ.

Hiền ngừng tay cuốn chả giò ngược nhìn tôi, đôi kính cận mỗi ngày mỗi dày:

- Có gì khiến mày băng khuôn thế Hải ?

Tôi nói:

- Có một nỗi nhớ từ thừa hên hò xưa làm tao buồn.

Hiền cười:

- Lạ quá nhỉ, tao cứ tưởng mày tràn trề hạnh phúc đến không nhớ ai nữa chứ

Khánh ngắt lời Hiền:

- Xin quý vị dẹp hết ưu tư sang một bên, hôm nay là ngày vui không ai được than buồn.

Thủy vỗ tay:

- Lâu ngày mới nghe nhỏ Khánh nói được câu chí lý

Khánh cười khẽ:

- Mày nịnh tao cũng chẳng được ăn giải gì đâu Thủy

Thủy hất mặt:

- Nhìn xem, mặt tao đẹp gái thế này mà thèm nịnh mày hả Khánh.

Khánh nói:

- Biết đâu đó ...

Tâm cười gọi:

- Thủy, mặt mày chỉ đáng đi chiên chả giò, bắc chảo lên bếp mau lên.

Thủy quay sang Tâm:

- A ! Cô giáo đều, cô giáo xỏ em nhé. Sư cô ạ.

Tâm cười rúc rích đẩy đĩa chả giò về phía Thủy, Hiền la:

- Nè, tao đếm rồi đấy nhé, mất cái nào là chết với tao ấy

Thủy dẫu môi:

- Chị cặn này hôm nay lòi thôi quá

Tâm bảo:

- Nó cặn thế nào cũng đếm 5 thành 10, mày cứ việc ăn vụng thả dạn cho tao

Hiền mắng Tâm:

- Con mắt dạy, mày dạy học trò chắc cũng toàn bằng ngôn ngữ như thế hử ?

Tâm nhìn tôi, nháy mắt:

- Cô giáo mắt dạy nhưng học trò thì ngoan lắm. Nè Hải, mày về thôi con cho mau lớn đem đến tao dạy học cho, chỗ quen biết không lấy học phí

Tôi cười:

- Tao thôi con tao mau lớn để đem đến tán mày thì có

Tâm la:

- Ngôn ngữ của mấy mụ có chồng chưa ngoa quá đi thôi

Khánh cười ròn rã:

- Phải như thế cho mày hết lên mặt cô giáo

Tâm nói to:

- Tao tuyên bố một tin mới mẻ nhất. Tao sắp từ chức cô giáo rồi

Thủy hỏi:

- Sao vậy ? Bộ phụ huynh học sinh kiện mày hả ?

Tâm nhăn mặt:

- Tao làm gì mà kiện tao

Thủy cười:

- Chắc cô giáo bị sa thải vì dạy học trò ... vắng tục chứ gì

Tâm lườm Thủy:

- Chán mày quá, lâu ngày không gặp nhau tưởng mày bỏ được cái tính nham nhở lí lắc rồi, ai ngờ vẫn chừng nào tật nấy

Thủy cười rúc lên:

- Tại tao không được cô giáo tử tế như mày dạy dỗ đấy

Hiền la lên:

- Lạc đề rồi hai khỉ ời. Lúc nãy con Tâm tuyên bố nghỉ dạy học, yêu

cầu cho biết lý do

Tâm chớp mắt làm điệu:

- Lý do là em sắp lấy chồng đấy a.

Thủy ré lên:

- Úi giờ ơi, có thật thế không ?

- một chằm phần chằm cơ đấy

Hiền bảo:

- Chuyện lạ nhi?

Tâm hỏi:

- Sao lạ ?

- Mà sắp lấy chồng ?

- Ừ !

- Thế mới lạ.

Tâm lườm Hiền:

- Tao đâu có chủ trương hành xác như mày đâu mà lạ.

Khánh nhìn Tâm, cười:

- Tao cam đoan là mày đang mê một lão đồng nghiệp nào rồi

Tâm gật đầu:

- Mày thông minh

Thủy vỗ tay:

- Vui quá, cô giáo lấy thầy giáo, sanh con thành ... ma giáo.

Tâm cười ré lên, la:

- Con quỷ cái

Thủy xua tay:

- Cho tao vui một tí đi, lại một đứa nữa đi lấy chồng, còn tao, Hiền, Khánh, chẳng biết có ai thèm rước đi không ?

Khánh lại hát:

- Đời về già buồn như chiếc lá khô

Tôi cười hát theo Khánh:

- Tình vợ chồng buồn như chiếc bánh thiu

Tâm la chới chang:

- A ! Nhỏ Hải đầu độc tình yêu nhé. Sư chị, chị “hưởng” đã đời rồi bây giờ chị đã kích tình vợ chồng buồn như chiếc bánh thiu cho em đừng theo gót chị mà ở già làm bà cô khó tính đấy ha?

Tôi nhìn Khánh cười thắm thía rồi bảo Tâm:

- Mà đang hưởng một thửa hẹn hò tuyệt vời đó Tâm, lấy nhau rồi thửa ấy cũng tan đi

Tâm chép miệng:

- Hiện thời mình đang hạnh phúc thì cứ vui cái đã

Thủy nhìn Tâm:

- Thảo nào, đã thắm một tí hơi đàn ông mặt mày xinh tươi hẳn ra. Thế bây giờ chị đã biết hôn môi là thế nào rồi chứ

Khánh cười:

- Chắc chắn trong buồng phổi con Tâm bây giờ đang có hàng triệu con vi trùng lao. Nghề của chàng và nghề của nàng cùng là nghề bán cháo phổi mà mimi nhau thì phải biết.

Hiền nói:

- Biết đâu dĩ độc trị độc, nhờ hai đứa mimi nhau suốt ngày vi trùng của nàng trị vi trùng của chàng thành ra hết bệnh cũng nên.

Tâm bấu môi cãi:

- Sức mấy, anh chàng của tao vừa to con, vừa cao ráo sạch sẽ, miệng mồm thơm phưng phức.

Thủy gõ chiếc đĩa không lên mặt chảo, hét:

- Cô giáo Tâm phát ngôn bê bối, đầu độc học trò quá đi mất.

Tâm nhăn mặt:

- Mày chẳng hiểu con khỉ khô gì cả. Đầu óc chỉ toàn nghĩ đến chuyện đen ngòm như thế thì làm sao khá được.

Thủy rên:

- Thưa cô, em còn bé tí à, em ngây thơ lắm.

Tâm mắng Thủy:

- Cái mặt mày mà ngây thơ, ngây thơ bên Tây Đức thì có

Thủy nhăn mặt:

- Í giờì, chuyện ấy xưa như trái đất cong queo này mà mi còn nhắc làm gì. Nhắc chuyện nóng hổi của cô giáo mí lị thầy giáo mới hấp dẫn.

Hiền hỏi:

- Bao giờ thì đám cưới mày hờ Tâm ?

Tâm nói:

- Có lẽ cuối năm.

Thủy chum miệng, khuyên:

- Tao khuyên mi nên cưới nhau vào mùa Thụ Mùa của thơ mộng tuyệt vời

Khánh cãi:

- Theo tao, mi nên làm đám cưới vào mùa Đông. Mùa của yêu đương và ẩm cúng. Đám cưới vào mùa Đông để sản xuất tí nhau hơn.

Tâm lắc đầu:

- Tao chưa muốn có tí nhau sớm, ít nhất là hai năm sau ngày cưới mới mang bầu

Hiền bĩu môi:

- Cái mặt mày giữ được đến hai năm mới mang bầu cho tao làm em mày đi. Tao sợ một năm 2-3 đứa không chừng.

Tâm mắng Hiền:

- Mày ăn nói cái gì mà phản thiên nhiên quá vậy Cậ ?

Thủy nói:

- Mày nên noi gương con Hải, 3 năm mới có một đứa để giữ gìn nhan sắc cho đẹp.

Hiền quay nhìn tôi, nó nheo mắt:

- Đàn bà lưng ong như con Hải đáng lẽ phải đẻ như gà. Tao nghi nhỏ này có phương pháp ngừa thai đặc biệt quá

Khánh nháy tôi:

- Mà truyền cho con Tâm nó giữ gìn đi Hải

Tôi cười:

- Sợ nó không áp dụng nổi ấy chứ

- Phương pháp gì ?

Tâm hỏi. Tôi nheo mắt:

- Phải tránh xa đức ông chồng một cách cương quyết và lúc nào cũng phải võ trang cẩn thận.

Khánh cười rúc lên trên Tâm:

- Vợ chồng mới mà mà truyền phương pháp đó là hồngбет. Vợ chồng mà cũ quá - buồn như chiếc bánh thiu – nên mới áp dụng nổi, chứ nhỏ Tâm thì sức mấy hỡ Tâm.

Tâm gục gặc cái đầu, Thủy lắc lắc mái tóc trên Tâm, con nhỏ văng tục:

- Biết thế ta “đú” thêm nói cho chúng mà nghe để khỏi ầm ức. Ta làm đám cưới âm thầm coi bộ sượng thân hơn.

Khánh la Tâm:

- Mà mà trốn bọn theo giai ta bẻ gãy răng cho biết

Thủy rên:

- Cái thứ cô giáo vô lương tâm, cô giáo văng tục gớm quá. Chúa ơi, sao Chúa không đày nó xuống 9 tầng địa ngục cho rồi

Tâm cười khì khì, vẩy nước vào người Thủy. Thủy nhảy chơi chơi. Khánh xếp những lát chả giò và trứng đã thái mỏng vào đĩa, bảo Hiền:

- Còn hai chú gà trong nồi đang chờ mày đấy Hiền nhé.

Hiền lắc đầu quày quạ:

- Chết tao mất, tao cận nặng mà bắt tao chặt gà, lỡ nhìn ngón tay mình lại tưởng cái cẳng gà mà chặt phăng đi thì còn gì là thân thể?

Thủy cười:

- Ủa nhỉ, đã lỡ mang tiếng Hiền cận bây giờ lại thêm Hiền cụt nữa thì cóc có anh nào thêm rước.

Tâm nói:

- Thôi, để gà đó tao chặt cho, con gái hư không biết chặt gà còn làm bộ đồ tại cận nặng.

Thủy bảo Hiền:

- Con Tâm có tướng làm mẹ chồng giỏi lắm. Ai lấy con trai nó mai sau thì khổ cả đời.

Tâm nói sức mấy cỡ chúng mày mà lấy được con trai tao. Hiền la:

- Nói bậy tao vả gầy răng nghe cô giáo

Tâm cười khì. Khánh vớt gà bỏ vào đĩa cho Tâm chặt. Tôi mang giúp Khánh ly và bát lên nhà trên. Hiền trải khăn trắng lên bàn. Lọ hoa hồng đỏ thắm nhún nhảy trong gió, rực rỡ trên màu trắng của khăn. Hiền bảo tôi:

- Có một căn nhà như thế này thật tuyệt, Hải nhỉ ?

Tôi nói:

- Ủa, tuyệt nhất.

Khánh mang bún lên, hỏi tôi:

- Hải có mệt không ?

Tôi lắc đầu:

- Gặp lại tất cả vui lắm. Tao hơi bị xúc động một chút thôi

Khánh bảo tôi:

- Mày xanh quá. Có mệt thì vào phòng tao nằm nghỉ cho khỏe

Tôi gật đầu cho Khánh yên lòng. Ngồi dựa người trong ghế, tôi nhìn ngắm những đồ vật chung quanh, toàn là những hàng ngoại quốc đắt tiền. Tôi bảo Khánh:

- Mày tuyệt quá

Khánh hỏi:

- Sao tuyệt ?

- Mày sắm sửa được những thứ này

Khánh nhún vai:

- Toàn là của chùa hết. Máy lão sồn sồn ăn cắp tiền vợ mua tặng, đại gì mà không lấy

Tôi im lặng, nỗi buồn vẫn cứ phảng phất trong đầu tôi, không thể vát bỏ được.

Đồ ăn đã dọn đầy bàn, Thủy với Khánh kéo nhau lên, mặt đứa nào cũng đỏ hồng vì hơi lửa. Cả bọn ngồi quây quần nhau trong bộ sa lông. Khánh mặc quần ống rộng với áo thun vàng. Cô giáo Tâm mặc áo dài màu trắng sữa. Thủy mặc mini robe hoa nhỏ mát mắt. Hiền mặc áo dài xanh dịu dàng. Tôi nhìn suốt những khuôn mặt bạn bè. Thời gian làm khuôn mặt Thủy già đi một tí nhưng nụ cười thì vẫn ngọt ngào. Tâm có vẻ tròn trĩnh hơn ngày xưa, má căng hồng nhờ hơi Đà Lạt và một chút tình yêu. Trong 5 đứa thì chỉ có một mình tôi lập gia đình. Thủy và Hiền vẫn hồn nhiên đến trường làm cô sinh viên. Thủy than:

- Học mãi chán bỏ xừ

Khánh nói:

- Chán thì lấy chồng đi cho xong chuyện.

- Có ai hỏi đâu mà lấy

Tôi hỏi Thủy:

- Cái anh chàng bên Tây Đức đâu rồi ?

Thủy hất mặt:

- Bỏ rồi, nhắc làm gì

- Ai bỏ ai

- Có thể là tao mà cũng có thể là hắn.

Hiền rên:

- Nếu không học, tao không biết tao sẽ phải làm gì. Chúng mày còn có tình, có tiền, có tất cả những mục ăn chơi. Còn tao chỉ có một mớ sách khô thôi

Khánh chột thờ dài:

- Chỉ có những ngày đi học của mình là tuyệt nhất. Bây giờ đứa nào cũng vất vưởng lang thang, buồn đến chảy nước mắt.

Thủy gõ tay lên mặt bàn hát nho nhỏ “Ngày đó có em đi nhẹ vào đời, và đem theo trăng sao đến với lời thơ nuôi. Ngày đó có anh mơ lại mộng đời, và se tơ kết tóc giam em vào lòng tôi. Ngày ta ca vui tiếng hát với đường dài, ngâm khế tiếng thơ khơi mạch sầu lời”

Giọng hát của Thủy miên man như tiếc nuôi, như ghen ngào. Tôi nghĩ đến tình yêu với những hẹn hò đã qua đi – Ngày đó có anh đi nhẹ vào đời, ngày đôi môi, đôi môi đã quyết trói cả đời người. Những

vòng tay ôm siết tình nhau. Ôi ! Tình yêu, tình yêu. Tôi đã bị trói buộc cả đời vào bốn phận rồi. Những vòng tay đã buông nhau, đôi môi đã nhạt đi những đậm đà, cuống quýt. Tôi mất rồi một thửa yêu đương. Tôi mất rồi một thửa hẹn hò thắm thiết.

Bạn bè tôi còn nguyên nét vô tự Tôi chợt thấy mình cô đơn như một chiếc bóng.

Tiếng hát của Thủy dứt trong tiếng thở dài đầu đó. Khánh vặn nút chiếc Cassette, tiếng hát trầm buồn của người ca sĩ da đen bung lên. Điệu Boston quyến rũ cho tôi nhớ đêm nào - Buổi tối ở Văn Khoa, mắt tôi mờ đi như nhìn thấy Tuấn đang cúi xuống môi tôi thì thầm:

- Sao chúng mình không yêu nhau hử Hải ?

Tại sao à ? Tại vì tình yêu chưa kịp đến em đã có Đoàn. Em yêu Đoàn, em sung sướng trong hạnh phúc mù trời, không còn nhìn thấy ai. Tại vì anh như một chiếc bóng lúc ẩn, lúc hiện. Không đích thực là tình yêu. Anh chỉ là một chiếc bóng.

Khánh chống tay lên cằm nhìn tôi đăm đăm. Tôi nhìn lại Khánh. Ánh mắt hai đứa gặp nhau như cùng nói lên một nỗi nhớ vô cùng – Đó là kỷ niệm, phải thế không? Tôi chớp khẽ hàng mi, Khánh chợt mỉm cười với tôi, âu yếm và thân ái.

Thủy nhận biết sự im lặng bất chợt đang bao trùm bạn bè, nàng vội lên tiếng trước:

- Chúng ta thành tượng đá hết rồi sao ?

Khánh với tay tắt máy hát. Tâm cười, nhắc:

- Coi chừng nồi nước lèo dưới bếp cạn hết.

Khánh lắc đầu:

- Không lo đâu, tao để lửa nhỏ lắm.

Thủy nhồm dậy:

- Chúng ta quên mất hai món chính, ăn bún thang phải có mắm tôm và cà cuống.

Tâm nói:

- Để tao xuống bếp lấy cho

Thủy gật đầu nhưng hai đứa cùng chen nhau xuống bếp. Khánh bảo:

- Chờ một lát nữa anh Tuấn không đến chúng mình có quyền ăn trước.

Khánh vừa nói xong thì có tiếng xe ngừng trước cửa. Khánh chạy vụt ra:

- Sao mà đông thế kia ?

Tiếng Tuấn ồn ào:

- Anh sợ đến một mình có vẻ lạc lõng quá nên phải kiếm thêm tụi nó

Khánh nói:

- Nhanh lên đi mấy ông, tất cả đều đói bụng rồi

Những người đàn ông ứa vào, tôi nhìn thấy Tuấn, rồi Long, Mẫn, không thay đổi. Ánh mắt Tuấn nhìn tôi vẫn ấm áp như ngày nào. Tôi gật đầu chào từng người, xa lạ như thể mình chưa hề quen biết. Tuấn ngồi xuống cạnh tôi:

- Lâu lắm mới gặp lại Hải

Tôi cười nhẹ:

- Anh vẫn không thay đổi gì ca?

- Hải cũng thế

Tôi chớp mắt:

- Hải già rồi

Tuấn cười:

- Hải người lớn ra một tí, nhưng mà đẹp lắm.

Tôi không trả lời Tuấn, quay hỏi Long:

- Phụng đâu anh Long ?

Long nhìn tôi:

- Bỏ nhau rồi

Tôi kêu lên:

- Thật không đó ?

- Thật chứ. Hải hạnh phúc quá nên không nhìn thấy thay đổi ở mọi người

Tôi bảo:

- Làm sao anh nhìn thấy được Hải hạnh phúc mà bảo Hải nhìn thấy những thay đổi ở anh.

Long cười:

- Hải hạnh phúc ai mà chẳng thấy, từ ngày Hải lấy chồng bạn bè mất luôn Hải, không phải vì hạnh phúc quá à ?

Tôi cười nhẹ, không cãi nữa, chẳng dại gì đem khoe nỗi bất hạnh của mình với đàn ông để họ cười mình đã một thời xa họ.

Khánh từ dưới bếp đi lên nói to:

- Thôi xin mời quý vị vào bàn.

Tôi giúp Khánh xếp bát đĩa, Tuấn mở nước ngọt, chàng hỏi Khánh:

- Không có bia cho anh hử Khánh ?

Khánh lắc đầu. Tuấn rên:

- Thế thì buồn quá

Khánh nói:

- Em có một chai rượu

Long reo lên:

- A, rượu thì tuyệt quá, mang ra đi cô

Khánh nhăn nhăn:

- Nhưng cho mấy ông uống tôi sợ lắm. Say khướt ra đó vợ con đâu mà hầu được các ông.

Long mắng Khánh:

- Cô bé này có cái tật hay cần nhăn vẫn không bao giờ bỏ nổi, phải tiến bộ lên một chút đi chứ. Bộ cô tưởng say dễ lắm đấy hả ?

Mẫn ghé tai Khánh nói nhỏ nhỏ thắm thì. Khánh cười gật gật đầu. Tôi nghĩ đến Mẫn và Khánh rồi tự hỏi sao hai người không yêu nhau ? Tình yêu gần quá, ngay trong tầm tay còn tìm kiếm đâu xa vời.

Khánh nhìn tôi nháy mắt, tôi muốn nói riêng với Khánh ý nghĩ của tôi lúc này nhưng tiếng ồn ào của mọi người đã ngăn tôi. Tuấn đem ra chai Martell của Khánh, Long nói:

- Thế mà cô cứ chực dẫu anh.

Khánh cười:

- Sợ anh say sưa lắm nhảm chán lắm.

- Cô khinh thường anh quá. Anh là Long nhé. Long không biết say rượu, chỉ biết say tình.

Mẫn “đá” Long:

- Anh bị em bỏ rơi đau quá, khóc lên khóc xuống cả tháng trời, hôm nay mới thấy tỉnh táo được một tí là bắt đầu lên “tông”.

Tuấn cũng nói:

- Em cho anh rơi, lấy một anh làm lớn quyền thế, anh hận em có ngày em xúi ông chồng già nhốt anh vào tù cho anh hết hận.

Long khoa hai tay:

- Xin các ông, ở đây toàn là những tâm hồn đứng đắn, các ông phang nhiều câu nham nhở quá

Tuấn cười nhỏ. Tôi ngồi giữa Thủy và Tuấn, Thủy gấp chặp giò vào đùi bắt tôi:

- Ăn đi Hải, mày có vẻ thay đổi nhiều hơn hết đấy nhé

Tôi gấp một cọng rau sống cắn nát giữa hai hàm răng. Thủy nhìn tôi cười:

- Gái một con trông mòn con mắt thật. Mày càng ngày càng đẹp ra

Tôi lườm Thủy:

- Thôi đi, đừng có cho tao đi tàu bay giấy, khổ lắm.

Hiền hỏi tôi:

- Mấy năm nay mày còn sáng tác nổi bài thơ nào không Hải ?

Tôi nói:

- Ít lắm. Tao đang viết hồi ký

Thủy reo lên:

- Tuyệt quá. Hồi ký về chúng mình chứ hở ?

- Ừ

Hiền hỏi:

- Xong chưa ?

Tôi gật đầu:

- Xong rồi

- Bao giờ thì in thành sách ?

Tôi cười cười:

- Để chúng mày chuyển tay nhau một đọc chứ in thành sách làm gì ?

Thủy phản đối:

- Đâu có được, văn chương tuyệt tác như thế phải phổ biến cho cả nước đọc với chứ

Tôi nói nhỏ:

- Biết có ai thèm đọc không.

Thủy cười:

- Tao biết mày nhiều tài lắm, cứ dấu diếm hoài

Tâm nói:

- In thành sách đi, tao cống động tụi học trò tao nó mua cho

Thủy trêu Tâm:

- Để tụi nó đọc được một thửa học trò của cô giáo đấy hả ?

Tâm cười, đuôi mắt dài ra. Khánh đang cúi đầu thăm thì với Mẫn

nghe đám bạn ồn ào vội hỏi:

- Cái gì thế, chúng mày đang bàn cãi chính trị hả ?

Thủy nháy mắt:

- Chính trị đâu hấp dẫn bằng văn chương con Hải

Khánh ngăn người nhìn tôi:

- Hải viết tiểu thuyết đấy à ?

Tâm gật gù:

- Nó viết hồi ký về chúng mình.

Khánh reo lên:

- Tao biết ngay, thế nào rồi cũng có ngày con Hải viết văn. Thấy nó là thấy cả một bầu trời mơ mộng mà. Bao giờ thì xong hử Hải ?

Hiền cười:

- Nó viết xong rồi nhưng không chịu đem in.

Khánh nói:

- Để tao lo vụ đó cho Tao quen một ông bụng bự chủ nhà xuất bản, thế nào tiếng tăm mày cũng nổi như cồn.

Tôi lắc đầu nói:

- Tao không có ý định bán sách.

Khánh nhăn:

- Thôi đừng gàn. Mình có tài đại gì không bán, tao lo là chắc ăn mà. Hôm nào cho tao đọc bản thảo nhé

Tôi gật đầu:

- Ủ

Thủy kêu:

- Tao nữa. Tao khám phá ra mày là một nhà văn trước tiên.

Hiền bảo:

- Còn tao, tao đã tìm cho mày một bút hiệu độc đáo, vậy phải cho tao đọc trước.

Tâm nhăn nhó:

- Tao sắp lên Đà Lạt dạy học lại rồi, Hải cho tao đọc trước mới đúng.

Tôi mỉm cười nhìn đám bạn. Vẫn những trẻ con sôi động như ngày nào, không thay đổi gì cả. Tôi nói:

- Chúng mày làm tao mắc cỡ quá

Thủy la:

- Giời ơi, cứ làm như mình còn son trẻ lắm ấy, có chồng có con rồi mà hơi một tí thì mắc cỡ

Tâm cười:

- Mắc cỡ khỉ khô gì, tao mà văn chương tuyệt tác như mày hả, tao sẽ viết lung tung, phổ biến khắp mọi nơi cho thiên hạ biết tài. Hôm nào thì cho chúng tao thưởng thức đây.

Tôi nói:

- Hôm nào tiện.

Tâm la:

- Nhanh lên, cuối tháng này tao lên Đà Lạt rồi

Tôi gật đầu:

- Tao sẽ tổ chức một buổi họp mặt nữa tại nhà tao để tiễn mày lên Đà Lạt và đem tập bản thảo cho cả bọn đọc.

Khánh gật đầu:

- Có thể chứ

Thủy nói:

- Mày có viết về tao không ?

Tôi cười:

- Viết về tất cả chúng mình.

Tuấn nhìn đám con gái cười tủm tỉm. Tôi nhìn Tuấn và bắt gặp nụ cười của chàng, tôi chợt nghe băng khuâng nhớ nhớ. Một thửa nào đã qua đi rồi. Trong tập hồi ký của tôi, tôi cũng viết về Tuấn và một ít tình cảm thân mật của tuổi trẻ. Bài hát buồn, mái tóc dài che chiếc gáy cao. Tôi viết về tôi – một thửa làm con gái huy hoàng với những tháng ngày hẹn hò tuyệt diệu. Bước chân kiêu kỳ, khuôn mặt ngược cao. Tôi viết về các bạn với những vô tư ngọt lịm tuổi học trò. Về mộng ước của mỗi đứa, thật đẹp, thật mơ mộng.

Khánh nhìn tôi nói:

- Một thửa hẹn hò, Hải nhé

Tôi gật đầu nhìn Khánh như một thông cảm tội cùng:

- Tao đã đặt tựa như thế

Khánh cười:

- Chúng mình gặp nhau ở một ý nghĩ

Thủy gật gù:

- Một thửa hẹn hò – đúng rồi, chúng mình đã có cả một thửa hẹn hò thơ mộng.

Tôi nhìn Khánh, Hiền, Tâm, Thủy. Những khuôn mặt xa lạ ban đầu đã tan biến hết, chỉ còn là kỷ niệm. Tôi cảm động nao nao.

- Chỉ sợ tao không nói lên được những gì tao đã nghĩ và nhớ

Hiền nói nhỏ:

- Chỉ cần mỗi đứa đọc lên đều thấy mình của một thời trong ấy là được rồi

Khánh chớp mắt, khuôn mặt thoáng chìm vào nỗi buồn. Tuấn hỏi tôi:

- Cho anh đọc tập hồi ký đó với nhé

Tôi nhìn Tuấn:

- Hải viết toàn những chuyện lắm cảm tuổi học trò, anh đọc làm gì ?

Tuấn cười:

- Đọc để thêm được lắm cảm như thế

Tôi nói với Tuấn nhẹ nhàng:

- Hải viết về anh với bài hát buồn anh đã tặng Hải ở Văn Khoa

Tuấn nói nhỏ:

- Cám ơn Hải vẫn còn nhớ đến kỷ niệm.

Tôi xoay tròn ly nước cam trên tay cười buồn:

- Nghĩ một thoáng thôi rồi quên ngay, Hải còn nhiều bổn phận để lo quá, không như hồi còn con gái thành thơ nhàn hạ.

Tuấn nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng:

- Mỗi hoàn cảnh đều có một niềm vui riêng. Hải có vẻ bận rộn trong hạnh phúc.

Tôi nghe cay đắng trong giọng nói của Tuấn. Có thật tôi hạnh phúc hay đang đau khổ. Những ý nghĩ về Đoàn làm tối mắt tôi, tôi lắc đầu như xua đuổi hình ảnh buồn phiền đó. Ta mất hết rồi hạnh phúc và tình yêu. Có ai mà ngờ nổi một ngày tôi buông xuôi thế này đâu.

Một Thuở Hẹn Hò

Chương Kết

Khánh múc bún cho mọi người. Thủy ăn phải miếng ớt cay hít hà nhăn nhó:

- Khánh ơi, mày ghen gì mà ghen độc địa vậy, ghen thế ai còn dám lấy nữa

Khánh cười:

- Ghen mới chứng tỏ được tình yêu, Thủy dốt lắm, lấy chồng mà không biết ghen tí như cắn trái ớt ngọt không bằng. Vô duyên không chịu được.

Mẫn khen Khánh:

- Khánh giỏi quá nhỉ. Nhưng mà ghen vừa thôi cô ơi, ghen quá đàn ông họ sợ.

Khánh nhìn Mẫn hỏi:

- Anh không thích vợ anh ghen à ?

- Thích chứ, nhưng một chút thôi cho đậm đà. Ghen nhiều anh sợ lắm.

Khánh kêu hứ rồi quay sang Long hỏi:

- Còn anh Long, Khánh vẫn nhìn thấy cổ anh nát ra vì móng tay đàn bà, chắc

Phượng ghen dữ lắm.

Long nhăn mặt:

- Phượng ghen như thế để chứng tỏ tình yêu, vậy mà nàng vẫn đá anh như thường.

Khánh nheo mắt:

- Tại anh lăng nhăng quá Phượng mớiđánh, anh thử ngoan như anh Mẫn với anh Tuấn xem nào

Long uống nốt ly rượu trên tay, lắc đầu:

- Cho anh xin, đừng nhắc đến đàn bà nữa. Đàn bà chỉ giỏi làm khổ đàn ông thôi.

Khánh bĩu môi:

- Anh vợ dũa cả nắm. Đàn ông mới chính là tham lam bạc bẽo không ai bằng.

Long hỏi:

- Cô chưa có gia đình làm sao mà dám tố mạnh thế ?

- Đàn ông ai mà đoán trước được lòng dạ họ ra sao

Mẫn chen vào:

- Theo tôi đàn ông chung thủy nhất.

Khánh nhìn Mẫn:

- Anh lấy gì bảo đảm mà hăng quá vậy ?

Mẫn nói:

- Cần gì phải bảo đảm. Đàn ông có ăn chơi, có bê bối mấy đi nữa rồi cũng về với gia đình. Còn đàn bà đã ngoại tình rồi là tình nghĩa bay hết.

Khánh nheo mắt:

- Trời ơi, anh làm như anh đã ném mùi vợ con rồi không bằng.

Mẫn cười khì khì. Chai rượu của Khánh đã vơi đi một nửa. Mấy ông con trai mặt mũi đỏ như. Khánh giật chai rượu trên tay Tuấn cất đi.

- Tí nữa thế nào cũng có tai nạn.

Long cau có la Khánh:

- Cô bé này kỳ quá nhỉ, mời khách như vậy đó

Khánh nói:

- Uống vừa thôi còn để dành đầu óc mà về nữa

Long vỗ bàn:

- Anh mà say à, một chai nữa xem có say nổi không ?

Khánh vẫn giữ chai rượu:

- Không được, chủ nhà chỉ mời khách có thể

Long bảo Tuấn:

- Lát nữa chúng mình kéo nhau đi nhậu chỗ khác Tuấn ạ. Cô em gái của ông xấu tính quá

Mẫn vỗ vai Long:

- Đủ rồi người hùng ơi, uống ít mới ngon, mới thấm thía.

Tôi ngồi quan sát 3 người con trai, đàn ông thường ngừng lại ở một số tuổi cố định, không già thêm. Nụ cười của Tuấn vẫn đẹp, ánh mắt vẫn nồng nàn. Tôi nhìn lại Khánh trong bộ đồ tây ôm sát thân hình, Khánh toàn vẹn và hấp dẫn hơn lúc nào hết. Cô bé học trò ngày nào bạo nói nhưng lại hay e thẹn trước những lời trêu chọc của con trai

bây giờ lại dám phô trương cả thân thể mình cho mọi người chiêm ngưỡng không một chút thẹn thùng. Một thay đổi kỳ lạ trong cuộc sống của Khánh. Tôi thấy nao nao thương nàng. Khánh thường buồn trong cuộc sống buông trôi này, thế mà không ngừng lại được. Tôi nhìn Mẫn thỉnh thoảng cúi xuống âu yếm bên Khánh mà ao ước cho Khánh tìm được tình yêu ở người con trai đó. Có tình yêu rồi, tự nhiên Khánh sẽ can đảm dứt bỏ được dĩ vãng của mình. Biết đâu Khánh sẽ chẳng trở thành một người vợ hiền ngoan ngoãn.

Thủy rủ tôi ra sa lông ngồi. Tôi gật đầu và thoáng thấy lợm giọng như muốn ói. Không hiểu vì lý do gì. Khánh, Hiền, Tâm cũng kéo nhau theo hai đứa ra ghế. Chỉ còn lại mấy ông con trai vẫn nhâm nhi chai rượu Khánh giấu đi Tuấn vừa tìm được. Khánh định hét lên nhưng tôi khuyên Khánh:

- Thôi kệ họ Khánh ạ. Họ đang trong cơn say

Khánh chiều tôi bỏ mặc 3 người đàn ông với chai rượu còn lại. Thủy nói:

- Ước gì chúng mình cứ hợp mặt thế này mỗi tháng một lần thì vui quá

Khánh cười:

- Chỉ sợ mọi người không đến được chứ mình thì lúc nào cũng sẵn sàng.

Tâm buồn buồn:

- Cuối tháng này tao lên Đà Lạt rồi. Phải Hè sang năm mới gặp lại tất cả được.

Hiền nhìn ra cửa, bóng tối đã ập đến, nàng buồn buồn:

- Mau quá, mới đây mà đã hết một buổi chiều

Tôi nhìn xuyên qua bóng tối. Những mái nhà chen nhau đông đúc.

Cuộc sống quá bình thản trong ánh mắt mọi người. Tôi thấy mình muốn mơ ước, một mơ ước không thành hình. Tôi buông tiếng thở dài thật nhẹ. Tâm nói:

- Sắp chia tay nhau rồi

Thủy nhìn đồng hồ:

- Bao giờ thì Hải cho ăn mừng Một Thủa Hẹn Hò đây ?

Tôi nói:

- Trước ngày Tâm đi

Tâm dí tay lên trán tôi:

- Mà mà quên tao thì ôm đôn đấy nhé

Tôi cười:

- Mà mà dở giọng cô giáo ba gai với tao đấy hả ?

Thủy nháy mắt:

- Ờ, tai nạn nghề nghiệp mà

Tâm mím môi:

- Chúng mày đều quá mà sao tao vẫn thương mới lạ chứ

Hiền nói:

- Thôi, tao về

Cả bọn đứng lên. Khánh ngẩn ngơ nhìn đám bạn:

- Chúng mày về hết đấy à ?

Tôi nhìn Khánh:

- Muộn quá rồi, đến giờ con tao ăn sữa, sợ nó khóc.

Thủy reo lên:

- A, bây giờ mới nghe con Hải nói được một câu để chứng tỏ cái thiên chức làm mẹ của nó

Tôi vịn tay vào thành ghế, bỗng thấy lao đao như người say rượu.

Chóng mặt quá, tôi kêu thảm trong miệng. Tôi buông cánh tay ra, tiếng cười của bạn bè như những âm thanh kỳ lạ ma quái, tôi mê thiếp đi và nghe mơ hồ như có tiếng ai kêu:

- Hải xỉu rồi, chở đi nhà thương mau lên.

Rồi thì tôi không biết gì nữa cả?

Tôi tỉnh dậy, chung quanh tôi những khuôn mặt bạn bè biến mất. Tôi cố nhớ lại những gì đã xảy ra, tôi vừa xỉu có lẽ vì xúc động và những mệt mỏi từ bao nhiêu ngày qua. Tôi thấy choáng váng. Nhìn sang bên cạnh, Đoàn đang đứng hút thuốc nơi cửa sổ nhìn ra đường, tôi thấy mình nằm trên một chiếc giường lạ và mùi thuốc nồng nặc bao trùm lấy tôi. Tôi vùng ngồi dậy. Nghe tiếng động Đoàn quăng vội điều thuốc đang hút dở chạy lại gần tôi.

- Nằm yên đi em.

Tôi hỏi:

- Anh cũng có mặt ở đây à ?

Đoàn đỡ tôi nằm xuống gối, chàng bảo:

- Em ngất xỉu ở nhà cô Khánh, cô ấy đưa em vào đây rồi đến nhà tìm anh.

Tôi nhìn Đoàn một hồi:

- Chúng nó đâu hết rồi ?

Đoàn nói nhỏ:

- Họ về hết rồi, ngày mai họ sẽ đến thăm em.

Rồi đưa cho tôi một miếng giấy nhỏ viết vội, tôi nhìn lướt qua hàng chữ "Mừng Hải sắp có thêm một tí nhau nữa, ngày mai tụi này sẽ đến thăm Hải".

Tôi nhìn Đoàn, chàng cũng nhìn tôi, đôi mắt tha thiết và âu yếm. Tôi hỏi:

- Em có thai à ?

Đoàn gật đầu:

- Bác sĩ vừa xác nhận như thế, em có mừng không ?

Tôi nhớ đến cơn lợm giọng bất chợt ở nhà Khánh lúc tối. Thì ra là thế. Mắt tôi bỗng nóng lên. Tôi nhắm mắt lại, một giọt nước mắt chảy xuống má tôi, mằn mặn. Lại thêm một đứa con nữa sắp ra đời trong hoàn cảnh khổ sở này. Làm sao tôi có thể mừng được. Một đứa con khi chúng tôi đang sửa soạn ly hôn. Cổ tôi nghẹn đến không nói được nữa. Đoàn vuốt khẽ má tôi:

- Sóng gió đã qua rồi, em nên nghĩ đến đứa con sắp ra đời của chúng mình mà quên đi những lỗi lầm của anh. Chúng mình sẽ sống lại tất cả cho nhau, em nhé.

Tôi chớp nhẹ ánh mắt. Sóng gió có thật sự đã qua rồi không. Đoàn hỏi tôi:

- Em khỏe chưa ?

Tôi gật đầu:

- Em khỏe lắm rồi. Cho em về với con.

Đoàn nói:

- Anh đưa em về nhà nhé

Tôi hỏi nhỏ:

- Nhà nào ?

- Nhà của chúng mình và các con.

Tôi ngược nhìn Đoàn:

- Nhà của chúng mình, chúng mình vẫn còn nhà hờ anh ?

Đoàn bóp nhẹ bàn tay tôi. Tôi cắn môi cho tiếng khóc khỏi thoát ra.

Thôi, ta tha thứ cho chàng, chịu sống một đời bình yên cho các con ta có đầy đủ tình thương của Bố và những săn sóc thân yêu của Mẹ.

Tôi để tay lên bụng, đứa bé đang thụ hình trong bụng tôi. Lại thêm một phần trách nhiệm nặng nề. Lòng tôi trĩu buồn. Em tha thứ cho anh nhé ! Tôi nói với chàng bằng mắt. Đoàn cúi đầu, ánh mắt cũng rưng rưng.

Dung Saigon

9 - 1973

Hết

Nguồn: Vietlangdu
Người đăng: Thành viên VNTQ
Thời gian: 06/01/2008 7:08:57 CH